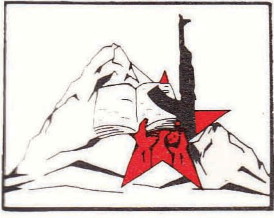

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Özel Sayı: 9 / Mayıs 1986 / 2.-DM

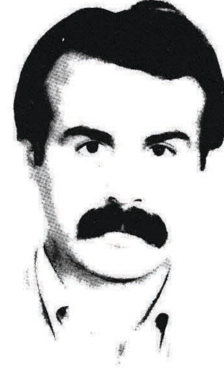
ULUSAL DİRENİŞ KAHRAMANIMIZI SAYGIYLA ANIYORUZ

«Agit yoldaş!..
Evet, O'nu tanımak ve anmak gerekir.
Agit yoldaş şirin,
Agit yoldaş cesur,
Agit yoldaş fedakar insan!
Bu can yoldaşı anmak
ve aramak gerekir...»

«... Şehitler zincirinin beyni ve yüreği
olmasını bilmiş; yine tüm halkın yüreğini
ve beynini bir kişiye sığdıracak güce
ulaşmış biri için
ölümden bahsetmek ne kelime?
Yaşamın en soylusu içinde erimiş,
O'nun ta kendisi olmuş biri
ölebilir mi?..»

MAHSUM KORKMAZ (AGİT) YOLDAŞIN ANISINA

...
Günler ağır
Günler ölüm haberleriyle geliyor
...
Ve gözümüzde kaybettik ağlamayı:
Bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler
Ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...
Varılacak yere kan içinde varılacaktır.
VE ZAFER
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır...

MAHSUM KORKMAZ (AGİT) YOLDAŞ YA DA ULUSAL DİRENİŞTE PARTİLEŞMEK

-Abdullah ÖCALAN-

Partimiz ve halkımızın kahraman önderlerinden MAHSUM yoldaşı, 28 Mart'ın alaca şafağında, halkımızın yüce kurtuluş bayrağını dalgalandırıp, hain düşman pusularını aşarken şehit vermiş bulunuyoruz. Agit yoldaşı anmak, O'nun mücadelesini anlatmak; gerçekte kurtuluş mücadelemizin önde gelen kahramanlarından birini anmak, bu destanı anlatmaktır. Aciz ve çürümüş Türk sömürgecileri, O'nu ***"PKK'nin celladı, askeri sorumlusu, HRK sekreteri"*** gibi sıfatlarla tanıtıp, akıllarınca bir yandan PKK'ye çok büyük darbe vurduklarını anlatmaya; öte yandan da onu gözden düşürmeye çalıştılar. Ama düşman çok iyi bilmektedir ki O, Partimizin ve halkımızın keskin bir özgürlük kılıcıdır.

Mahsum yoldaş, yüzyıllardan beridir halkımızın bağrına, bilincine ve yüreğine saplanmış hain bıçağın çıkartılıp, düşmanın beynine ve yüreğine saplanmasının gereğine inanmış; bunu sonsuz bir çabayla kişiliğinde somutlaştırmış ve halkın ancak bu silahla kurtuluşa götürülebileceğinin zorunluluğunu görmüş olanların başında gelmekteydi.

Kahramanlık sıfatını en çok hakeden ve halkımızın çağdaş kılıcı olduğunu belirttiğimiz yiğit önderimiz, Agitimizi, fiziki olarak yitirdiğimiz doğrudur. Ama bir halkın ve yine onun mazlum sınıflarının, soylu geçmiş ve geleceğini kişiliğinde birleştirmiş olanların ölümünden ya da yitirilmesinden bahsedilebilir mi? Agit yoldaş, halkımızın Parti-Cephe ve Ordu'da mutlaka somutlaşacak olan kurtuluş sürecindeki özelliklerini, kavuşulması gereken bilinç ve keskinleşmesi gereken iradesini varlığında somutlaştırmış ve böylelikle O, temsil ettiği özellikleri Partiye ve halka, ulaşılması gereken ölçüler olarak sunabilecek kadar, yüksek bir kişiliğe ulaşmıştır. Halkımızın ufkuna bir kader gibi giren kölelik yaşamını kendi kişiliğinde parçalamış; devrimci atılımlar içinde yarattığı güçlü, özgür ve çekici kişiliğini milyonları Bağımsızlık, Özgürlük ve Sosyalizme çağrıya dönüştürmüştür. O, bununla yetinmemiş; bu kişilik ve özellikleri halka maletmenin büyük savaşını vermiş ve bunu önemli oranda başarmıştır. O, uyanmış, özgürlük bilincine ulaşmış ve Parti-Cephe-Ordu silahıyla savaşımın içine çekilmiş Kürdistan halkının ölümsüzlük yürüyüşünün başında yeralmıştır. Yoldaş olarak O, yüreğimizde ve bilincimizde sonsuz canlılığıyla taçlanmış; halkımız ve Partimizin başında layık olduğu yere oturmuştur. Bu kahramanlar kahramanının anısı önünde büyük bir saygı ve sevgiyle eğiliyor; O'na olan vefa borcumuzu ancak, uğrunda büyük savaş yürüttüğü ***"tüm halkımızı bir kurtuluş ordusu içinde örgütleme ve savaştırma görevini"*** gerçekleştirerek yerine getirebileceğimizi biliyoruz.

Agit yoldaş!.. Evet, O'nu tanımak ve anlamak gerekir. Agit yoldaş şirin, Agit yoldaş cesur, Agit yoldaş fedakar insan! Bu can yoldaşı anmak ve aramak gerekir. Hele hele günümüzde, tarihin o utanılası mirasını hala boynunda ve ayağında bir zincir gibi taşıyan halkımızın o katlanılmaz yaşam tablosu gözler önündeyken, böylesi bir kişilikle tanışmak, O'nun oluşturduğu akımın içinde yer almak, O'nun yoldaşı olmak ve büyüklüğüne erişmek; nefes alıp vermek gibi bir zorunluluktur.

Düşman, O'nu katletmekle, MAHSUM yoldaştan kurtulduğunu sanıp buna sevinebilir. Ama gerçeğin bu olduğuna kim inanabilir? Agit yoldaşın tüm benliğini kattığı ve bir cisim olmaktan çoktan çıkıp içinde eridiği ulusal direniş gerçekliğimiz karşısında, düşman, nasıl rahat olabilir? Türk sömürgeci güruhu çok iyi bilmektedir ki; basın-yayında yaptığı ucuz başarı edebiyatı, ona biraz nefes sağlasa da, gerçekte, onun ölümcül korkusunu belgelemekten başka bir işe yaramamaktadır. O, Agit yoldaşı katletmekle bir zafer elde ettiğine kimi nasıl inandıracak? Özel birliklerden oluşmuş ve çevreyi hain pusularla donatmış elli bin kişilik bir gücün, bir kişiyi katletmesi, ya da bir grup devrimciyi imha etmesi, nasıl bir zafer sayılabilir? Sömürgeci ordu yöneticilerine ve devlet yetkililerine bu, hangi başarı ve şerefi sağlayabilir? Onlar bununla nasıl övünebilirler? Eğer, ilerici insanlık tarihinin tanıklığına başvurulursa; elli bin kişinin bir kişiyi katletmesinin, gerçekte o bir kişinin elli bin kişiyi teslim alması, ya da imha etmesi anlamına geldiğini herkes teslim edecektir. Agit yoldaşın katledilişi ve ardından geliştirilen zafer çığlıkları, düşmanın yenilgisinin en anlamlı bir biçimde dışa vurumudur. Bu, onlar adına ancak, utanılacak bir durumun itirafı sayılabilir. Ne köle sahipleri ve feodallerin ve ne de burjuva orduların, böylesine müthiş bir güç dengesizliği ortamında savaşa girdikleri ve böyle ucuz zaferler ilan ettikleri görülmüştür. Türk burjuvazisinin, bu olayda içine düştüğü alçaklığı, bütün bu sınıflar hiçbir zaman yaşamamıştır. Bu "bir" kişi neyi; elli binlik ordusuyla savaşan karşı taraf neyi temsil ediyor? Hangi koşullarda, nasıl karşı karşıya gelmişlerdir? Hangi güç ve olanaklara dayanarak savaşıyorlardı? Evet, bunlar, üzerinde çok iyi düşünülmesi ve cevap verilmesi gereken çetin sorulardır. Düşman, büyük bir hedefi düşürdüğünü iddia ederek, bununla rahatlayabilir. Ama o, bununla sadece, kendi küçüklüğünü kanıtlamakta ve yediği büyük darbeyi itiraf etmektedir. Türk egemenliğinin günümüzdeki en son temsilcileri, gözbebekleri gibi korudukları besleme ordularıyla, onlar için her saati ölüm ve zillet olan bir savaşın içine nasıl çekildilerini ve bu savaş içinde günbegün nasıl tüketildiklerini çok iyi bilmektedirler. İşte zaferin en büyüğü, gerçekte buradadır. Tarihte, Kürdistan halkının gerçekleştirdiği bir çok ayaklanma "vahşilerin ayaklanmasıdır" diye bastırıldı. Ve bu vahşet modernlik ve uygarlık adına meşrulaştırılmak istendi. Acı bir gerçek olarak, bu ayaklanmalar büyük çoğunlukla bastırıldı da. Ama Kürdistan'da HAKİ'lerin, MAZLUM'ların, HAYRİ'lerin, KEMAL'lerin, MEHMET'lerin ve MAHSUM'ların önderliğinde ve onların kanları pahasına yazılan yeni tarihte, buna yer ve imkan yoktur. Şimdi tarih, bambaşka gerçeklere tanık oluyor. Ve bu gerçekler kendisini düşmana da, dosta da acımasız bir biçimde dayatıyor. Şimdi ülkemizde tarih, tek tek devrimci önderler ya da bir grup devrimci karşısında, orduların yenildiğine tanık oluyor ve bunu ilan ediyor.

Şehitlerin şehidi Agit'in kişiliğinde dile gelen gerçek nedir? İlerici kim, gerici kimdir? Savaşan güçlerin durumu nedir? Hak, adalet neredesir? Agit olayı, bu sorulara hiçbir dönemde olmadığı kadar açık bir biçimde cevap vermektedir. Bu olayda Agit, milyonluk bir halkın içine sığdığı bir yürek; milyonluk bir ordu ve teknik donanıma sahip düşman ise, elli bin kişiyle bir kişi ve gruba yönelebilecek kadar küçülmüş, sefil bir varlıktır. İnsanlık tarihinde bu tür zaferlere ender rastlanır. Tarihte, mazlumlar ve zalimler arasında, acımasız koşullarda gerçekleşmiş birçok savaş vardır. Yine mazlumların, bu koşullarda yarattıkları birçok zafer vardır. Ama bu direniş kahramanlarının şahsında, halkımız ve Partimizin yaşadığı savaş ve yarattığı zaferler gibi savaşlar ve zaferler enderdir. Tereddütsüzce belirtebiliriz ki; en değerli varlıklarından birini yitirmiş olmasına rağmen, halkımız, Agit yoldaşın olayında kendi direniş tarihinin en büyük zaferlerinden birini yaşamıştır. Bu olay, halkımıza, şehadet mertebesinde özgürlüğün doruğuna ulaşmayı, bir kez daha en dolaysız ve en güçlü bir biçimde göstermiş, bunun çağrısını ulaştırmıştır. Agit yoldaşın direniş destanında açığa çıkarılan gerçekler ve bunun taşıdığı mesajlar, bütün bir ulusal kurtuluş sürecimize yansıyacak dev bir kazanımdır.

HALKLARIN DİRENİŞ TARİHLERİNDE KAHRAMANLIK DÖNEMLERİ

Direniş ve kahramanlık dönemi nedir? Bu dönemler ne zaman ve nasıl ortaya çıkar, nasıl yaşanırlar? İnsanlık tarihinin karanlık ve aydınlık dönemleri birbirlerine sıkı sıkıya bağlıdır. Ama insanlık karanlığı asla normal bir yaşam olarak kabul etmemiş; onunla sürekli savaşmıştır. İşte, karanlık dönemlerin yaşandığı ve fakat arkasından özgürlük güneşinin ortalığı aydınlatmaya başladığı şafak dönemlerine aynı zamanda "kahramanlık" dönemi denir. Gerek tarihte ve gerekse günümüzde hemen her halk böylesi dönemlere tanık olmuştur.

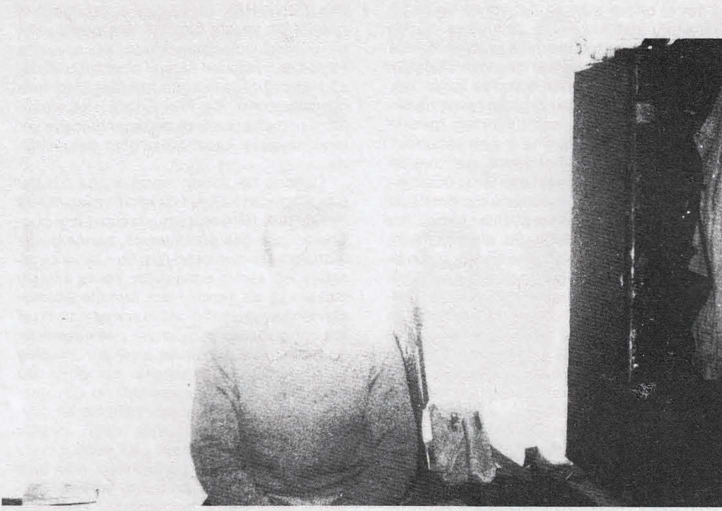
İnsanlığın oluşumu, kabile ve aşiret düzenlerinin ortaya çıkışında direniş ve kahramanlık belirleyici rol oynamış, etkinliğini günümüze dek sürdürebilen iki değer olarak, halkların yaşamında sürekli yüceltilmiştir. Eğer bir halk, uzunca bir dönem karanlık içinde bırakılmış, özgür yaşamını toptan yitirmiş ve gözüne ölü toprağı serpilmişse, böylesi bir halkın direnişe kaldırılabilmesi için kesinlikle kahramanlara gereksinme vardır. Kahramanlık, boşuna günümüze dek yüceltilen, saygı gösterilen; romanlara, şiirlere ve türkülere konu olan bir şey olmamıştır. Bu, tamamen insanlığın ilerlemesi doğrultusunda ortaya çıkan zorunlu bir olaydır. Bu olgu çeşitli dönemlerde ve çeşitli biçimlerde inkar edilmeye ya da ters yüz edilmeye çalışılmış; tarihte yığınların işlevi gerçeğinden yola çıkılarak, önemi gözardı edilmek istenmiştir. Ama bilimsel sosyalizmin pratikte doğrulanmış tarihi tezleri, kitleler ve bireyin rolünü birbirinin karşısına çıkarmak şurda kalsın; aksine, bireyin, ulusun ve sınıfın kurtuluşunda ve giderek egemen hale gelmesinde önemli ve hatta çoğu zaman belirleyici roller oynadığını açıkça ortaya koymuştur. Bu tamamen bilimsel ve mücadelenin kaçınılmaz biçimde ortaya çıkardığı bir durumdur. Ama, toplumların, hep arada geçinmeye alışmış, yukarı katlara çıkamamış, uşak ve uzlaşmacı kesimleri, bu olguyu sürekli inkar etmiş, ona kara çalmış; kendilerine bilimsel maskeler takarak ve hatta bilimsel sosyalizme sığınarak bu gerçeği gözden düşürmeye çalışmışlardır. "Maceracılık", "bireysel kahramanlık" ve hatta "bireysel terörizm" suçlamalarıyla bugün de bu olguya saldırılmakta; o iğrenç uzlaşmacılık ve teslimiyetçilik böylece örtbas edilmeye çalışılmaktadır. İnsanlık tarihinin en büyük kahramanlarından Karl Marks bile, hem de kendi eseri bilimsel sosyalizm adına bu ve benzeri iddialarla mahkum ve tecrit edilmeye çalışılmıştır. Fakat, Marx vb. kahramanların insanlık tarihinde; ezilen uluslar, halklar ve sınıfların yaşamındaki rolleri inkar edilebilir mi?

Toplumların tarihinde düşkünlük ne kadar derinse kahramanlığın o denli büyük olması nesnel bir kanundur. Bu gerçeği en güçlü biçimde izaha kavuşturan ise bilimsel sosyalizmin kendisidir. Daha köleci toplumun, evrimleşmenin ilk basamaklarında bir Yunan destanı döneminin açılması tesadüf değildir. Daha sonra şiir, edebiyat ve giderek ulusal oluşum ve kültüre damgasını vuran bu dönem, günümüze de uzanan derin bir etki yaratmıştır. Eğer insanlığın oluşumunda Yunan uygarlığının önemli bir yeri olduğu gerçekse, bunda belirleyici rolün tarihin daha o ilk döneminde ortaya çıkan Yunan kahramanlığına ait olduğu da o kadar gerçektir.

Genel olarak feodal uygarlığın, özel olarak ise islamiyetin doğuşunda da böylesi bir kahramanlık döneminin yaşandığı bilinen bir gerçektir. İslamın kılıcı denilen Hazreti Ali, dört halife ve sahabeler, onun kahramanlık döneminin sembolleridir. Elbetteki bunlar, rasgele ortaya çıkmamış ve "islamın kılıcı" vb. sıfatları boşuna kazanmamışlardır. Bu "kılıçların" kendi dönemlerinde yerine getirdikleri ilerici rol sadece putları kırmakla sınırlı değildir. Onların sayesinde ve önderlik ettikleri mücadelelerle, putların temsil ettiği gerici sınıfsal bağlar da yerle bir edilmiştir. "Zor, doğan her yeni toplumun ebesidir" kanununun bir gereği olarak daha sonra küçük bir mekan ve yüzyıllara sığmayan ve etkileri günümüze kadar uzanan toplumsal mücadeleler birçok alanda bunların miraslarına dayanarak yürütülmek isteniyor ve savaş meydanlarında halen onların adları ve kılıçlarından medet umuluyorsa bu, sözkonusu kahramanlık döneminin uygarlığın oluşumunda ne denli köklü bir rol oynadığını ortaya koyar.

Burjuvazi de, kendi uygarlığını ortaya çıkardığında, kahramanlığa daha az gereksinme duymadı. Aksine bu dönem, her alanda kahramanlığın en çok geliştiği ve en fazla rol oynadığı bir dönem oldu. Bu olgu sanatta, siyasette ve askerlikte zirveye ulaştırıldı. Avrupa monarşileri ile çepeçevre kuşatılan Fransız devrimi, o zaman monarşist rejimlerinin en önde geleni olan Fransız monarşizminin başını giotinde koparırken, tüm Avrupa ve dolayısıyla tüm feodal uygarlığa karşı çıkışını ancak, devrimci atılımlarla yürütebilirdi. Gerçekte Fransız devriminin kahramanlık dönemi, işte böylesi bir zorunluluktan ortaya çıkmış ve gelişmiştir. Hatipleriyle, edebiyatçılarıyla, düşünürleri ve askerleri ile Fransız devrimi, görkemli bir kahramanlık dönemine sahiptir.

Bu devrimin kılıcı Napolyon'dur. Napolyon eğer halen tarihin gelmiş geçmiş en büyük kumandanlarından biri olarak anılıyorsa, bu, onun burjuva devriminin kılıcı olma özelliğine yakından bağlıdır. Çünkü o,

herhangi bir dönemde değil; insanlığın önünde yeni bir dünyanın kapısının açıldığı bir dönemde, bu kapıyı açanların önünde olma gibi bir rol oynamıştır. Evet, uygarlığın temsilcisi burjuvaziyi iktidara getirmek için bu kılıç çekilmeli ve savaşılmalıydı. Öyle de oldu.

Proletarya devrimleri doğduğunda bu gerçek, kendisini bir kez daha ve fakat en anlamlı bir biçimde ortaya koydu. Devrimin kitlevi karakterini teoride ve pratikte kanıtlayan proletarya devrimleri, kahramanlığın ve kahramanlık döneminin anlamını da yine en güçlü bir biçimde ortaya koydu. Bu devrimlerin kahramanları elbetteki köleci,feodal ve kapitalist uygarlıkların kahramanlarından farklı; kitlelerin direncini ve bilincini temsil eden, onların çıkarlarını kişiliklerinde sembolleştiren; dolayısıyla hem kitlelerin kendisi, hem de onların çok üstünde onları yöneten kişiler olmak zorundaydılar. İşte proletaryanın kahramanları Marx ve Engels! İşte onun teorik, siyasal dahisi Lenin! Ve yine onun pratik ustaları Stalin, Ho Chi Minh ve Mao! Ve bunların önderliğinde yürüyen bir çok ulusal ve enternasyonalist kahraman. Emperyalizmin görülmemiş şiddet mekanizmalarına karşı insanlığın özgürlük bilincini ayaklandıran, örgütlendiren ve halk ordusu denilen orduları ortaya çıkaran bu büyük kahramanların insanlık tarihindeki yeri gerçekten büyüktür. Giap adı, dünyanın her yanında günümüzün en vahşi emperyalist gücüne karşı, en uzun vadeli savaşlardan birisini yürüten kahraman Vietnam halkının ulusal direnişinin askeri kumandanlığı, teorisyenliği ve sanatkarlığının adı olarak bilinmektedir. Bu ad, sömürge bir ulusun kurtuluş ordusunun yaratıcısının tüm özelliklerini, tekrar tekrar karşımıza çıkarır. Büyük bir düşün gücü kadar, yürek gücünün de en sanatkarane bir dokunuşunu somutlaştırır. Dünyanın en yoksul halklarından birinin ordulaşmasının, çok üstün bir düşman gücüne karşı kazanılmış, mucizevi ama kesin bir zaferin komutanıdır Giap.

Elbetteki halkların bu kahramanlara ekmek, su kadar gereksinmesi vardır. Evet, kitle ve sınıf temeli zorunlu bir ön koşuldur. Fakat bunu bir mimar ve mühendis ustalığı ve bir sanatçı inceliğiyle işleyecek yetkin kişiliklere ihtiyaç vardır. İşte bunlar, önderlerdir. Yani, vazgeçilmez, mutlaka rolünün sahibi olması gereken, "olmazsa olmaz" kuralının gereğini yerine getirecek olan adamlar, kahramanlardır.

KÜRDİSTAN'DA DÜŞKÜNLÜK TARİHİ VE KAHRAMANLIĞA GEREKSİNME

Tarihin ve çağımızın yadsınamayacak bir gerçeği olan bu olgu karşısında, çağın en eski ve fakat unutulan halkı ile ülkesi Kürdistan'da durum nedir? Kürdistan'da düşkünlük tarihi nasıl anlaşılmalı ve kahramanlığa gereksinme nasıl kavranmalıdır?

Yaratılan düşkün tip, her konuda olduğu gibi, tarihimizi de çarpıtmakta; günümüzde kahramanlığa duyulan gereksinmeyi anarşizm, maceracılık biçiminde nitelendirmektedir. Bu inkarcı ve düşkün tipin çizdiği utanç sınırlarından dışarıya çıkıp tarih biraz insanca yorumlanmaya çalışıldığında, bir yanda düşkünlük tarihinin en acımasızı, öte yanda kahramanlığa sürekli çağrıların yapıldığı bir Kürdistan tablosuyla karşılaşılır. Hiçbir şey kendini yanıltmak kadar tehlikeli değildir. Bu nedenle gerçeklere doğru ve cesurca bakmasını bilmek gerekir. Kürdistan'da tarih çok çeşitli nedenlerden ötürü boşağıya gidişin, düşkünlüğün ve zifiri bir karanlığın tarihidir. Ama bu denli kendine özgü ve olumsuz bir gerçekliği de dile getirse bu, yine de bir tarihtir.

Evet, Kürt halkı da insan soyunun bir parçasını oluşturmaktadır. Ama yaşadığı gerçekliğin çağımız'la bir ilişkisinin olmadığı açıktır. Halkımızın dili çağımızın diliyle ve telafuzuyla uygunluk arzetmiyor. Düşünsel, ekonomik, toplumsal ve kültürel gücü çağla aynı doğrultuda seyretmiyor. Çoğu ilerici geçinenleri, onun da ötesinde ilerici ve gericisiyle tüm düşünenleri onu tanımlamaya yanaşmıyor veya tanımlayamıyor. Peki çağ bu halka nasıl bakıyor? Gerçekliği bu denli acımasız da olsa ve yine böylesine de yaşasa, eğer bu halk ve ülkesi varsa, onun ulus olma, bağımsız ve özgür yaşama hakkı kabul edilmek isteniyor, destekleniyor mu? Desteğin derecesi ve sunulan imkanların durumu nedir? Evet, bütün bunlar bu halka ve onun düşünen beyinlerine acı veren sorulardır.

Bugün halkımızın başına oturtulmuş olan güç, günümüzün Roma'sı ve Neron'un desteği ile ülkemizi gerçek bir zındana çevirmiş, yaşamı dayanılmaz hale getirmiştir. Tarihin tüm despotik özelliklerini kişiliklerinde somutlaştıran faşist generaller, emperyalizmin ekonomik, siyasal, askeri ve kültürel katkıları ile sistem içindeki yerlerini pekiştirirken; halkımıza karşı ortaçağdan kalma tüm yöntemleri ayaklandırmış bulunmaktadırlar. Bir yanda Köy Korucuları adlı Hamidiye Alaylarını, öte yanda özel birlikleri, komandoları, çelik yeleklileri ve helikopterleriyle kontralarını, çakal sürüleri gibi halkın üzerine saldırtmakta; emperyalizmle elele sistematik bir baskı mekanizması uygulayarak, halkın ulusal kurtuluş hareketini ve varlığını yok etmeye çalışmaktadırlar. Peki bütün bunlar karşısında "dostları" ne yapmaktadırlar? Acı da olsa bir gerçektir ki, bu halkın dostları, onun varlığını ve mücadelesini kabul etmekte bile zorluk çekmektedirler. Bu durum karşısında yapılması gereken nedir? Böyle bir halkın neye gereksinmesi vardır? Elbetteki inkarcı, düz, düşkün, karanlığı onaylayan kafa ve zift bağlamış yüreğin buna vereceği cevabı yoktur ve olamaz da. Çünkü o, aramızda insan gibi dolaşsa da, çağdaş insanla hiçbir ilişkisi olmayan bir taslaktır. Yine kılıkkıyafetini ne kadar modernize etmiş olursa olsun o, ortaçağ karanlığının da ötesinde bir karanlığı yaşayan en lanetli tiptir. Böyleleri, "kahramanlığa gereksinme vardır" denildiğinde, "maceracılık, provakasyon, ajanlık" diye cinnet geçiren yarasalardır. Evet, bunlar, gerçekten de karanlıkta yaşamaya, bunu bir yaşam olarak kabul etmeye çalışmışlardır; çıkarlarına ve tabiatlarına uygun düşen budur ve dolayısı ile aydınlıktan ölesiye korkmaktadırlar.

Ama bizim buna cevabımız kesindir! Böylesine düşürülmüş olan bir halkın kahramanlara su ve hava kadar gereksinmesi vardır. Kürdistan halkı, tarihinde hiçbir dönemde şimdi olduğu kadar buna ihtiyaç duymadı. Bu, son derece anlaşılır bir şeydir. Çünkü Kürdistan halkı, tarihinde hiçbir zaman bu kadar düşürülmemiştir. Evet, o, tarihte de kahramanlara ihtiyaç duymuş ve daha ilk dönemlerden başlayarak Rüstemler ve Behramlar gibi birçok kahramanlar yaratmıştır. Dehak'ın kafasını uçuran Kawa destanı boşuna yazılmamıştır. Tarihimizde benzer örnekler çoktur. Ama yine de diyoruz ki, özellikle bu dönem kahramanca olmalıdır. Yaşanılan dönem, düşkünlüğün ve karanlığın en çok yoğunlaştırıldığı bir dönemdir. Böyle dönemler ancak, kahramanca direnişlerle aşılabilir. Objektif durumu böylesine tahrip edilmiş ve çarpıtılmış bir ulusal ve toplumsal gerçeklik ortamında, değil inkarcı, uşak ve uydu tiplerle, vasat bir devrimcilikle bile sorunların üstesinden gelinemez. İnsanımız alabildiğine düşürülmüş, kültür, sanat vb. tüm alanlarda alabildiğine küçültülmüştür. Birçok yetenekleri kötürümleştirilmiş; kör, sağır ve dilsiz hale getirilmek için elden gelen her şey yapılmıştır. İşte Kürdistan'da öncünün büyüklüğüne bu nedenle ihtiyaç vardır. Bu herhangi bir ihtiyaç değil; bir halkın yaşamını belirleyen, "olmazsa olmaz" şartını tanıyan bir zorunluluktur. Toplumun yaşadığı muazzam kargaşa ve zifiri karanlık, onu aşmak görevi ile ortaya çıkanların büyümelerini, yetkinleşmelerini ve yücelmelerini zorunlu kılıyor. Bu görev, silik, günübirlikçi, çağın ötesine ulaşamayan tiple başarılamaz. Çağın ülkemiz ve halkımız hakkında verdiği haksız hükmü, uşak, kendisini şu veya bu gücün çıkarlarına en ucuz biçimde adapte eden, basit güncel çıkarları uğruna kölelik statülerini meşrulaştıran, kurtuluşun ağır ve köklü çözüm bekleyen sorunlarına ufak bir propaganda ile karşılık vermeyi yeterli gören tiple aşılamaz. Bu tip, gerçekte her türlü çıkmazımızın temel nedenlerinden biridir ve sefil varlığı ile çıkarlarını kurtarmak uğruna, tarihi ters yüz göstermekten çekinmez. Salt inkarcılıkla yetinmeyen, sözde inkarcılığı kabul etmeyen ama köklü çözümlere ulaşmayı engelleyen, yani deyim yerinde ise, ameliyatla iyileşecek bir hastaya aspirin öneren bir başka düşkün tip vardır ki bu, aslında en tehlikeli tiptir. En şirret, en iğrenç ve en aşağılık yaratıklardır böyleleri.

Bu tipten Kürdistan'da bolca vardır. İnsan ve siyasetçi ve hatta yurtsever ve devrimci kisvesi altında toplumda arz-ı endam etmektedirler. Fakat bunların toplumun gözeneklerini ve halkın kurtuluş yolunu tıkayan zift gibi birer yaratık oldukları artık açığa çıkmıştır. Peki bu olumsuz ulusal ve toplumsal gerçekliğimize rağmen, nasıl oluyor da bu topraklarda hem de eşine ender rastlanan büyüklükler yaratılabiliyor? Mazlumlar, Kemaller, Hayriler, Ferhatlar, Mehmetler ve Agitler doğabiliyor? Evet, bu başkalarına anlaşılmaz gibi de gelse, ulusumuz ve halkımızın içinde bulunduğu koşulların kaçınılmaz bir sonucudur. Bir nebze bile olsa özgür gelişme imkanına sahip olmayan bu topraklarda kendiliğinden gelişmeye olanak yoktur. O halde, öncünün sınırsız büyümesi bir zorunluluk, yaşamın bir kanunudur. Öncünün ölçülerinin gelişkinlik düzeyini belirleyen de budur. Toplumun ideolojik, kültürel, siyasal, ekonomik ve askeri tüm oluşum ve gelişimlerinin inkar edilip, baskı altına alınması, öncünün çok yönlü ve ileri düzeydeki gelişimine ihtiyaç göstermektedir. Hiçbir sorunu çözümlenmemiş olan bu toplumda o, gerçek bir çözüm gücü olmak zorundadır.

Kürdistan'da kişiliğin ve öncünün büyümesi, tamamen bu zorunluluktan yola çıkan ve halkın kurtuluş davasının ihtiyaçlarından, onun öz çıkarlarından kaynaklanan bir ideoloji ve siyasetin ürünüdür. Yaşayanları ve şehit olanları ile ülkemizde abideleşen büyük önderlerin ortaya çıkışı elbetteki tesadüf değildir. Objektif gerçekliğin acımasızlığı, kopkoyu inkarcılık ve gericilik, ve çağın bu halk ve ülkesi hakkındaki kabul edilemez hükmü aşılmak; yaşamak ve çağdaş dünyada onurlu bir yer edinilmek isteniyorsa, kesinlikle doğru devrimci bir ideolojik ve politik çizgi ve bu çizginin gereklerini kişiliğinde somutlaştırmış büyük öncülere gereksinme vardır. Yani, bunun için, çağın ötesine ulaşabilen, ona söz geçirebilen öncüler gerekir. Bu, çağın inkarı değildir. Ama onun haklı dava katkılarını sağlamak, Kürdistan koşullarında ancak böylesi bir gelişme sağlamakla mümkün olabilir.

Kahramanlık dönemlerinin toplumların tarihinde mucizevi, ya da kutsal dönemler olarak adlandırıldıklarını ve anıldıklarını söyledik. Bu dönemler, halkların sinesinde yüzyıllar boyu bayramlar ve kutsal anma günleri olarak yaşatılır; çözümsüzlükler çoğu kez bu dönemlerden ilham alınarak aşılmaya çalışılır. Elbetteki bu, nedensiz ya da anlamsız değildir. Bu dönemler, halkların yaşamında son derece kritik dönüm noktaların ve dönemeçlerin mucizevi başarılar yaratılarak aşılmasını dile getirir, sembolize ederler. Burada yaratılan büyüklüğün ölçütü elbetteki ölüp, ölmeme de değildir. Halkımız tarihte birçok kez öldürülmüş ve öldürmüştür. Şüphesiz ki bunların bir anlamı vardır. Ama eğer sorun, ülke ve halk üzerindeki ölümcül hükmün, çağın çok ilerisinde perspektiflerle, öz çıkarlar ve öz güç temelinde yerle bir edilmesi, bunun da tamamen zayıf bir temele dayanarak dört taraftan kuşatılmışlık parçalanarak ve bütünüyle halkın devrimci iradesinden, kendi öz bilinci, çabası, fedakarlığı ve cesaretinden yola çıkılarak gerçekleştirilmesi, ve burada büyüklüğün ölçütünün değişik olduğu ise, esas meselenin bütün bunları başarabilecek kapasiteye ulaşmak olduğu açıktır.

Evet, ülkelerde büyük kahramanlık dönemleri ve büyük önderlerin yaratıldığını söyledik. Ama Kürdistan'da yaratılan kahramanlık dönemi ve büyük öncüler gerçeği, bütün bunları aşan bir özellik sergilemektedir. Bununla biz kendini abartma ya da başka halkların ve insanlığın kazanımlarına saygısızlık etme gibi bir duruma düşmediğimizi çok iyi biliyoruz. Tersine, yaratılan bunca gelişme, onlara duyulan bağlılığın en açık ifadesidir. Öyleyse bizim, onunla, nasıl yaman bir gerçekliği dile getirmek istediğimiz iyi görülmeli, iyi kavranmalıdır. Tarihin ve çağın kendisi hakkındaki hükmü böylesine acımasız olan bir toplumda dirilmek için, büyük kahramanlar gerektiği açıktır. Başka halkların böylesi kahramanlar ve büyük direnişler yaratmak için dayandıkları çeşitli miraslar vardır. Rus devrimciliği, büyük bir kültüre, az çok güçlü bir sınıfa ve sosyalist harekete, yine uluslararası devrimci hareketin büyük desteğine dayanmıştır. Vietnam direnişçiliği, köklü ve uzun bir mücadele deneyimine sahip bir yurtseverliği miras almış; III. Enternasyonalin büyük desteğini her zaman arkasında görmüştür. Peki ya Kürdistan'da devrimciler, hangi gelişmiş kültüre, hangi direnmeci tarihe ve hangi uluslararası desteğe dayanmaktadır? Halkların direnişlerinin böylesi temelleri olduğu, Kürdistan'da ise direnişin en görkemlilerinin bile gerçekte belli bir mirastan yoksun olarak yaratıldığı bilinmeden, bu topraklardan boy veren direnişçiliğin büyüklüğünü anlamak mümkün değildir. Kürdistan'da yaratılan ve yaratılacak olan her devrimci kazanım, büyük yoksunluklar, ihanetler, görülmemiş bir vahşet, inkar, dostluk perdesi altında dayatılan uzlaşma ve teslimiyet ortamında, bütün bunlarla boğuşa boğuşa, büyük bir kan ve can bedeli olarak yaratılmaktadır; ve ancak böyle yaratılabilir. Yine Kürdistan halkının çağdaş insanlığın saflarına uzanan büyük yürüyüşü de ancak böylece tamamlanabilir. Şüphe yok ki, tarihi rollere soyunmuş bir kişi ve onun hareketinin özelliklerini belirleyen şey, içinde yaşadığı olağanüstü dönemin dayatıcı olan koşulları ve ihtiyaçlarıdır.

İnkarcı, silik ve düşkün kafa, boşuna gerçeklerimizi çarpıtmamalı, bizi hala, direnir ve kurşun sıkarsak hepimizin imha edileceğine inandırmaya çalışmamalıdır. Sanki katliamın en alçakçası yaşanmıyormuş gibi gerçekleri ters yüz etmemeli; eğer birazcık bile olsa insan onuruna ulaşmak istiyorsa, böylesi dönemlerin işbirlikçiliği aşan özellikleri olduğunu bilmelidir. "Silahlı da olur, silahsız da olur", "kahramanlar olsa da olur, olmazsa da olur" deyip, sıkıştığında bukalemun gibi renk değiştiren bu tipin, artık bağımsızlık ve özgürlüğün şafağını delmiş olan Kürdistan halkı nezdinde, hükmünü fazlaca icra ettiremeyeceğini bilmesi, anlaması gerekir. Aynı biçimde Kürdistan halkı da eğer yeniden ve özgür biçimde şekillenecekse bu kafanın çok uğursuz bir dönemi ve tipi temsil ettiğini bilmelidir.

Bununla birlikte halk, bir kahramanlar dönemi yaşamayı şart gördüğünü ortaya koymuştur. O, kahramanlığı kanıtlanmış öncülerimizi yüceltmekte; adlarına destanlar, ağıtlar düzmektedir. En sevdiği varlıklara adlarını vererek, bunu, onları yaşamanın ve yaşatmanın bir yolu olarak görmekte; göstermek istediği destek ve yakınlığını ancak böylece ortaya koyabilmektedir.

Peki bütün bunları belirtir ve yaparken iradeye çok yüklendiğimiz söylenebilir mi? O kafanın deyimi ile biz "insan iradesine sonsuz rol atfeden idealistler ya da subjektivistler" miyiz? Tam tersine, insan soyunun vazgeçilmez kuralını halkımız için de şart gören ve bunu işletmeye çalışan bir hareket olduğumuz söylenebilir sadece. Bütün zorluklara ve yoksunluklara rağmen, halkımızın zafere doğru ilerletilen tarihi, Hareketimizin böyle bir hareket olduğunu; aynı zamanda doğruluğunu ve haklılığını herkese kanıtlamıştır.

PKK'DE YAŞANAN ÖZGÜRLÜK VE ÇAĞIN ÖTESİNE UZANMAK

PKK, Kürdistan halkını çağdaş halklar dünyasına ulaştırma mücadelesinde karşımıza çıkan ve bu mücadeleye damgasını vuran bir olgudur. PKK'nın oluşumunda dile gelen özellikler, onun tarihsel eyleminin

dolaysız sonucu olan ve ifadesini onun direniş kahramanlığında bulan özelliklerdir. PKK'de yaşanan ve yaşanacak olan özgürlük de biricik tanım ve anlamını buradan almaktadır.

PKK'de özgürlük sorununu doğru kavramak; bu noktada hafiflik, yüzeysellik ve tanınmazlıktan uzak durmak gerekir. Eğer bu yeterince sağlanmazsa ne çağın bizi kavraması ne de bizzat Kürdistan'da yaşanan gerçekliğin kavranılması mümkün olabilir. Bugün PKK'de bir destan yaşanmaktadır. Ama ilericisi ve gericisiyle çağ halen sayfalarında Kürdistan halkına yer vermemekte; bağımsız ve özgür iradesini temsil etmek, bu halka çok görülmekte, siyasal bir güç haline gelmesinin henüz erken olduğu söylenmektedir. Gericilik halkımıza ölüm uykusunu, kör, sağır ve dilsiz olmayı dayatırken; ilerici geçinenler ise halen halkımızın böyle bir sorunu olduğunu kabul edip etmediklerini bile ortaya koymamaktadırlar. Elbetteki özgürlüğü konusunda esas kararı verecek olan, bir halkın kendisidir. Ama dış koşulların ve özellikle sosyalist sistemin bu konudaki rolü küçümsenemez. Bu rolün şu ya da bu biçimde oynanması o halkın kurtuluş sürecini belirleyemezse de bu sürecin uzun ya da kısa, çok ya da nispeten rahat şekillenmesinde önemli etkilerde bulunabilir. Fakat bu böyledir diye, hiçbir gerçek devrimci güç kendi özgürlüğünü ve halkın özgür iradesini ortaya koymaktan geri duramaz. Bu, çağın ölçülerinin ilerisine uzansa da böyle olmak zorundadır. Açık ki hiçbir şey düşkünlük kadar kötü değildir, nasıl ki hiçbir şey özgürlük kadar değerli değilse; –o halde içinde bulunulan iç ve dış koşullar ne olursa olsun, mademki insan soyunun bir parçası da Kürdistan halkı olarak adlandırılmaktadır– o zaman bu halkın da özgür iradesini bir emir olarak ilan etmesi önlenemez. Bu olgu PKK'nin en temel gerçeklerinden biridir. O, halkımızın bu emrini hayata geçirecek kahramanlığa olan ihtiyacın bir ürünü olarak doğmuştur. Bir başka deyişle, PKK bu ihtiyacın ta kendisi, ona verilmiş olan cevabın en anlamlısıdır. Böylesi koşullarda ve böylesi bir rolle ortaya çıkan PKK'nin bu rolünü yerine getirmek için özellikle başlangıçta en değerli kadrolarının şahsında varlığını ortaya koymak dışında hiçbir şansı yoktu. Şu gerçek asla görmezlikten gelinemez; varılan aşamada hiçbir kimse, bilincin ve pratiğin en soylusunu sergilemeden kahramanlık sıfatına ulaşamaz. Dolayısıyla bilincin ve pratiğin gereğini görmezlikten gelme şurda kalsın, PKK çizgisi ile, milyonların iradesini temsil etmeyi, kendisine devrimciyim diyen herkese bir varlık nedeni olarak dayatmıştır.

Kahramanlığın gerçek tanımı da burada yatmaktadır. Kahraman, iradesini pekiştiremeyen, örgütlenemeyen ve ileriye doğru atılım yapamayan milyonlara yol gösteren ve onu hedefe ulaştırandır. Düşüncesinde, iradesinde ve eyleminde onların hayati çıkarlarını somutlaştırandır.

Tarihte öncüye atfedilen rol boşuna değildir. Bu, özellikle emperyalizm çağında salt siyasal ve askeri vasfıyla değil, kültürel yozlaşmayla da iradesi parçalanan kitlelerin ancak çok güçlü bir öncü ile bunlara karşı koyabilme gibi hayati bir gereksinmesini ortaya koymaktadır. Kürdistan'da bu çok daha derin bir anlama sahiptir. Karanlığın ve düşkünlüğün alabildiğine yaygınlaştırıldığı bir ülkede öncü, herhangi bir ülkedekinden çok daha yüksek niteliklere sahip olmak ve çok daha kahramanca bir yaşamı sergilemek zorundadır. Bu, Kürdistan Devriminin doğasının bir ürünü ve onun en ayırdedici özelliğidir. Bu özelliği doğuran, Kürdistan tarihinin ta kendisidir. O halde bu noktada son derece gerçekçi olmak ve bu gerçeklere uygun olarak düşünüp karar vermekten başka bir çare yoktur. PKK, özgürlüğü böyle anlamakta ve böyle yaşamaktadır. PKK'yi anlamak isteyen her güç ve kişi bu gerçeği doğruca ve derinliğine kavramak zorundadır.

PKK'nin özgürlüğe kazandırdığı bu tanımı ile gerçekte onun en yoğunlaşmış ve en doğru tanımına da ulaşılmış olmaktadır. Başka güçler bunu tersi bir biçimde göstermek için az çaba sarfetmediler. Onlar, PKK'yi "iradecilikle", "gençlik idealizmiyle" ve giderek "maceracılıkla" suçladılar ve objektif durumu hesaba katmadığını iddia ettiler. Fakat PKK gerçekliğine dürüstçe yaklaşanlar için bu iddiaların ne değeri olabilir? Onun tarafsız bir gözlemi bile, PKK'nin objektif koşulların esiri olmamayı, insanın yücelmesindeki en üst sınırı ve vazgeçilmez devrimci değerleri temsil ettiğini ortaya koyar. PKK halkımızın tarihini ilerletme, onu direnişe kaldırma ve dönüşüme uğratmada vazgeçilmez bir anlama sahiptir. Onun, olağan ölçülerle anlaşılması güç olan amacını iyi anlamak gerekir.

Eğer o, birçok şeyi alt üst ediyor ve çağın dayattığı statükoyu bile zorluyorsa bunun nedenini bir halkın özgürlük problemlerinde aramak gerekir. Nasıl ki devrimin doğasını belirleyen, onu kuşatan ortam ve şartlar ise; devrimin örgütünü, bu örgütün savaşma tarzını ve öncüsünün nasıl direnmesi gerektiğini ortaya koyan da yine o aynı kanundur. Geriye bunun gereğini yerine getirmekten başka bir şey kalmamaktadır. Biraz düşünen bir kafa ve adaletli bir vicdan gerçeğin böyle olduğunu teslim etmekte güçlük çekmez. Biz böylelerinin söze değil, bu direnişin kendisine; onun şehit kahramanlarına bakarak karar vermelerini, eğer yanılmışlarsa bunu düzeltmelerini istiyoruz. Birçok hatanın, yetmezliğin ve donanımsızlığın başkalarının gerçekliğimizi doğru tanımalarını güçleştirdiği söylenebilir belki. Ama bu yine de çok iyi anlaşılmak zorunda olan bir gerçekliktir. Adeta mezardan kalkan ceset halindeki bir varlıktan sağlıklı yürümesi istenebilir mi? Silahı ilk defa sıkan el hedefi on ikiden vurabilir mi? Elbetteki başlangıçta eksiklikler, hata ve yetmezlikler en yoğun bir biçimde yaşanacaktı. Ve olan da oydu. Bu kadar altüst olmuş bir zeminde meleklere özgü bir örgüt ve mücadele nasıl mümkün olabilirdi? Doğada ve toplumda böylesi bir gelişmeyi kanıtlayan küçük bir örnek bile gösterilebilir mi? O halde, PKK'ye böyle bir mantıkla saldırmanın anlamı nedir? Onun hakkında, varolan somut gerçekliğin çözümlenmesi ışığında hüküm vermek, tanımını doğru yapmak ve daha sonraki gelişimini de yine bu biçimde ele almak, izah etmek gerekir.

PKK-ERNK-HRK OLUŞUMUNDA KAHRAMANLIK ÖGESİNİN YERİ

PKK'nin tanımı içinde, bu olguya damgasını vuran bir gerçek gizlidir. PKK sadece kendi tarihinin değil, halkımızın direniş tarihinde vazgeçilmez bir ögesi olan kahramanlığın ta kendisidir. Bu, onu çevreleyen tarihi ve güncel koşullar, Kürdistan'da insanca ve çağdaş ölçülerde yaşamak isteyenlere kahramanca bir doğuşu ve dönemi kahramanca direnişlerle dolu kılmayı emrediyor. "Bunsuz ilerici insanlığa köprü kuramazsınız, bu köprüden geçemezsiniz" diyor. İşte günümüze kadar öncünün öfkesi, kızgınlığı, bilinci, acısı ve sevinci; kısaca insan soyunun tüm belirtileriyle yaşadığı ve bütünüyle halkın yaşamının bir özeti olan gerçeklik budur. Bu gerçeklere gözlerini kapayanlar, hala, hata ve yetmezliklerimizi affedilmez suçlar gibi görmek ve göstermekte ısrar ediyorlar. Ama bunlar halkın kendisinin hata ve yetmezliklerle dolu bir yaşam içinde olduğunu; onun sadık yansıması olan bir hareketin bunlardan kaçınılmaz biçimde etkileneceğini nasıl inkar edebilirler? Yüzyıllardan beridir bu halk, düşünceden kültüre kadar her alanda görülmemiş bir biçimde zehirlenmiyor mu? Yine günümüzde en azgın güçlerin baskısını ve zehirini iliklerinde duymuyor mu? O halde, böylesi bir gerçeklikten çok güçlü ve sağlam bir doğuş nasıl beklenebilir? PKK'yi anlamak, hatta yargılamak isteyenler adil olmalı; onun hata ve yetmezliklerini değerlendirirken objektif gerçekliğin önemli etkisini görmelidirler.

Evet, objektif zeminin olumsuzlukları, hata ve yetmezliklerin varlığı bir gerçektir. Ama bütün bunlara rağmen PKK'nin gerçekleştirdiği direnişinin kahramanca olduğu da bir o kadar gerçektir. Korkunç acılar ve yoksunluklar ortamında yaratılan bu kahramanlık karşısında, birçok yönüyle son derece meşru da olan hata ve yetmezliklerin sözü edilebilir mi?

PKK-ERNK-HRK oluşumunun kahramanlık özelliği bir yaşam biçimini dile getirmekte; bir dönemi adlandırmaktadır. Bu oluşuma katılanlar, verdikleri kararın soyluluğu kadar acımasızlığını da her gün, her saat iliklerinde duymaktadırlar. Bu, PKK-ERNK-HRK oluşumunun, hiçbir tanım ve değerlendirmeye yer bırakmayacak kadar yalın olan gerçekliğidir.

Çağdaş her halkın savaşımında olduğu gibi, Kürdistan halkının da kendi savaşımında PKK-ERNK-HRK oluşumuyla elde ettiği güçlü silah ona çok görülmemeli, bunca olumsuzluğa karşı ancak böylesi bir silahla savaşabileceği teslim edilmelidir. Yanlış anlaşılmaktan ya da kendini tam formüle edememekten kaynaklanan çeşitli yaklaşımların bir kez daha gözden geçirilmesi; yine eksikliklerin giderilmesi, büyük bir alçakgönüllülükle bu oluşuma şans tanınması istenebilir. Bu güce daha yüce yaklaşılması ve davranılması çağrısında bulunulabilir. Biz bunları söylerken bunu bir küçüklük değil, aksine büyüklüğün ve gelişmeye olan sonsuz inancın bir gereği olarak görmekteyiz. Ama bize "bu silahları kullanmayın, bunlar tehlikeli silahlardır, vakti henüz gelmemiştir." diyenlere hakettiği cezayı vememezlik edemeyiz. Bu iğrenç çağrı ve talepler kimden gelirse gelsin, onlara vereceğimiz cevap bu kadar açık ve kesin olacaktır. Çağımız dünyasında bu silahlar, biraz çağdaş bilince ulaşmış, namuslu her bireyin, onu su ve hava kadar ihtiyacı olan halkına mutlaka armağan etmesi ve geleceğe miras olarak bırakması gereken vazgeçilmez silahlardır. Evet bu silahların günümüzde halkımızın eline, örs ve çekiç altında dövülmüş kadar sağlam ve mükkemmel bir biçimde verilmesi belki mümkün olamamıştır. Ama bu araçlar henüz yetkin değil ve tavda iyi dövülmemiştir diye onların büyük anlamlarını çarpıtma gafletine düşülebilir mi? Bu noktada gerçekten namuslu ve onurlu olmak gerekir. Bırakalım dünyanın diğer halklarını, sadece Türk ulusal kurtuluş harketine bakıldığında bile bu silahların nasıl oluşturulup, nasıl yoğun bir çabayla kullanıldığı görülmektedir. Günümüz Dehak'ının yine bu silahları her gün halkımıza karşı nasıl kullandığı bilinmektedir. O halde bu gerçekler karşısında herkes kendini bir kez daha gözden geçirmeli ve kararını ona göre vermelidir.

Bu izah ve çağrılar, yanılgılar içinde yüzen iflah olmazlar dışındaki çevrelere gerçekleri bir kez daha anlatmak içindir. Yoksa buradan PKK-ERNK-HRK silahlarının güçsüzlüğü sonucu çıkmaz. Böyle bir değerlendirme büyük bir gaflet olur. Başta TC olmak üzere, bu silahların gücünü içine sindirmek istemeyen bir çok güç, şehitlerin kanlarıyla kanıtlanmış bu olgu karşısında çok zor durumlara düşmekten kurtulamamaktadırlar. Şehit düşen kahramanlarımız bu üç silahı; ***"Yaşasın PKK-ERNK-HRK"*** sloganlarını Kürdistan dağlarına kanlarıyla yazmışlardır. Kanla yazılan şeylerin gücü ve değeri konusunda tartışma olamaz. Hele yaşamın tomurcukları halinde olanların kanlarıyla yazdıkları değerler çok soyludur. Böylesi bir yüceliği bağrında geliştiren bir hareket kutsaldır. Ve PKK ile onun direniş tarihinde gerçekleşen bütünüyle budur.

Tohumun toprağa henüz yeni serpildiği bir dönemde, yüreğinde PKK ateşiyle şehit düşen ilk kahramanlarımızın destanı tüm Kürdistan'da bir sevda biçiminde yankılanmıştır. Doğan'ın, Haki'nin, Halil'in toprağa düşüşü her halkın ve kanıtlanmış devrimci her ideolojik ve politik akımın direnişinde görülen bir kutsallığı dile getirmektedir. Bu büyük direniş şehitleri, PKK'nin temellerini, özgürlük uğruna feda ettikleri değerli yaşamları ile atmışlardır. Onlar hiçbir maddi çıkar gözetmeden kendilerini bu soylu amaca bilerek ve isteyerek kurban etmişlerdir. Belki İbrahim, İsmail'i kurban etmemek için koçlar bulabilmiştir. Ama Kürdistan halkı buna imkan bulamamıştır. O PKK'nin şahsında kendi öz evlatlarını ve kahramanlarını kurban vermek zorunda bırakılan; kendisine bundan başka tercih hakkı tanınmayan bir halktır. Evet bu halk ve PKK, tarih ve toplumun özgün yasaları tarafından bu acılı gerçeği yaşamaya mahkum edilmişlerdir, ama onlar da buna en soylu biçimde karşılık vermesini bilmişlerdir. PKK daha ilk şehitlerden başlayarak direniş kahramanlarını yitirdiğinde derinden sarsılmıştır. Ama onların kanlarıyla yeşerttikleri Bağımsızlık ve Özgürlük fidanını korumayı ve büyütmeyi başarmıştır.

İlk direniş kahramanlarımız, gerektiğinde ideolojimiz için kanımızı feda etmekten çekinmeyeceğimizin sembolleri ve kanıtlarıdırlar. Eğer bir ideoloji her türlü dar ve bireysel çıkarı dıştalayıp ulusal ve sınıfsal çıkarları temel alıyor ve başarı için kan akıtabilecek kadar cesur davranabiliyorsa, o ideoloji yüce bir ideolojidir ve kurtuluşa önderlik edebilir. İşte PKK'nin ilk atılımının ve o dönem kahramanlarının soylu eyleminin anlamı da budur.

Açık ki ideolojinin sağlamlığının kanıtlanması tek başına yeterli değildir. Kitlelerin politik uyanışının yaratılması, kahramanlık döneminin daha da somutlaştırılmasını; diriltici rolünün daha uyarıcı hale getirilmesini gerektirir. İşte Aydınlar, Salihler, Cumalar, Deliller, Mahirler, Ahmetler, Mehmetler vd. daha sonra tüm Kürdistan'ı saran dev bir politik uyanışın meşalesini taşıyan; ve devrimin aydınlığını bu topraklara saçan kahramanlardır. Onlar akıttıkları değerli kanlarıyla Kürdistan'ın zifiri karanlığını parçalamış, şafağı müjdeleyen kızıl ışık demetlerini sunmuşlardır. Halkımızın kitlevi direnişine yapılan bu çağrılar, daha sonra PKK biçiminde somutlaşmış, böylece geleceğin Kürdistan'ının nasıl bir Kürdistan olması gerektiği de en güçlü bir tarzda ortaya konulmuştur.

Daha sonraki dönemde peşpeşe gelişen kitlesel atılımlar halkımızın bu çağrılara nasıl soylu bir biçimde karşılık verdiğini ortaya koymaktadır. Hilvan, Siverek, Batman, Mardin, Dersim ve diğer alanlardaki gelişmeler, tarihimizde ender görülen, öncü ile kitlelerin yakın ve bağlantılı gelişimine tanıklık etmiştir. Öncünün kan verme temelinde kendini kanıtlaması ve halkın ona inanarak, yaptığı çağrıya koşması tarihimizde ender görülen olaylardandır. Hele ilerici tarihle arasındaki mesafenin dev boyutlarda olduğu bir halk gerçekliğinde milyonları, mezar sessizliği gibi bir konumdan kısa sürede görülmemiş bir direnişe kaldırmak; öncünün kendisini müthiş uçurumlara bir köprü gibi germek görevini başarmasını sağlamak, herkesin anlamakta zorluk çektiği bir olgunun ve kahramanlığın gelişim destanıdır. PKK'nin ilanı ve kitleselleşmesi gerçekte böylesine destansı bir özelliktedir. PKK, daha doğarken kitlesini de beraberinde ayağa kaldırmayı başarmış ender güçlerden biridir. Burada yükselen sadece öncü değildir. Öncü, kendi savaşını halkın savaşıyla iç içe örerek, birlikte bir yükselişi başarmış; bununla yetinmeyerek ona, nasıl savaşacağını ve savaşın alacağı biçimleri göstermiştir. Gerçekte ulusal kurtuluş cephesi ERNK gibi HRK de, daha Partinin ilanıyla diğer iki olguyla iç içe gelişmiştir. Zorbaya onun anlayacağı dilden cevap vermek, uyguladığı baskı biçimlerini halkın kurtuluş araçlarına dönüştürmek ve hareketin silahlı bir mücadele gücü biçimindeki oluşumu ile gelişimini sağlamak, PKK'nin bir nüve halinde iken yolaçtığı gelişmelerdir.

Halkımız, yüzyıllardan beridir büyük bir baskı altında ve zifiri karanlıklar içinde tutulmasına rağmen, isyanı sürekli beyninde ve yüreğinde patlamaya hazır bir yanardağ gibi taşımaktadır. Ona, boşuna, öfkenin, kinin ve acıların halkı denmemektedir. İşte HRK, bu gizli gücün ve patlamaya hazır isyanın somut bir ifadesi ve kavuştuğu silahın adıdır. Belki nicelik olarak küçük sayılabilir, ama ona, halkın kurtuluş kuvvetleri sıfatını veren gerçek budur. Ülkemize "Kurt kanununu" egemen kılmaya çalışan faşist bir ordu sürüsüne karşı son derece donanımsız ve güç koşullarda yaratılan direnmeye ne ad vermek; halkımızın kazandığı bu silahı nasıl tanımlamak gerekir? Bütün bunlar kahramanlıktan başka neyle adlandırılabilir? Açık ki sadece ve sadece kahramanlıkla tanımlanabilir. Böylesi bir tanımlamayla biz sadece özgür ve yüceltilmesi gereken bir gerçeği ifade ettiğimize inanıyoruz.

Evet, PKK-ERNK-HRK oluşumu kahramanca bir oluşum; iç içe örülen mevcut dire-

nış dönemi ise, hayatı önemde bir dönemdir. Bu dönemi yaratan kahramanlar, tarihimizin köşe taşları ve gerçek büyüklerimizdir. Bu, tarihimizde yerini bulmuş yalın, iftihar edilecek ve onur duyulacak bir gerçekliğimizdir.

O halde, bu dönemin kahramanlarının doğru tanımlanmasının önemi büyüktür. Haksızlık yapmamak, tarihin gelişimini köstekleměmek ve kötü savaşçılar olmamak için bütün gücümüzü göstermeli, gerekeni yapmalıyız. Bu, kolay kazanılmış bir dönem değildir. Düşman bu dönemi bastırmak için trilyonlara varan masraflar yapmaktadır. Kendini Kürdistanlı sayıp da bunu görmemek, görüp de takdir etmemek anlaşılır bir şey olabilir mi? En acımasız koşullarla boğuşarak ve bu koşullar alt edilerek büyük bir zafer dönemi yaratılmıştır.

Şüphesiz ki, eşit koşullardaki iki gücün karşılaşmasında, başkaları daha büyük zaferler kazanmışlardır. Ama hiçbir zafer böylesine korkunç bir güç dengesizliği ortamında ve yine böylesine acımasız koşullar içinde kazanılmamıştır. Onun için de hiçbir zafer bu dönemde kazanılan zafer kadar değerli ve anlamlı değildir. Esasta önemli olan, daha sonraki pek çok zaferin temelini atan bir zaferin kazanılmasıdır. Yoksa, eşit güçteki kuvvetlerin kazandığı zaferler değildir.

PKK-ERNK-HRK, işte böylesi zaferleri yaratan bir oluşumdur. Her birinin temelinde büyük şehitlerin kanı vardır. Bu oluşumların yapıları, sevinçlerin yanında, temelde acı ve işkencelerle örülmüştür. Her şehidin toprağa düşüşü bir roman, hem de destansı özellikte bir romandır. Onun alıp verdiği son nefes anlamlı ve yüce, son atılımında taşıdığı bilinç ve irade derin ve soylu, kısaca özgürlüğe adım attığından, son nefesine kadarki direniş anısı görkemli ve kutsaldır. O'na bu niteliği veren, çok mazlum ve adeta yitirilmiş bir halka bir onur vesilesi olmasıdır. Bu onu kendisi için doğuşen ve bunun için kanını akıtmaktan çekinmeyen bir halk tanımına ulaştırmaktadır.

Kürdistan'ın bu direniş abidelerinin yarattığı gerçekliği sınıfsal ve ulusal çitlere sığdırmak ya da bunlarla sınırlandırmak mümkün değildir. Onların temsil ettiği savaş, yakın hedefi bir ulusun ve onun ezilen sınıflarının kurtuluş olsa da, gerçekte insanlığın kurtuluşu büyük amacına uzanan, çok çeşitli uluslardan, mezheplerden ve farklı cinsiyet, sınıf ve tabakalardan bir araya gelen insanların, gençlerin savaşıydı. Bu, son derece insani, yurtsever ve enternasyonalist bir kaynaşımdı. Direniş kahramanları, Kürdistan topraklarına işte bu kaynaktan akmışlardır. Onların her birinin özellikleri çok iyi incelenmeli ve bilince çıkarılmalıdır. Bu, onlara karşı olan vefa borcumuzun da bir gereğidir. Belki güç ve olanaklarımız, bunların hepsinin izahını tek tek yapmaya yetmeyebilir. Ama anılarının gereğinin ancak daha fazla direnme mevzilerinin yaratılmasından geçtiğini biliyoruz. Daha şimdiden gerçekleşen dönemin en büyük başarılarından biri, direniş kahramanlarımızın layık oldukları biçimde yüzbinlerin elinde dalgalanan bayraklar haline getirilmesi, öncünün direnişinin yüzbinlerin direnişine dönüştürülmesidir. Belki fiziksel varlıkları için bir mezar dahi yapamamış olabiliriz, ama anılarını böylesine bir yüceliğe ulaştırdığımız, herkesin teslim etmek zorunda olduğu bir gerçektir. Kendi açımızdan bunu onlara layık olmanın biricik yolu olarak gördük ve böyle görmeye devam edeceğiz.

Tarihimizde 1980'li yıllar için çok şeyler söylenecek ve yazılacaktır. Özellikle 12 Eylül faşizmi, Türk egemenlik tarihinin bu en son dönemi değerlendirilirken, adı en çok geçecek güç PKK ve onun ERNK-HRK bayrakları olacaktır. 12 Eylül faşizmi PKK'siz, ERNK'siz ve HRK'siz değerlendirilemeyecektir. Şüphesiz bu iki zıt kutup için çok şey söylenecektir. Ama devrimciler için bu konuda ulaşılacak bir tek hüküm vardır: Bir taraf alabildiğine karanlık bir faşizmi, diğer taraf ise özgürlüğü ve direnişi temsil etmektedir.

1980'ler aynı zamanda PKK'nın, üzerine yüklenen büyük kabustan kurtulmak için, nefes almak ve güç biriktirmek amacıyla küçük bir hicret hareketine yöneldiği bir tarihtir. Ama bunun, birçoklarının durumunda olduğu gibi gidip de dönmeyenlerin tarihi olmasına izin verilmemiş; direnme hareketimize bir kader gibi dayatılan bu uğursuzluk 80'ler Kürdistan'ında yerle bir edilmiştir. Gidenler erken dönmeyi başarmışlardır. Hem de büyük bir yürek, beyin ve fizik gücü gerektiren bir yürüyüşle. Bu hareket yüzyılların kara bir zift haline getirdiği yürekleri ve kireçleştirdiği kafaları parçalayarak özgürlüğü dağların doruklarına ulaştırmayı başardı. O nedenle Kürdistan'ın özgürlük yürüyüşü, Çin'in meşhur uzun yürüyüşü de içinde olmak üzere, yüzyıllardan akıp gelen birçok benzerlerinden daha derin bir anlama sahiptir.

Davayı kaybedenlerin sıkıntılı durumuna düşmemek, ama aynı zamanda vahşi canavara da yem olmamak için direnmek, direnmek ve yine direnmek gerekiyordu. Yaşamı bundan başka bir yerde aramamak, davayı kalkan yapmak zorunluydu. Yerin altı da üstü de sonuna dek kullanılmalı, dayanma gücü ve yürek şaha kaldırılmalıydı. 80'ler Kürdistan'ında bu olgulardan, bunların yarattığı gelişmelerden ve efsaneleşen kahramanlardan çokça bahsedileceği açıktır. Bu ülkede, ona ihanet etmeden yaşayanlar bu gerçekleri giderek daha güçlü bir biçimde dile getirecek ve onların anılarının gereğini mutlaka yapacaklardır.

Zulümden, işkenceden ve en gelişmiş savaş araçlarından başka bir şey olmayan 12 Eylül faşizmi, kendini bir kabus gibi dayattığında direniş ve kahramanlık yine PKK'nın kuşandığı iki güçlü silahtı. O, ülkenin her yanında bu silahlarla savaştı ve görkemli gelişmeler yarattı. Tarihimizin tanık olduğu en büyük direnme olaylarının önemli bir kısmı bu dönemde yaşandı. Delilerin, Azimelerin, Ahmetlerin vd.'lerinin Dersim'de, Mardin'de ve diğer alanlardaki büyük direnişleri bu dönemde boy verdi. Onbinlerin direnişinde, Ortadoğu'nun bağrında düşen şehitlerimizin destanı yaşandı. Ülkeye dönüşün soylu kurbanları ve kaçınılmaz can bedelleri Şahin yoldaş ve komutasındaki kahramanlardı.

Direnişi yeniden yükseltmek ve bu bayrağı her ne pahasına olursa olsun doruklarda tutmak için girişilen 15 Ağustos atılımı tarihimize daha derin anlamlara sahip yeni direniş sayfaları ekledi. Bundan sonra dile gelen, artık Kürdistan'ın gündemine bütün heybetiyle girmiş olan uzun süreli halk savaşının kendisi ve onun kahramanlarıdır. Bu ülkenin topraklarında artık her gün ve her saat yaşanan ulusal kurtuluş savaşımızın ve onun kahramanlarının destanıdır. Şiirlere, romanlara, resimlere ve türkülere konu olan, gelecekte de devam edecek büyük gerçekliğimiz artık budur. Evet, adına çok şey yapılması, örgütler kurulması, savaşlar verilmesi ve zaferler kazanılması gereken şehitler verdik. And içtik, onlara sözümüz var. Geçmişte şehitlerimizin anıları için yapılanlar bu şehitlerimizin anıları karşısında da fazlasıyla yapılacaktır. Kurulması gereken örgütler mutlaka kurulacak, verilmesi gereken savaşlar mutlaka verilecek ve kazanılması gereken zaferler mutlaka kazanılacaktır.

İşte, karşısında böylesine borçla yüklü olduğumuz şehitlerimizden biri de, şehitlerin şehidi ***AGİT*** yoldaştır.

MAHSUM (AGİT) YOLDAŞ: ÖZGÜN HALK İRADESİNİ BİR KİŞİYE SIĞDIRMANIN SEÇKİN ÖNDERİ

Mahsum yoldaş, başından sonuna kadar, tüm bu şehitler zincirinin beyni ve yüreği olmasını bilmiş, yine tüm halkın yüreğini ve beynini bir kişiye sığdıracak güce ulaşmış büyük bir insandır. Bir kişi, eğer onun niteliklerine ulaşabilmişse yücelik ve yiğitlik sıfatlarına layık olabilir. Böylesi bir gerçekliği yaratmış biri için ölümden bahsetmek ne kelime? Yaşamın en soylusu içinde erimiş, onun ta kendisi olmuş biri ölebilir mi? Eğer yaşam sayısız niceliğin kısa bir zaman aralığında bir araya gelmesi ise, bunun belli bir süre sonraki adı da ölümdür denebilir. Ama eğer yaşam, evrenin sonsuz bir kavranışı, insan soyunun gelişim halkalarının sonsuzluğu olarak ele alınacaksa, yaşamın bu soylu kavranışını kişiliğinde abideleştirmiş birinin ölümünden söz edilemez. Böyle bir kişiliğe ve öndere sahip olan halkımız da O'nun şahsında gerçekte şanlı bir dirilişe ve ölümsüzlüğe ulaşmıştır.

Halkımız ve Partimiz için anlamı bu olan Mahsum yoldaş, ulusal direnişte partileşmeyi sağlayanların da en başında yeralıyordu. İnanç, inancın örgüt ve eyleme dönüşmesi onda en soylu bir merhaleye varmıştır. Sanki yarının özgür halk yaşamımızda sevilecek ve sayılacak ne varsa hepsi O'nun kişiliğinde somutlaşmış, dile gelmiştir. O, bugünün her türlü inkarcılık ve imkansızlıklar ortamında bile, "böyle bir evladı olan bir halk ve böyle bir kahramanı yaratan bir Hareket yaşamalı; ilerici insanlık O'na kendi arasında mutlaka yer vermeli" dedirtecek bir soyluluğu ve çekiciliği temsil etmekteydi.

Bin yılların barbar bir egemenliğine karşı yedi yıl gibi bir süre bilincini hiç karartmadan, yüreğini hiç susturmadan, silahını hiç elden düşürmeden ve yalçın dağlardan inmeden savaşı sürdürmek az görülen olaylardan biridir. Bütün bunları yaparken bir an bile yılgınlığa kapılmak bir yana her geçen gün özgürleşen halk ve gelişen öncüye layık bir büyümeyi yaratmak yine az görülen bir şeydir.

TC'nin O'nu, "PKK'nın celladı" olarak lanse etmesi, Kürdistan halkının O'nun şahsında nasıl keskin bir kılıca sahip olduğunu kendi dili ile itiraf etmesinden başka bir şey değildir. İnsan yaşamında fiziksel imha her zaman mümkündür. Ama eğer bir insan halkın iradesi ile bütünleşmiş ve bu iradeyi her koşul altında hakim kılacak bir güce ulaşmışsa, onu imha etmek asla mümkün olamaz. Gerçek şu ki, Hz. Ali'nin elindeki Zülfikar neyse Mahsum yoldaş da halkımızın elinde odur. Bu kılıç bir kez edinilmiştir. Düşman O'nu yere düşürmekle, büyük bir zafer kazandığını zannedebilir. Ama her zaman olduğu gibi, nasıl bir yanılgı içinde olduğunu çok geçmeden anlayacaktır. Silahımız elimizdedir, hem de bütün parlaklığı, keskinliği ve çekiciliği ile; dün olduğu gibi bugün de bu silahla savaşıyor, düşmana amansız darbeler vuruyoruz. Ama bu kılıç kahredici darbelerini asıl bundan sonra vuracaktır.

Partimizin ve halkımızın bu eşsiz evladı, aynı zamanda, yurtseverlikle enternasyonalizmi, bilinçle iradeyi, teoriyle pratiği, saygıyla sevgiyi, olgunlukla atakliği, alçakgönüllükle yüceliği tepeden tırnağa birleştirebilen bir önderdi. Böyle bir değeri yaratabilmek, PKK ve Kürdistan halkı açısından bir zaferdir. PKK ve halkımız onunla gurur duyuyor. Biz O'nun anlamını "birinci yıl şunu, yedinci yıl da şunu yaptı" diyerek niceliklere sığdırma gibi bir duruma düşmeyeceğiz. O'nun KUKH'nın önderlerinden olarak yaşadığı yedi yıl, Parti ve halk direniş tarihimizde yedi yüzyıla hükmedecek bir yaşamdır. O'nun büyük acılar ve çabalarla, engin fedakarlık ve cesaretle yücelttiği kişiliğini Partisine yoldaşlığın, sadakatin en büyük örneği olarak sunması gibi, eğer yoldaşları da bunun anlamını ve değerini yeterince kavrayıp, onu başka bir tanıma uğratmamak ve hiç bir gerekçe ile geriye dönüşü kabul etmemek için gereken olağanüstü çabayı gösterirlerse bu kişiliğin önümüzdeki yıllara böyle yansıyacağı kesindir. Mücadele yıllarını nasıl yaşadı, nasıl gelişmelerle dopdolu geçirdi, bunları da fazla anlatmayacağız.

O, PKK'nın zengin mücadele toprağında en erkenden boy veren, en sağlıklı ve verimli yetişen fidanlarından biriydi. 1979'da mücadeleye böyle başladı. 1980'de bu fidan toprağa daha derinden kök salarak, düşman üzerine ataklar yapmaya başladı. Bu yıllarda Batman'da ve ona komşu alanlarda halkımızın direniş tarihini durdurmaya çalışan feodallere karşı mücadelede artık en başlarda yeralıyordu. MHP'li faşist milislere olduğu kadar, daha o yıllarda jandarma ve polis zulmüne karşı da doğrudan saldırılara yönelmekte tereddüt etmedi. Bunu yerel alandan çıkararak, ulusal bir atılıma dönüştürmek için bitmek bilmeyen bir çabayla didindi. Yurt dışına çıkış hareketini de yine insan emeğinin en soylusunu sergileyerek, en ufak bir rahatsızlığa düşmeden, yine en ufak bir inançsızlık belirtisi göstermeden ve ülkeye güçlü bir yeniden dönüşün umudu ile dopdolu yaşayarak gerçekleştirdi. "Mabede dönüş" hareketinin de en önündeydi. O, bunu gerçek bir kahramanlık ruhu ve havarilere özgü bir adanmışlıkla yaptı. Böylesi bir dönemde ülkeye yeniden dönüş hareketine, bu kadar büyük bir beyin ve yürek gücü ile karşılık vermeye başka ne ad verilebilir? Mahsum yoldaşın da başında yeraldığı yeniden dönüş ve devrimci direnişi yükseltme atılımı başarı ile gerçekleştirildi. Ama çok sıkıntılı ve acılı bir süreç sonucunda; türlü olanaksızlıklar, ihanetler ve saldırılar göğüslenerek. Evet O, çok az kişinin cesaret ettiği, bilinen ilk görkemli yürüyüşü bir grup yoldaşı ile birlikte başarıyla tamamladı.

Artık, ülkenin ve halkın nabzı ele geçirilmişti. Ama sınır tanımayan düşman baskıları, ihanetler ve dostluk adına süregelen vicdansızlıkların bu nabzı iyice zayıflattığı görülüyordu. O, bu halkı diriltecek hayat suyunun ne olduğunu ve bunun hangi kaynaktan alınması gerektiğini çok iyi tanımlamış bir Hareketin elemanıydı ve bunu artık iyi biliyordu.

Partimiz, Kürdistan'ın semalarında bir şimşek gibi çakan 15 Ağustos 1984 şanlı atılımını gerçekleştirdiğinde, O, yine en öndeydi. Yürütülen çabaların halk ordusunun nüvesi olan HRK biçiminde somutlaşması ve kalıcılaştırılmasında belirleyici roller oynadı. Bu atılım ile birlikte başlayan yeni kahramanlık dönemine ve bizzat HRK'nın kendisine devrimci rol ve pratiği ile adeta damgasını vurdu. O, yaşayanları ve şehitleri ile bu dönem kahramanlarının tartışmasız temsilcisi ve rehberi idi. Kürdistan tarihinin bu kadar kısa sürede yenilenmesinin, düşünsel gücün gelişimine bağlı olma gerçeğini derinliğine kavramış ve bu alanda da hayranlık yaratacak bir derinleşmeyi kendi kişiliğinde yaratmayı başarmıştı. Herhangi bir biçimde düşünme ve yazma değil, mücadelemizin en temel ve karmaşık sorunlarını çözüme ulaştırmak için düşünme ve yazma konusunda büyük derinlik ve emekle gerçekleştirilebilecek bir yaklaşım sergilemekte idi.

O, ülkemizde bağımsız ve özgür yaşamın vazgeçilmez ve dönülemez tek yaşam olduğunu bir kanun düzeyinde uygulayan, provakasyon ve ihanetlere en amansız tutumu takınan bir değerdi. Bir çok güç tarafından tarihimizin adeta olumlu bir özelliği gibi kabullenilen mültecileşmeye karşı, ne pahasına olursa olsun ülke topraklarına kök salmanın en kararlı savunucusu ve uygulayıcısıydı. Kürdistan tarihindeki birçok örnekte yaşanan önderlerin belli direnmelerden sonra mültecileşmeleri olgusunu acı ve öfkeyle karşılamaktaydı. Bu duruma düşmemesi için hiçbir koşul altında ülke topraklarından kopulmaması gerektiği inancının bayraktarlığını yapmaktaydı. O aynı zamanda

Partimizin bir mücadele ilkesi olan bu inancını en tutarlı biçimde hayata geçirenlerin başında gelmekteydi. Defalarca yurt dışına çıkmasına rağmen O, bu zemindeki yaşamın bir devrimci için tatminsizliğini derinden duymuş, özgürlük mücadelesini ülke topraklarında yükseltmeye olan büyük özlemini Kürdistan'ın doruklarında yoğunlaştırdığı mücadelesi ile gidermiş; bu konuda çok soylu bir örnek sergilemiştir. Böylece O, yurtseverliğin ve devrimciliğin Kürdistan'daki ölçütlerinin neler olduğunu, direnişin gelmiş olduğu seviyeden geriye dönülmesi ya da düşülmesinin ihanet olduğunu, bunu yapanlara yaşam hakkı tanınamayacağını kendi pratiğiyle çok somut bir biçimde ortaya koymaktaydı.

Mahsum yoldaş, Parti anlayış ve taktiğinin hayata geçirilmesi ve partileşmenin en yılmaz bir savaşçısıydı. Bu konuda en yaratıcı, en kararlı ve en verimli çabayı sergileyen oydu. O'nun temsil ettiği Parti çizgisine büyük inanç ve bundan kaynaklanan yaratıcı ve kararlı çaba olmaksızın bu çizginin hayata geçmesi ve hele gelişmesi söz konusu olamazdı. O, çizginin uygulanmasında lafazanlık, amatörlükte ısrar, sağ yorumlar ve çizgiyi düzenin sınırlarına doğru çekme anlayış, tutum ve çabalarıyla sürekli mücadele halindeydi ve bütün bunlara karşı takındığı uzlaşmaz tutumla Parti gelişiminin önünün tıkanmasına hiçbir zaman olanak tanımadı. Özellikle Parti yönetim kademelerinde birtakım kadrolar düzeyinde ortaya çıkan, sorunları aşma yerine polemik yapma, "canlı somut pratiğin üzerine yürüme yerine izahçılığa sapma", şemalara ve formüllere sığınmayı sonuna kadar red ve mahkum etti. Hangi düzeyde olursa olsun ortaya çıkan, işleri geliştirmeme, savaşmama, Partinin gelişimini tıkama anlayışlarına karşı soylu bir parti savaşçılığı yürüttü. Parti çizgisini uygulamama durumunda olan ögelere karşı, Partinin pratik direnişini gerçek anlamıyla omuzlayan önder bir konum dayatarak, gelişmeyi sürekli kılmasını bildi

O, örgütsel inşanın can alıcı bir gelişme döneminde bir kısım sorumlu kadroda ortaya çıkan yüzeysel, şematik ve bürokratik eğilimlerin yarattığı tehlikeye önemle eğildi ve bunun aşılması için yoğun çaba sarfetti. Gerçekte, özellikle de bu dönemde Parti anlayışına, ruhuna ve değerlerine karşı işlenen en büyük bir suç olarak değerlendirdiği, işleri kötü yönetme ve kötü savaşçılığa karşı, taktik ustalığı ve yönetimde en arzulanan bir derinleşme ve yetkinleşmeyi kendinde yaratarak, en anlamlı bir gelişme yolunu tutturabildi. Parti Önderliğinin "güçlü merkezileşme" çağrısına en uygun ve yeterli cevabı veren de yine oydu. O'nun pratiği "nasıl güçlü merkez olunur?" sorusuna gereken cevabı vermiş ve çözüm yolunu göstermiştir. Bu, halen böyle bir çaba içinde olanların örnek alabilecekleri tek tutum ve tek ölçüttür.

O, Parti Önderliğine yardımcılığı lafla değil, gerçekten yük omuzlayarak yerine getirmiş; görevinin adamı olduğunu kanıtlamıştır. Partiye hep güç veren, onu sürekli rahatlatan kişiliği ile, PKK'de şekillendirilmek istenen militan tipin bir simgesi olmuştur. Tüm militanların ulaşmaları gereken ölçüleri O, yaşama dönüştürmeyi başarabilmiştir.

Mahsum yoldaş, Parti ahlakını temsil etmede, önderlik ve militanlık iddiasındaki her arkadaşın örnek alacağı bir mücadele yaşamı sergilemiştir. Yoldaşlarına karşı daima saygılı ve geliştirici olmuş, temel konulardaki uzlaşmazlık ve kararlılığı yanında, hata ve yetmezliklerle mücadelede olumsuzluğa malzeme sunmayan, sekterlikten uzak, son derece olgun ve yapıcı, örnek bir tutum sergilemiştir. En zor koşullarda bile parti yaşamını zengin ve coşkulu kılmış, gelişmede sınır tanımayan kişiliği her türlü bunalım teorisinin ve bunu temsil eden yapıların kofluğunu ortaya koymuştur. Bu kişilik, kararlılık, yetenek ve öz güç unsurunun bizde sonsuz bir gelişme gösterebileceğini ispatlamıştır.

Parti çizgisinin doğru ve yetkin uygulanması her türlü başarının anasıdır. Mahsum yoldaşın askeri alandaki başarıları bunun en dolaysız kanıtıdır. Mücadelenin her alanına olduğu gibi, O'nun bu alana el atışı da derin bir kavrayış ve soylu bir emek temelinde olmuştur. Mücadelemizin askeri alanına ilişkin teorik, örgütsel ve eylemsel çabaları, 15 Ağustos atılımı ve en son olarak da 1986 Bahar Taaruzunda doruğuna ulaştı. Askeri çizgiyi ve askeri sanatı derin bir biçimde özümseyip uyguladı ve yine aynı özle uygulattı.

Şüphe yok ki böylesi bir yaşam, PKK'nin bir doruğu, temel bir ölçütü olarak görülmek ve bir emir olarak uygulanılmak zorundadır. Eğer PKK'de derinleşmek isteniyorsa, onun bu özellikleri gereği gibi özümsenmeli ve uygulanmalıdır.

Böylesi bir kahramana sahip olmak başlı başına bir değerdir. İleride bu konuda çok daha fazla şeyler söylenecek; diğer direniş şehitlerimiz gibi bu şehidimizin anlamı da yerli yerine konulacaktır. Ama ana hatları ile dahi belirtildiğinde görülmektedir ki Mahsum yoldaş, Partinin teorik ve pratik gelişiminde sadece bir kilometre taşı değil, birkaç kilometre taşı olabilen, bu gücü gösterebilen bir yoldaştır. Partiyi ve ulusal direniş tarihini her atılımda önemli bir evreye ulaştıran, bunu yaparken de cesaret, fedakarlık, alçakgönüllülük, olgunluk, gençlik, esneklik, kararlılık vb. gibi Parti yaşamımızın tüm özelliklerini kişiliğinde temsil eden bir değerdi. PKK ile yürümek ve onunla büyümek isteyen herkes ve özellikle de onu tanıyanlar, bu kişiliği mutlaka çok iyi kavramalı, onu kendilerinde duymalı ve tüm hücrelerine kadar sindirmelidirler.

Tüm bunları belirtirken bir kişiye çok fazla rol ve anlam atfettiğimiz sanılmamalıdır. PKK'nin bağrında böylesi değerler yetişmiştir ve yetişmeye devam etmektedir. Şüphesiz ki O'nun bu yüksek kişiliğini şekillendiren ve büyük eylemi ile birlikte direniş tarihimize maleden, tanrı vergisi özellikler veya "gaipten" bir el değildir. O, doğru bir siyasal çizginin ve onun önderlik ettiği direnmeci bir pratiğin eseridir. Sözkonusu olan, olağanüstü bir kişilik veya özelliklerden çok, Parti çizgisinin doğru yorumu ve hayata geçirilmesi ile adım adım yaratılmış ve biçimlendirilmiş çelikten bir yapıdır.

Evet, PKK'de kendisini kanıtlamış böylesi başka kişilikler de vardır dedik. 1985-21 Mayıs'ında kaybettiğimiz Sabri GÖZÜBÜYÜK yoldaşımız da bu kahramanlardan biridir. O'nu yitirdiğimizde bir Yunan gazetesinde hakkında *"bir halkı küçük yüreğine sığdıran adam"* diye yazıldı. Bu bir gazetecinin daha önce onunla yaşamış olduğu çok kısa bir görüşmeden edindiği bir izlenimdi. Küçük bir görüşme ama büyük bir tanım!... İşte PKK'de şekillenen büyük kişiliklerin gerçeği buydu.

Mayıs ayı bu kişiliklerin, Kürdistan topraklarını baştan başa kızıla boyadığı, PKK olgusunun devir açan sarsıntılarını dört bir yanda duyurduğu bir aydır. Mayıs ayı Kürdistan'ın yüce direnişçilerinin, şehitlerinin ayıdır.

Kürdistan tarihini, toplumsal gerçeğini, verilen mücadeleyi ve yaşanan anı iyi duyanlar ve anlayanlar, bu ayda, çok anlamlı ve tarihsel gelişmelerin yaşandığını; büyük zaferlerle karşılanması gereken kayıpların verildiğini; derin acıların duyulduğunu, ama kin ve öfkenin de yeri-göğü sarsan yanardağlara dönüştüğünü bilirler. 1977'lerden bu yana PKK ve Kürdistan halkı baharı ve özellikle de Mayıs'ı böyle yaşamaktadır.

Partimizin direniş tarihinde muazzam zorluklarla savaşıldı. 1977'de Haki yoldaşı, ideolojik oluşumun kalıcı bir pratik atılıma dönüştürülmesi için nefes nefese yürütülen bir mücadele döneminde şehit verdik. Haki yoldaşın anısını unutturmamak ve adını kitle hareketine yansıtmak için dişini tırnağına takarak direnen Hareketimiz, diğer büyük şehidini de 1978 Mayıs'ında verdi. Evet, Halil ÇAVGUN yoldaş bu mücadelede şehit edildi. Ama onun anısının da daha sonra Hilvan ve Siverek direnişlerinin yaratılması ile karşılandığı iyi bilinmektedir. Hilvan, Siverek direniş sürecinde halkımız ve Partimizin en seçkin evlatlarından birçokları peşpeşe toprağa düştüler. Ama akıttıkları kanları Kürdistan'da boy veren Bağımsızlık ve Özgürlük ağacını daha da büyüttü ve gürleştirdi.

12 Eylül faşizmine karşı yaratılan Gab ve Bloka direnişleri ile onun kahramanları, tarihimizin ancak direnişle gelişebileceğini kanıtlayarak; teslimiyet ve ihanete ölümcül darbeler indirdiler. 1980'lerin başlarında emperyalizmin bölgeye yüklendiği dönemde devrimde ısrarımızın ve devrimci yaşamımızın bedeli olarak da yine birçok yoldaşımızı şehit verdik. Bu şehitler yurt dışında kötü bir mülteciler grubu durumuna düşmememizin, aksine giderek devrimcileşmemizin kaçınılmaz bedelleriydiler. Ama aynı zamanda onlar Partimizin uluslararası alanda devrimci bir Parti olarak tanınmasının da temel ve yeni bir kilometre taşı oldular.

Düşmanın mücadelemizi içte ve dışta boğmaya ve etkisiz hale getirmeye çalıştığı bu dönemde, görkemli direnişler sergileyerek onun çabalarını boşa çıkaran zindan direnişleri ve şehitlerimiz, dönemi düşmanın beklentilerinin tam tersi bir duruma çevirerek, direniş mücadelemizin daha da boy verip perçinlendiği yeni bir aşamayı başlatmasını bildiler. Direniş tarihimizin en büyük kahramanları bu zorlu zindan direnişleri içinde boy verdi ve Partimizin bir kısım değerli önderleri ve kadroları bu direnişlerde şehit düştü. Partimiz, onların anılarına mücadeleyi bir daha sökülüp atılamayacak bir biçimde ülke topraklarında kökleştirerek; 1983-84 ve daha sonrası atılımları gerçekleştirerek karşılık verdi.

Eğer halkın davası kararlılıkla yürütülecek ve doğal sonucuna götürülecekse, 12 Eylül faşizmi gibi bir rejimin "kurumlaştım, pekiştim, demokrasiye dönüşü başarıyla yaptım" demesine olanak tanımamak, faşizmin meşrulaşmasına ve rahat bir iniş yapmasına müsaade etmemek gerekiyordu. İşte, 15 Ağustos şanlı atılımı bu gidişe "dur" demek için sömürgeci faşizmin başında bir balyoz gibi patlatıldı. Artık yeni bir dönem açılmıştı. Ama bu büyük direnişler, elbetteki büyük olanaksızlıklarla boğuşularak ve büyük kayıplar göğüslenerek gerçekleştirilmekteydi. Talihsiz 1985 kışı ve sonrasında, çok kan verildi. Ağrı Dağı'ndan Dersim'e, Adıyaman'dan Hakkari'ye kadar ülkemizin bütün alanlarında büyük direnişler yaratıldı ve soylu kahramanlık örnekleri sergilendi. Tüm bunlara rağmen Partimiz, yaşadığı o büyük acı ve kayıpları, önderlik ettiği Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanıyla Kürdistan halkının eline bir kurtuluş bayrağı ve silahı olarak tutuşturmayı başardı.

Sağlanan bu gelişmelerin kesintiye uğratılmaması büyük önem taşımaktaydı. Düşman, başlatılan atılımın gerisinin getirilemeyeceğine dair umutlar besliyor, bir an önce sonuç almak için hain pusular kuruyor, gelişen direniş ile önderlerini bu pusularda imha etmeye çalışıyordu. Ama bu Hareket ve onun temsilcileri, her dönemin ardını getirmesini ve her zor anı bir gelişim anına dönüştürmesini biliyorlardı. Amansız bir mücadele içerisinde geçen tüm yılların, gittikçe güçlenen, süreklilik kazanan ve örgütsel bir güce dönüşen yıllar haline getirilmesini başarmışlardı. 1986 Bahar Atılımı ve Agit yoldaşın son şanlı eyleminde bu gerçek bir kez daha dile geldi.

1986 atılımı, ulusal direnişte ve partileşmede sürekliliği yaratan, düşmanın tüm umut ve planlarını suya düşüren bir atılımdır. Bunu gerçekleştiren PKK artık, halkın kendisine sonuna kadar onay verdiği kesinleşmiş ve zaferi garantilemiş olan bir PKK'dir. Kurtuluş yolunda artık, hiçbir gücün hiçbir gerekçeyle engelleyemeyeceği sağlam bir yürüyüş zemini doğmuştur. Başlatılan özgürlük yürüyüşüne daha geniş kitlelerin katılımı sağlanmış, atılan sık ve pekişmiş adımlarla bu yolda önemli mesafeler katedilmiştir. Düşman, bu yürüyüşün önünü kesmek için çok büyük önlemler aldı. Partimize yönelik olarak yürüttüğü imha savaşında yüze yakın yoldaşımızı katlederken bir kısmını da esir aldı. Milisliği görülmemiş boyutlara tırmandırdı ve Kürdistan halkını birbirine kırdırtmak için her türlü özel savaş yöntemini uyguladı. Yine yurt dışında ve ülkemizin diğer parçalarında her türlü entrika ve komployu sonuna dek geliştirdi. 1986 atılımının gerçekleştirilmemesi için harcanan tüm bu çabalarına rağmen, Agit yoldaşın önderlik ettiği bir girişimle bu atılım Ulusal Kurtuluş Cephesinin birinci yıldönümünde adına yaraşır bir biçimde gerçekleştirildi.

86 Newroz'u tarihimizde daha şimdiden seçkin bir yer edinmiştir. Bu atılımın bağımsızlık mücadelemizde yeni bir kilometre taşı olduğuna şüphe yoktur.

Partimizin geçmişi ve ulusal direniş tarihimiz, daha başından beri düşmanın imha seferlerinin beklediği sonucu vermesi bir yana, direniş yangınını daha geniş alanlara yayıp şiddetlendirdiğini, dost ve düşman tüm güçlere göstermiştir. Sömürgeci cellatların Agit yoldaşı vurduklarını ilan ettikleri günden bugüne yaşanan gelişmeler bile gerçeğin bu yönünü açıkça gözler önüne sermektedir. Daha direniş şehidimizin kanı kurumadan Adıyaman'dan Dersim'e, Sason'dan Maraş'a ve giderek yurt dışına kadar ülkemizin dört bir yanında ardı-arkası gelmeyen direniş atılımları gerçekleştirildi. Şüphesiz ki bu, kapsam ve muhteva bakımından 15 Ağustos atılımını çok aşan bir gelişmedir. 28 Mart'tan-28 Nisan'a uzanan bir ay içindeki eylemlerin yoğunluğu, yaygınlığı, çapının büyüklüğü ve en az kayıpla gerçekleştirilmesi, çok açık olarak, artık ulusal direniş tarihimizin en seçme önderlerini yitirse bile kesintiye uğramayacağını, direniş ateşinin söndürülemeyeceğini, aksine daha da gürleşeceğini ortaya koymaktadır. Şüphesiz ki tarihimizin bu biçimde gerçekleşmesinde Agit yoldaşın çabaları ve oynadığı rol belirleyici önemde olmuştur. O'nun fiziksel yitirilişi Partimiz ve halkımız için büyük bir kayıptır; ama Parti yaşamımıza yaptığı katkılar, O'nu bireysel maddi bir varlık olmaktan çoktan çıkarmış, Parti ve halk yaşamımızın canlı, yaşayan bir parçası haline getirmiştir. Bizzat kendi eylemi olduğu kadar, onun anısına direnen Kürdistan da bu gerçeğin en dolaysız kanıtıdır.

O halde bundan sonrası için ne söylenebilir?

PARTİ VE HALK AGİT YOLDAŞI HEP SAYGI VE SEVGİ İLE ANACAK; ONA OLAN VEFA BORCUNU AGİTLEŞEREK ÖDEYECEKTİR

Halkımız evlatlarını çok sever ve onlara çok düşkündür. Toplumun en geçerli kurumu olan ailesi ve onun en değerli ögesi olan çocukları üzerine adeta titrer; kendisine çok az şey sunan geri bir ulusal ve toplumsal yapıda halkımız, evlatlarına, onları geleceğine bağlayan tek bağ gözüyle bakar. Bunun için de onları iyi bir biçimde yetiştirmek ister. Çocukları için mutlaka bir şeyler yapmak halkımızın yaşamının tek gayesi gibidir. Anlayışla ve saygıyla karşılanması, ama asla yeterli görülmemesi gereken bir durumdur bu. Halkımız, evlatlarını yetiştirmeli, büyütmeli; onları sevgi, saygı ve bilinçle donatmalıdır. Ama asla bununla yetinmemelidir. Ülkemiz, tarihsel bir dönemin, bir büyük devrimin mahşerini yaşıyor. Burada değerler yücelmek, bu mahşerin gereklerini karşılayacak kadar büyümek zorundadır. Halkımız şimdi yeni tip evlatlarla karşı karşıyadır. Bunlar yalnız bir aileye değil, bütün bir halka ve ulusa, giderek tüm ilerici insanlığa mensup olan evlatlardır. Halkımız, bu yeni evlatlarını iyi tanımalı ve anlamalı; onları kendi evlatlarının da üzerinde tutarak bağrına basmalıdır. Onlara kendi çocuklarını katmakta tereddüt etmemeli, yeterli olmayan eski evlat anlayışını bu yüceliğe, bilince ve kavrayışa mutlaka dönüştürmelidir. Halkımız, en büyük sevgiyi, ona olan bağlılığını şehadetiyle kanıtlamış olan bu yeni evlatlarına vermelidir. Şiirini ve ezgisini, bundan böyle onlar için dile getirmeli, adlarını yeni doğan evlatlarına vererek nesiller boyu yaşatmalıdır. Onların tüm özelliklerini yeni yetiştirdiği kuşağa, bir okul ter-

biyesi biçiminde maletmelidir. Artık bütün büyük vatanseverler ve insanlık değeri onların adlarını ve benliklerini kattıkları bu okullardan yetişecektir. Kürdistan'ın oğulları ve kızları bu temelde milyonların yüreği ve beyni olmasını bileceklerdir. Halkımız, bundan böyle her gün birkaç kuruş peşinde yitirdiği evlat acılarını değil, ulusal kurtuluş mücadelesinde her gün daha fazla büyüyen soylu evlatlara sahip olmanın gururunu duyacaktır. Evet o, öz evlatlarını böyle bir gelişim yoluna sokarak şehitlere olan vefa borcunu mutlaka ödeyecektir. Bunun için zorlanma ne kelime? O, bunu en büyük gönüllülük ve içtenlikle yapmak zorundadır. Yüzyılların utancından sıyrılmak ve insanlık alemi içinde onurlu bir yer edinmek başka türlü nasıl mümkün olabilir? Ama halkımız bu kahraman evlatlarının kendisi için yaptığı büyük hizmetlerin bilincindedir. Onların kendisine layık değerler olduğunu, yaşamlarının kendi yaşamı, taşıdıkları ahlakın kendi ahlakı olduğunu görmekte ve bilmektedir. Artık hiçbir güç bu değerleri halkımızın elinden söküp alamaz. Bu direniş şehitleriyle halkımız, şimdi her geçen gün yenilenen ve gelişen bir halk olma gerçeğini yaşamaktadır. Bu nedenle halkımız, öncüleri kendilerine geldiklerinde, onları yeni ahlakın ve yaşamın temsilcileri olarak bağrına basmakta tereddüt etmemektedir ve etmeyecektir.

Düşman ağır baskılar, soysuz uygulama ve telkinlerle halkımızı öncüsünden uzaklaştırmaya çalışmakta; onun sesini duymaması, çağrı ve emirlerine uymaması için her türlü yönteme başvurmaktadır. Ama hayır! Halkımız bin parçaya bile bölünse bu alçaklığı kabul etmeyecek; özgürlük şehitlerinin çağrılarını bir emir olarak uygulayacaktır. Çünkü o, aydınlık geleceğe ancak şehitlerin anısına dayanarak, onların gerdiği köprülerden geçerek ulaşabilecektir.

PARTİMİZİN EVLATLARI VE DEĞERLİ MİLİTANLARI!

Direniş şehitlerimizin anıları, tüm özellikleri, davranış ve sözleri Partimizin bütün mensuplarınca bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılmak ve hayata geçirilmek zorundadır. Daha ilk günden başlayarak direniş şehitlerinin omuzlarında yükselen Partimizin bu acılı ama soylu gelişimi, Agıt yoldaşla birlikte zirveye ulaşmıştır. Bu, aynı zamanda parti yaşamı ve ahlakını kendisi, onun tek geçerli yorumu ve uygulanması; ideolojisi ve pratiğinin doğrulanmasıdır. Bugün Partiye dayatılacak tek yaşam, mücadelemizin ve parti binamızın köşe taşlarını oluşturan direniş şehitlerimizin yaşamıdır.

PKK'nin oluşumunu, O'nun teorik ve pratik birlikteliğini iç içe ören temel halkalar işte bu değerlerdir. PKK, herhangi bir gelişmeyi değil, kanla çizilen bir gelişmeyi esas almaktadır. O, şehitlerin anısına bağlılıktan, öncünün daha ileri bir yaşamı sergilemesi ve kendisinde aşama yapmasını anlamaktadır. Bu değerlerin sağ ya da sol, yetersiz ya da hatalı bir yorumu, en soysuz bir çıkışın ve yaşamın Partiye taşırılması anlamını taşır. Bu nedenle, öncülük safında bulunanların kendilerini şehitlerin kanıtlanmış devrimci değerlerinin bir bileşkesi haline getirmeleri zorunludur. Öncülerin, başta direniş şehitlerimize karşı ödemeleri gereken borç olmak üzere, yerine getirmeleri gereken görevleri geçmişe göre artmıştır. Ama direniş kahramanlarının yarattığı kazanımlar nedeniyle dayanılan zemin de geçmişle kıyaslanmayacak kadar güçlenmiştir. Her biri yolumuzu aydınlatan bir meşale olan bu değerlere sahip olduktan sonra yürümek isteyenler için yol artık son derece aydınlanmış ve kolaylaşmıştır. Fakat Bağımsızlık ve Özgürlük yoluna çıkanlar yürümek, hem de en devrimci tarzda yürümek zorundadırlar. Hareketin sürekliliğini sağlamak ve çapını büyütmek için varılan aşamadan geriye düşmemek şarttır.

Partimizin militan özelliklerini geliştirmek için bugün, Partimiz içinde büyük bir savaşım verilmektedir. En yakıcı sorunlarımızdan olan kadro ve militanlarımızın taktik komutanlar haline gelmesini zorlaştıran birçok engel vardır. Halkımızın doğru kararlar alan, uygulayan ve sürekli çalışan bir komuta merkezine olan ihtiyacı ortada iken; ve yine Parti Önderliğimiz bunun zorunluluğunu tüm yönleri ile ortaya koymuş, Partimiz bunu bir karar düzeyine çıkarmış olmasına rağmen, Parti içinde erimemiş, sınıf temelleri, ideolojik ve politik düzeyleri farklı olan bir kısım ögelerin içine girdikleri tutumlarla bilerek veya bilmeyerek bunu zorlaştırmaları sözkonusudur. Oysa; bunca soylu bir mirası temel alan bir hareket içinde değil bunların yaşanması, ona cesaret edilmesi bile kişiyi çok güç durumlara düşürmeye yeterlidir. O halde böylesi durumlara düşmemek, düşülmesi halinde bile son vermek ve bu yüce şehitlerimizin kanlarına layık olmak bir emirdir.

Partimiz, önümüzdeki dönemi hazırlamak için içerde ve dışarda yoğun bir çaba sarfetmektedir. Özellikle Parti içinde, geçmişini en üst düzeyde değerlendirmeye, hataları, sevapları, kazançları ve kayıpları ile bir kez daha iyice kavramaya çalışmaktadır. İlerde yeterince bilince çıkarıldığında daha iyi görülecektir ki, sayısız verilerle dolu olan bu geçmiş, geleceğimizin garantisidir. Ve arzulanan geleceğe ancak, şehitlerimizin anılarına dayanılarak varılabilir. Partimiz, önümüzdeki dönemde bunları bir yaşam ilkesi olarak, konferans ve kongre kararlarıyla Parti yasaları haline getirecek; şehitlerimizin yaşamları, direnişleri ve anılarını mücadelenin her alanında çözümleyici tek güç ve ölçüt olarak geliştirmeye devam edecektir.

Diğer şehitlerimizin olduğu gibi, içinde bulunduğumuz direnme döneminin önderlerinden Mahsum yoldaşın yaşamı ve mücadelesi de bu konuda hayati derslerle doludur. 1980 ve özellikle 15 Ağustos sonrası direnişimizi yeterince ve doğru değerlendirebilmek; aynı biçimde gelecekte dayanılacak güç kaynaklarımızı ve yönelimlerimizi sağlıklı bir biçimde belirleyebilmek için her şeyden önce pratikte kendini kanıtlamış değerlerimizi, şehitlerimizi doğru ve yeterli bir biçimde anlamak, yorumlamak zorunludur. Mahsum yoldaş, açık ki çok iyi anlamamız gerekenlerin başında gelmektedir.

O halde Agit yoldaşta somutlaşan neydi?

Herşeyden önce O, silahlı direnişimizin en önde gelen bir önderi ve kurmayı idi, O'nun bu alandaki faaliyetleri son ana kadar geliştirmeye çalıştığı faaliyetlerin başında geliyordu. Partinin silahlı kuvvetlerini oluşturma ve geliştirme çalışmaları gereğince Agit yoldaş, ellinin üstünde kişinin örgütlendirildiği bir birime de komuta ediyor ve son aylarda sürekli bir savaş içerisinde geliştirmeye çalıştığı bu birim faaliyetleri ile silahlı direniş pratiğini derinleştirmeye ve geliştirmeye çalışıyordu. Ortaya çıkan gelişmeler ve yaratılan kazanımlar, bu pratiğin gücünü ve doğruluğunu kanıtlamıştır. Bundan sonra yapılması gerekenler, bu kanıtlanmış pratiğin kendisi tarafından ortaya konulmaktadır; Kürdistan'daki devrimci savaş birlikleri, artık, sayıları ellinin üzerinde seyretmesi gereken bölük seviyesindeki Partizan birlikleri halinde ülkede adım adım geliştirilmek ve yaygınlaştırılmak zorundadır. Bu, yürüttüğümüz devrimci savaşın gerçeklerinin dayattığı bir zorunluluk olduğu kadar, Agit yoldaşın bir emri ve O'nun anısına bağlılığın bir gereğidir. Kendi yaşamı ve pratiğinde bunu gerçekleştirmiş bir önderin anısına başka türlü cevap verilemez.

İkinci olarak; O, savaşımızın içinde gerçekleştiği büyük zorlukları ve olumsuzlukları tam bir cesaret ve engin coşku kaynağına dönüştürmeyi başarmıştı. O'nun kendi pratiğinde gücünü ve geliştirici özelliğini kanıtladığı bu savaş üslubu, önderlik iddiasındaki tüm devrimci kadrolar için vazgeçilmez önemdedir ve bu mutlak suretle kazanımlarını kendilerine maletmeleri gereken bir özelliktir. Yoldaşlarına saygı ve sevgiyle dolu, onlara sürekli cesaret veren ve coşturan bir önderlik en büyük ilerletici ögedir. O halde devrimci yaşamı kendi şahsında bu kadar çekici kılmış olan Agit yoldaşımızın anısı, bu konuda da, gereği mutlaka yerine getirilmesi gereken bir emir olarak anlaşılmalıdır.

Üçüncü olarak; Agit yoldaş, teoriyi hayatın gerçeklerine uygun olarak yorumlamayı, onu yaratıcı biçimlere dönüştürmeyi başarmış bir yoldaştır. Son yazılarında açıkça görülebildiği gibi O, Kürdistan devriminin gelişimine uygun olarak kendi gelişimini de adım adım yaratmış ve gereken yetkinleşmeyi sağlamıştır. Bir başka deyişle O, teori ve pratiği en anlamlı bir biçimde birleştirebilen önderliğin seçkin bir temsilcisidir. Önderlik iddiasında bulunanların onun şahsında görmeleri ve kendilerinde de somutlaştırmaları gereken en temel özelliklerden biri de budur. Teori ve pratiğin doğru birliği, kaynaştırılması, onun sağ ve sol yorumlardan kurtarılması ve bütün bunlarda derinleşme olmaksızın devrimciliğe, önder niteliklere ve başarılı faaliyetlere ulaşmak olanaksızdır. O nedenle bütün partililerin, Agit yoldaşın başarıyla temsil ettiği bu özelliği kendilerinde yaratmayı ve yetkinleşmeyi bir emir olarak anlamaları zorunludur.

Dördüncü olarak; Partiyi koruma, provakatif ve tasfiyeci çabalara karşı tutum konularında da O, yine en kararlı, ezici ve sonuç alıcı bir pratik sergilemiştir. Agit yoldaş, hangi zeminde ve hangi düzeyde ortaya çıkarsa çıksın tasfiyeci, bozguncu ve yıkıcı faaliyetlere karşı anında tavır koymakta tereddüt etmemiş; bunu kararlılıkla uygulayabilmiştir. Elbetteki Partimizin tüm kadroları da bu özelliklerle savaşmalı, düşman ve yıkıcı çabalara karşı sonuç almada O'nun temsil ettiği kararlılık ve yetkinliği kendilerinde yaratmayı başarabilmelidirler.

Agit yoldaşta somutlaşan diğer bir özellik, Kürdistan koşullarında gerçek anlamı ile sahip olunması, derinleştirilmesi ve yüceltilmesi gereken en temel özelliklerinden biri olan büyük yurtseverliktir. 1985 Newroz'unda kaleme aldığı anı yazısı, O'nun bu yanını çok etkileyici bir biçimde dile getirmektedir. Ama O'nun derin ve soylu yurtseverliği kendini en çok Kürdistan'ın bağrına, ve halkımızın kollarına düştüğü an ortaya koydu. Sömürgeci cellatların öldüğünü belgelemek için yayınladıkları resimleri, O'nun kutsal Kürdistan topraklarını kucaklayışındaki sıcaklığı belgelemekte, son tarihsel eyleminden duyduğu huzur ve rahatı sergilemekte, ülke ve halk uğruna şehadetin en anlamlı çağrısını yapmaktadır. Evet, saflarımızda bulunan herkes ülkemiz ve halkımızı O'nun gibi sevmeli ve değerlerimize onun gibi bağlı olmalıdır. Bu onun anısına bağlılığın en temel koşuludur.

Tüm partililerin direniş şehitlerimize karşı büyük bir vefa borcu vardır. Biz bugünkü direniş gücümüze temelde onların çabaları, gösterdikleri fedakarlık, cesaret ve hayatlarını feda etmeleri pahasına ulaştık. Halkımız ve tarihimiz de bugün, yine onların sayesinde adım adım çağımızda ad yapacak bir direnişçi konuma gelmiş, büyük bir ilerleme ve atılım göstermiştir. O halde bu kazanımların değeri çok iyi bilinmek zorundadır.

Parti ailemizin bu en seçkin evlatlarını yüreklerimizin derinliklerine gömecek, aydınlık bilincimizde daima canlı tutacağız. Onlarla düşünecek, onlarla duyacağız. Böylece onları her an, her saat mücadelemiz ve büyük geleceğimiz içinde yaşatacağız. Bugün direniş savaşımızın gelip dayandığı taktik hat olan "halkımızın cephe içinde örgütlenmesi, gerilla ordusu içinde savaştırılması" görevini, ülkeye, halka ve devrime bağlılığın bir gereği olduğu kadar, şehitlerin anısına bağlılığın bir gereği olarak da yerine getirmek sorumluluğu ile karşı karşıyayız.

Bu bilinçle yürütülen hazırlıklar, ordu örgütlenmesinin yaratılması yönünde hızla ilerlemekte; halkımızın kendi öz örgütü ile bütünleşmesi için, askerlik yasası çıkarma vb. tedbirler de içinde olmak üzere, gerekli araç ve yöntemler geliştirilmektedir. Gerilla ordusunun yaratılmasını gündemine koymuş olan Partimiz, bunu, parti çekirdekleri etrafında örülecek bir ulusal direniş cephesi ile iç içe yaratma çabalarını yoğunlaştırmış bulunmaktadır. Bütün partililer aynı zamanda büyük şehitlerimizin vasiyetlerinin de yerine getirilmesi olan bu görevin gereğini de mutlaka yapacak; bunun bilinç ve sorumluluğu ile dopdolu yaşayacaklardır.

Partimizin önümüzdeki dönem gerçekleşecek konferans ve kongresi, Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütsel inşasının yükseltilmesi için gerekli çalışmaları yapacak kurumlaşmanın tedbirlerini geliştirecektir. Önümüzdeki dönem bu görevleri gerçekleştirmek bakımından en verimli biçimde değerlendirilecektir.

Halkımızın silahlı kuvvetlerinin de yine bu esaslar dahilinde daha ileri bir örgütlenmesi ve eğitimi için gereken planlamalar yapılacak; doğru ve yeterli bir uygulama için gerekli araçlar şimdiden hazırlanacaktır.

Parti faaliyetlerinin böylesine esaslı temellerde gelişimine paralel olarak, ittifaklar meselesinde de olumlu ve ciddi gelişmelerin sağlanacağı kesindir. Önümüzdeki dönem gelişmelerinin beklenen doğrultusu içinde, içte cephe temelinde ittifaklar gelişirken; dışta da her zamankinden daha özgür ve bağımsız koşullarda dost ilişkiler oluşturulmaya ve derinleştirilmeye devam edilecektir. Partimiz bu yönlü gelişimini sürdürürken, kendi iç örgütlenmesini de asla ihmal etmeyecektir. Direniş şehitlerinin kaybını karşılamak için daha fazla kadro eğiterek, mücadeleyi ileri boyutlarda göğüsleyebilecek yeni kadro adayları oluşturup hazırlayarak örgütsel inşasını hızla tırmandırmaya devam edecektir. Partimiz bunu her türlü bozgunculuk, sağ ve sol sapma ile mücadele temelinde gerçekleştirecek; çizginin örgütlenmesini güçlü bir denetim ve uygulama ile güçlendirerek yürütecektir.

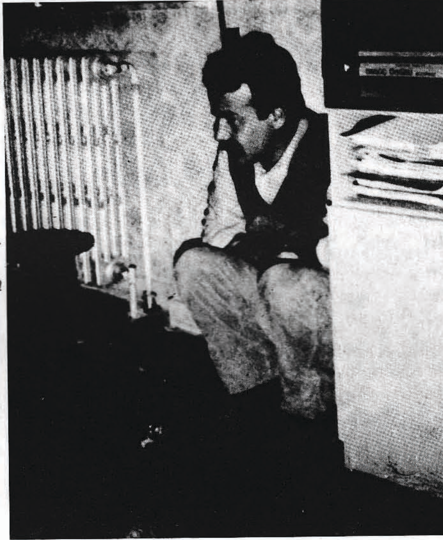
Halkımızın ezici çoğunluğunca onaylanan ulusal kurtuluştaki önderlik rolü her zamankinden daha fazla açığa çıkmış olan Partimiz, işbirlikçi-reformist akımların teşhir ve tecritini daha da geliştirecek, devrimciliğe yakınlık gösterenleri direniş saflarına katmak için gerekli tüm tedbirleri alacaktır.

Altından kalkılamayacak aşırı çıkışlardan mümkün olduğu kadar kaçınılacak; ama Partimizin bugünkü pratik gelişmesinin gerisinde olmayan, onu özümseyen ve Partiye egemen kılan bir pratik hat esas alınacaktır.

İşte, direniş şehitlerimizin anılarına ancak böylesi dönüşüm ve gelişmeler sağlanarak ve yine ancak PKK-ERNK-HRK silahları en güçlü bir biçimde konuşturularak karşılık verilebileceği artık tam bir kesinlik kazanmıştır. Bunun derin bilinci ve sorumluluğu ile hareket eden tüm partililer omuzlamış bulundukları görevleri mutlaka başarı ile yerine getirecek, direniş şehitlerimizin yaşamlarını kendi yaşam ve pratiklerinde bir emir olarak uygulayacaklardır.

En başta Parti Önderliğimiz olmak üzere tüm Parti, Agit yoldaşın şahsında somutlaşan bu emredici özellikleri tüm Partiye egemen kılmak, bunu cephe ve ordu silahlarıyla tüm halkımıza maletmek ve şehitlerimizin uğrunda değerli yaşamlarını feda ettikleri ulusal kurtuluş davamızı her ne pahasına olursa olsun zafere götürmek için; hiçbir engel tanınmayacağı yolundaki andımızı bir kez daha yinelemeyi, başta Agit yoldaş olmak üzere, tüm direniş şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir gereği olarak görmektedir.

1982 Newroz'unda Mazlum yoldaşın anısına karşı söylediğimiz bağlılık andının gereğini esas alan, O'na görkemli pratiği ve direnişiyle cevap veren ve bunu 86 Newroz'unda doruğa ulaştıran Agit yoldaşa yine böyle bir andla seslenir ve anısının gereğini mutlaka yerine getireceğimize dair söz veririz.

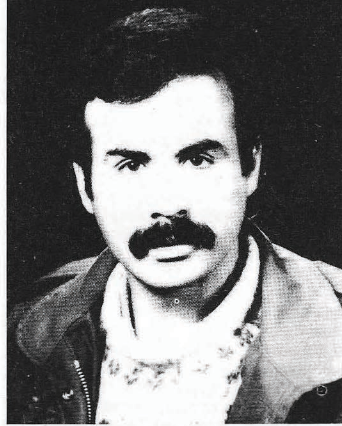

«Halkımız ve Partimiz için anlamı bu olan Mahsum yoldaş, ulusal direnişte partileşmeyi sağlayanların da en başında yer alıyordu. İnanç; inancın örgüt ve eyleme dönüşmesi onda en soylu bir merhaleye varmıştır. Sanki yarının özgür halk yaşamımızda sevilecek ve sayılacak ne varsa hepsi O'nun kişiliğinde somutlaşmış, dile gelmiştir.»

O, HER ZAMAN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN KAHRAMANLIK DÖNEMİNİN SEMBOLÜ OLARAK ANILACAKTIR!

BOTAN BÖLGESİNİN DİRENİŞ ÖNDERİ MAHSUM KORKMAZ (AGİT) YOLDAŞI YİTİRDİK

Kürdistan halkının ve proletaryasının büyük direniş önderlerinden, Partimizin Merkez Komitesi Üyesi, HRK'nin büyük komutanlarından, Botan Direnişinin Önderi Mahsum KORKMAZ yoldaş; 28 Mart günü, Siirt'in Şırnak ilçesinin GABAR (Küpeli) dağı çevresinde, ulusal direniş mücadelemizde büyük bir tarihi öneme sahip olan 1986 Bahar Atılımını gerçekleştirdiği bir sırada, sömürgeci ordu güçleriyle girmiş olduğu bir çatışmada, büyük bir direniş örneği sergileyerek şehit düştü.

Mahsum yoldaş; Kürdistan ulusal direniş mücadelesi boyunca, sömürgeciliğe ve feodalizme karşı, Partimizin önderliğinde gelişen devrimci direnişi çeşitli düzeylerde temsil ederek, direnişin en ön saflarında yürümüş, halkımıza ve mücadelemize yönelik her türlü saldırıya kararlılıkla göğüs germiş, mücadeleye yönelik birçok tehlikeyi bertaraf etmiş, büyük bir komutan olduğunu birçok sefer pratiğinde ispatlamış bir kişilikti.

Mahsum yoldaş, aslen Silvanlı olduğu halde, henüz genç yaşlardayken ailesinin Batman'a yerleşmesiyle, esasen Batman'da büyümüş, ilk devrimci çalışmalara burada katılmıştır. Mahsum yoldaşın devrimci büyüklüğünü daha iyi görebilmek açısından her şeyden önce, O'nun içerisinde şekillendiği toplumsal yapıya kısaca değinmekte yarar vardır.

Batman, her şeyden önce, toplumsal yapısıyla, son derece kozmopolit, her an bağrında bir yığın çelişki ve çatışmayı yaşayan bir şehir durumundadır. Yakın tarihlerde, bu alanda petrol bulunmadan önce Batman, "İloh" adında bir köydü. Petrolün bulunmasıyla birlikte, bu zemin üzerinde geniş bir iş sahasının açılmış olması birçok alandan buraya yoğun bir nüfus akımını başlatmış oldu. Bu, aynı zamanda hızlı bir kentleşmenin meydana gelmesi ve yöre açısından çarpık bir sosyal gelişmenin başlaması da demekti. Böyle bir gelişme, etkisini tüm sınıf ve tabakalar üzerinde duyurarak adeta yepyeni bir şekillenme yarattı. Başta yöredeki feodal ağalar, hızla bu gelişmeden daha fazla yararlanmak için, sömürgeci devletle daha yakın bir işbirliğine girerek; müteahitlik, bayilik, komisyonculuk, idari kurumlarda memurluk, belediye reisliği, müdürlük vb. şeylerde yer alarak komprador bir karakter kazanma, devletle daha fazla bütünleşme yolunda hızla ilerlediler. Böylece, feodal beyler, hem bir yığın çıkar alanlarını ele geçirmiş, hem de daha geniş kesimler üzerinde hakimiyetlerini tesis etmiş oluyorlardı. Daha sonra mücadelemize karşı, sömürgecilerden de direktif alarak engel olmaya çalışan Ramanlılar (Faxro Ağa) ve Aydişler, böyle bir gelişmenin en tipik ürünleridirler. Yine böyle bir gelişme sonucu, sömürgeci devlet, vasıflı işçi, teknisyen, memur vb. adlar altında Türkiye'nin çeşitli kentlerinden bir kesim Türk'ü de bu alana doluşturarak, zemin üzerinde aristokrat bir Türk tabakası da yaratmış oldu. Kırsal kesimde, toprağın mülkiyeti hemen hemen tümüyle sözkonusu feodal beylerin elindeydi. Köylü, feodallerin egemenliğinde toprağa bağlı bir serf durumundaydı. Batman'da böyle bir gelişmenin doğması, belli bir iş sahasının açılması, köylünün önemli bir kesiminin de bu alana taşınmasına, böylece yoğun bir işçi kesiminin oluşmasına yol açtı. Ayrıca kentleşmenin doğal bir sonucu olarak yoğun bir küçük-burjuva tabakası da şekillendi.

1950'lerden beri ekonomik ve sosyal alanda sağlanan bu hızlı ve çarpık gelişme, siyasal alana da yansımamazlık edemezdi. Bu nedenle, 1970'lerden sonra, Kürdistan genelinde gelişen aydın-gençlik hareketinden en çabuk etkilenen alanlardan birisi de Batman'dı. Burada, sosyal yapının bir gereği olarak bir yığın eğilim oluşmaya başladı. Kürdistan'ın göbeğinde bir Kürt kenti olmasına rağmen, Batman'da –ilkel milliyetçi eğilimleri bir tarafa bırakırsak– çarçabuk örgütlenmeye, hem de Kürdistan'ın inkarı temelinde örgütlenmeye başlayan güç; sosyal-şovenizmdir. Yaygın olarak örgütlenmeye çalışan bir kesim de, Kürt küçük-burjuva reformistleridir. Bundan da ayrı olarak, sömürgeci patentli MTTB türündeki dini örgütlenmelerden tutalım, yasal ve resmi MHP türündeki örgütlenmelere kadar, her türlü ideolojik ve siyasal eğilim bu alan üzerinde örgütlenme imkanı buluyor ve hakimiyet savaşımını sürdürebiliyordu. Denebilir ki, bu alanda, en geç örgütlenen bir güç de Hareketimizdi. Böylece Batman'da, sömürgecilik, yerel gericilik, sosyal-şovenizm, reformizm ve proletarya adına bir yığın oluşum örgütlenmiş bulunuyordu. Çoğu halkımızın çıkarlarına yabancı olmasına rağmen, gericilik, reformizm, sosyal-şovenizm adına her türlü örgütlenmenin yer edinebilmesi, tamamen bu karmaşık sosyal yapıdan kaynaklanıyordu. Bu nedenle Hareketimiz, alanda proletarya adına ilk örgütlenmeye başladığı günden itibaren, tüm bu güçlerin saldırısına uğradı. Proletarya adına ilk bilinç tohumlarını bu alanda da serpiştirmeye gelen büyük Devrimci Önder Haki KARER, ilk günde, başta küçük-burjuva reformistleri olmak üzere tüm güçlerin saldırısına maruz kalmıştı. Bu, her alanda olduğu gibi, daha çok da bu alanda proletarya adına, ulusal kurtuluşçuluk adına bir örgütlenme çabasının ne kadar şiddetli saldırılara maruz kalacağını göstermekteydi.

Büyük Önder Mazlum DOĞAN yoldaşın çabaları sonucu, Hareketimizle ilk ilişki kuranlardan biri olan Mahsum yoldaş, o dönemde Batman'ın siyasal ortamını, kendisinin Hareketimizle ilişki kurmasının neden ve biçimlerini, Partiye sunduğu bir raporunda, kısaca şu cümlelerle ifade etmektedir: ***"Yurtsever düşüncelerin yaygın olduğu bir yöreden (Silvan) oluşum, Türkiye devrimci hareketinin etkisi, insancıl duygulara sahip olmam ve ilerici aydın-gençlik kesimiyle olan bağım gibi etkenler devrimci olmamda rol oynadı... Devrimci hayata atılmam Hareketimizle başladı. Daha önceleri devrimciliğe karşı sempatim vardı, fakat herhangi bir siyasi hareketle ilişkim olmadı... Hareketimizle ilişkim, 1977 yılında başladı. Dernekler etrafında kümelenen aydın-gençlik arasındaki saflaşma sonucu meydana gelen siyasi grup ayrışmalarında, Hareketimizin ihtilalci yapısına olan ilgim ve yakın arkadaşlarımın çoğunun ortak düşüncelerde olması, beni diğer reformist ve sosyal-şoven gruplara karşı Hareketimizin yanında yer almaya itti. Daha sonraları bu atılımı araştırmalarım sonucu, bilinçli olarak sürdürdüm."***

Görüldüğü gibi o dönem, bu alanda, eğer proletarya önderlikli bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirilmek isteniyorsa, sadece sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe karşı mücadele etmekle yetinilmemeliydi. Ortamı bulandıran, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesini sadece ideolojik yöntemlerle değil, aynı zamanda politik saldırılarla da durdurmaya çalışan, amacından saptırarak güdümlü bir mücadele haline getirmek isteyen bu bir yığın reformist küçük-burjuva ve sosyal-şoven güce karşı da, amansız bir mücadele sürdürülmeliydi. Çünkü, çok iyi hatırlanmaktadır ki, o zaman herhangi bir gösteride, "Kahrolsun Sömürgecilik" sloganının atılması bile, sözkonusu reformist, sosyal-şoven güçlerin şiddetli saldırılarına maruz kalmak için yeterliydi. Bu güçler, her halükarda Hareketimiz etrafında çember oluşturuyor, Hareketimizin en ufacık bir devrimci girişimini şiddetle bastırmak için ellerinden gelen her türlü çabayı sarfetmekten, her türlü entrikacı, komplocu yönteme başvurmaktan kaçınmıyorlardı. Sömürgeciliğin, yerel gericiliğin, reformizm ve sosyal-şovenizmin koro halinde yöneltmiş oldukları tüm bu saldırılar ortamında, henüz Hareketimizin tohum halinde, başındakilerden biri de Mahsum yoldaş olmak üzere, zar-zor üç-beş kişiyi yan yana getirip devrimci bir birim yarattığı bir evrede, Hareketimizin gelişmesi engellenmek istenmekte, yoldaşlarımız her gün ihbar edilerek ölümle tehdit edilmekteydi.

Mahsum yoldaş, ilk devrimci çıkışı tüm bu saldırılar ortamında yaptı. Bu nedenle O'nun, devrimci olarak doğuşu, böylesine soylu bir doğuştur. O, daha sonraki tüm mücadelesinde daima direnişin başında yer alarak, giderek daha güçlü bir kişilik haline geldi. Mahsum yoldaş, ilk çalışmalarına, devrimci olarak doğuş yaptığı Batman'da başladı. O, içerisinde doğduğu ortamın tüm olumsuzluklarına karşı, yoğun bir savaş açarak büyük gelişmeler sağladı. Her şeyden önce 1977-78'ler döneminde, sosyal-şovenizm ve reformist küçük-burjuva milliyetçiliğiyle müthiş bir savaş sürdürerek, bu güçlerin yüzündeki sahte maskenin indirilmesine, başta gençlik olmak üzere halk kitlelerinin bu güçlerin peşinden gitmesinin engellenmesine katkıda bulundu. O, daha bu eylemliliğiyle büyük bir halk önderi olduğunu ispatlamıştı. Bu güçlerin bir yığın oyununu boşa çıkarmış, halkın bağımsızlık ve özgürlük davası etrafında toplanmasında büyük çabalar sarfetmişti. 1979'lara gelindiğinde, nüfusu onbinin üzerinde olan Batman işçi sınıfını devlete karşı örgütleyerek işçilerin ekonomik taleplerinin yerine getirilmesine katkıda bulunmuştur. Her yıl 1000'in üzerindeki işçi alımını, devrimci işçi komitelerinin insiyatifine geçirmiş, bir devlet işletmesi olan TPAO'da işçi hakimiyetini gerçekleştirmişti. Yine bu yılın sonlarına doğru gerçekleştirilen belediye seçimlerinde, aktif bir çalışma sürdürerek, sağcısıyla, solcusuyla birçok gücün karşı çabasına rağmen, PKK adayı Edip SOLMAZ'ın kazanmasında büyük bir rol oynayarak, onbinlerce insanın desteğini sağlamıştır.

Mahsum yoldaşın önderliğinde Partimizin sağlamış olduğu bu muazzam kitlesel gelişmeyi sindiremeyen sömürgeciler ve yerel gericiler, Partimizin işçi sınıfını olduğu gibi, tüm kitlenin desteğini alarak belediye seçimlerini de kazanmasına ortak bir komployla cevap vererek Edip yoldaşı katlettiler. Bu olayın da Batman direniş tarihinde büyük bir yeri vardır. Sömürgeciler ve yerel gericiler, halkımızın belki de tarihinde ilk sefer kullanmış olduğu özgür iradesine kurşun sıkarak, devrimci gelişmeyi durdurmak istemişlerdi. Bu noktada da direniş komutanı Mahsum yoldaşa büyük görevler düşmekteydi. O, her türlü devrimci göreve olduğu gibi, bu görevlerine de büyük bir sorumluluk duygusuyla sahip çıktı. Edip yoldaşın katillerinin 9 gün gibi kısa bir sürede cezalandırılmasını sağladı. Bu temel üzerinde, Raman ağalarına (Faxro Ağa) karşı görkemli bir direniş başlatarak bu güruhun otoritesini sıfıra indirmiş; uzun yıllardan beri Batman halkının başına bela olan bu güruhun ezilmesinde büyük komutanlık örnekleri sergileyerek, halkı bu beladan kurtarmıştır. Mahsum yoldaşın bu dönemdeki önemli bir hamlesi de bu direniş etrafında, mücadelenin silahlı biçimiyle kıra taşınmasında aktif bir rol oynamasıdır. Mücadelenin kıra taşırılması olayı nüve halinde de gerçekleştirilmiş olsa, bugün kırsal alanda yükselen görkemli direnişten, o zamanki çıkışın anlamı çok daha iyi görülmektedir.

Mahsum yoldaş, tüm bu gelişmelerden sonra, halk savaşı yolunda daha büyük atılımları gerçekleştirmek için, ideolojik, politik her alanda daha iyi hazırlanmak üzere, Partinin çağrılısı olarak, 1980 ocak ayında Lübnan'a, Filistin kamplarına gitti. Yedi aylık bir eğitim sürecinden sonra, tekrar büyük umutlarla, büyük bir sorumluluk duygusuyla ülkeye döndü. O, ülkeye döndüğünde mücadele büyük oranda kıra taşırılmış, direniş bu alanda sürdürülmekteydi. Ancak genelde olduğu gibi, Mahsum yoldaşın sorumluluğunu üstlendiği Batman bölgesinde de derin bir örgütsel kriz yaşanmaktaydı. Bu dönem, aynı zamanda 12 Eylül faşist rejiminin işbaşına gelmesinin arefesi olan bir evredir. Mahsum yoldaş, bu durumun bilinciyle soylu çalışmalar içerisine girmiş, geniş bir alan üzerinde çalışma sürdürerek mücadeleye belli bir nefes aldırmayı başarabilmiştir. Aynı zamanda Partimizin geri çekilme taktiğine yöneldiği bir süreç olan bu aşamada O, kadroların korunmasında, yurtdışına taşırılmasında, güvenliklerinin sağlanmasında önemli görevler başararak, cunta koşullarında bile, 1981 Parti I. Konferansı'na kadar içerde direnişin başında bulunmuştur. Bu süreçte, sayısız tehlikeyle karşı karşıya gelmişse de her seferinde büyük bir ustalıkla tehlikeleri atlatmasını bilmiştir. Bu tehlikelerden biri de Büyük Önder Kemal PİR yoldaşın yakalanması olayıydı. Mahsum yoldaş, Kemal PİR'le bir bölgeden diğer bir bölgeye giderken, karşılaştığı düşman güçlerle çatışmaya girmiş, arabadan atlarken omuzu ve kolu kırıldığı halde düşman askerleriyle çarpışarak kurtulmayı başarmıştı.

Mahsum yoldaş, uzun süre içerde çalışmaların başında kaldıktan sonra, Parti I. Konferansı'na katılmak üzere ikinci kez yurtdışına çıktı. Konferansta Partiye sunduğu uzun raporunda, bulunduğu bölgede başından beri sağlanan devrimci gelişmelerin bir değerlendirmesini sunarak Partiyi aydınlattığı gibi, Parti sorunlarının çözümüne de önemli katkılarda bulundu. Burada kaldığı kısa süre içinde kadro eğitim faaliyetlerine katıldı. Kadroların siyasi ve askeri yönden pratik olarak eğitilme katılan Mahsum yoldaş, ***"Savaş, Ordu ve Ayaklanma Üzerine"*** adlı bir eğitim broşürü de hazırlayarak kadroların eğitiminin derinleştirilmesine katkıda bulundu. O dönemde, kendisini dışa vurmaya başlayan tasfiyeciliğe karşı da mücadele veren Mahsum yoldaş, değerli çabaları sonucu kadroları bu tehlikeden korumayı başardı. Aynı dönemde, Parti Merkez Komite aday üyeliğine de getirilen Mahsum yoldaş, kadroları, hataları temelinde eğitme, her türlü sağ ve sol sapmaya karşı korumada değerli hizmetlerde bulundu.

Konferans sonrası Lübnan'da bir müddet kaldıktan sonra, Parti tarafından Güney Kürdistan'a gönderilen ve orada ülkeye yeniden dönüşün ön hazırlıklarını yapmaya başlayan

Mahsum yoldaş, Güney ve Doğu Kürdistan sahasındaki tüm devrimci görevlerin sorumluluğunu üstlenerek büyük bir coşkuyla çalışmaya koyuldu. Sürdürdüğü çalışmalarla kısa bir sürede, politik, örgütsel, teknik bir yığın kazanım elde ederek, pratik hazırlıkların temel taşlarını döşedi. Burada da, kadroların eğitim faaliyetlerine büyük bir özveriyle katılarak, pratik mücadeleye hazırlanmada büyük çabalar sarfetti. Bir yandan alandaki bir yığın politik güçle ilişki geliştirirken, öbür yandan Partimizin cephe gerisi üslenmesini yarattı. Ayrıca, bir yandan örgüt içinde kendisini daha da ele veren ve o alanda, –o dönemde– Süleyman provakatörünün şahsında somutlaşan, kadrolarda zihinsel tahribat, kaos, moral bozukluğu yaratma yönündeki tasfiyeciliğe karşı dururken, bir yandan da ilkel milliyetçiliğin, küçük-burjuva uzlaşmacılığının yaratmış oldukları bulanık ortama karşı aktif bir mücadele yürüttü. Böylece O. Güney Kürdistan alanı ile Kuzey arasında güçlü bir bağ yaratarak önemli bir gelişmenin sağlanmasına yolaçtı. Bu arada kadroların eğitimine katkıda bulunan ***"Devrimci Çalışmada Yanlış Anlayışların Eleştirisi"*** adlı broşürünü de yazdı.

1982 sonlarında, esasen de 1983 baharında, Partimizin, ülkeye yönelik pratik faaliyetlerini başlatması sırasında Mahsum yoldaş, bu birimlerin hazırlık faaliyetlerine de katılarak, Kürdistan'ın birçok bölgesine devrimci öncü birimlerin ulaştırılmasında aktif rol oynadı. O, bu sırada faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'a yönelik olarak giriştiği işgal saldırısına da karşı durarak, bir yandan Güney Kürdistan'daki güçlere "Türk saldırısını yaygın bir gerilla savaşı ile karşılama" çağrısı yaparken, öbür yandan Kuzey Kürdistan'a geçerek, sınır üzerindeki aşiretleri PKK bayrağı altında böyle bir savaşa katmak üzere, yoğun ilişki ve temaslara geçti. Ancak hem Güney Kürdistan'daki güçlerin teslimiyetçi-uzlaşmacı tavırları, hem de Türk ordusunun pişman olmuş bir edayla hızla geri çekilmesi böyle bir gelişmenin sağlanmasını durdurmuştur.

Mahsum yoldaş, bu tarihten sonra, artık Kuzey Kürdistan'da, öncü birimlerin başına geçerek faaliyetlerine buradan devam etti. Bu dönem, Partimizin ülkeye yeniden dönüş yaptığı ve ülke zemini üzerinde örgütsel inşasına başladığı bir dönemdir. Mahsum yoldaşın üslendiği Botan bölgesi, ulusal direniş mücadelemizde son derece tarihi rol oynamaya aday bir bölgeydi. Nitekim günümüze kadar sürdürülen devrimci direniş, bunun böyle olduğunu pratikte de ispatlamıştır.

Botan bölgesi, direniş tarihimizde son derece önemli bir yere sahip olmakla birlikte, bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bir ulusal direniş mücadelesinin geliştirilmesi açısından, bağrında bir yığın olumsuz özellik de taşıyordu. Her şeyden önce bölge, her açıdan Kürdistan'ın en geri bir alanını teşkil etmekteydi.

Bölgenin ekonomik durumu son derece geri; tamamen içe kapalı feodal yöntemlerin dışında herhangi bir yöntemin geçerli olmadığı bir üretim biçimi sözkonusudur. Üretim, son derece ilkel yöntemlerle yapılmakta, tarımsal üretimin hemen hemen hiç bulunmadığı, esasen hayvancılığın geçerli olduğu, hayvan ürünlerinin de fazla değerlendirilemediği, pazarlama imkanlarının son derece sınırlı olduğu, ürünlerin büyük çoğunluğunun heba olduğu; hem sömürgeciler, hem aşiret ağaları tarafından gaspçılığın, talancılığın had safhada olduğu, doğal zenginlik kaynaklarına devlet tarafından el konulduğundan dolayı yöre halkının bu kaynaklardan istifade etmediği, herkesin tüm yaşantısını birkaç hayvandan elde ettiği gelire bağladığı, dolayısıyla sıkı bir ekonomik mengeneye sıkıştırıldığı, yaşam umutlarının çok zayıf olduğu, geleceğe güven kabilinde bu anlamda fazla bir şeyin bulunmadığı bir alan durumundadır Botan bölgesi.

Kısaca, ekonomik alanda böylesine olumsuz bir durumu yaşayan Botan bölgesinin sosyal durumu da son derece olumsuz bir tablo oluşturmaktadır. Her şeyden önce, sınıfsal ayrışma diye bir şey sözkonusu değildir. Nüfusunun çoğunu köylülüğün teşkil ettiği Botan bölgesinde, şehirleşmenin çok güdük olduğu; alanın nüfusuna, feodal toplumun esas sınıfları olan köylülükle feodalizmin (aşiret ağalığının) hakim olduğu açık bir gerçektir. Köylülük kendi içinde bir ayrışmayı yaşamamıştır. Bu anlamda köylü nüfusunun hemen hemen tümü yoksul nitelikteki köylülük tarafından temsil edilmektedir. Sınıflararası ilişkilerde, hayvansal üretim zemini üzerinde feodal-serf ilişki sistemi geçerli bulunmaktadır. Biricik örgütlenme biçimi aşiret örgütlenmesidir. O da son derece güdük, dağılmış bir yapıya dönüşmüştür. Şehirlerde son derece sınırlı olmakla birlikte, kırsal kesimde altyapı tesisi diye bir şey bulunmamaktadır. Ulaşım, hayvanlarla, at sırtında sağlanmaktadır, okuma-yazma bilen çok az insana rastlanmakta; şehirlerde sınırlı oranda bir okur-yazar tabaka bulunmakla birlikte, kırsal kesimde hemen hemen hiç okuryazar bulunmamaktadır. Toplum bin bir parçaya bölünmüş, aile aileye, kabile kabileye, aşiret aşirete, bir tarikat öbür tarikata, bir etnik azınlık öbür azınlığa düşürülmüş, tam bir sosyal kaos yaratılmakta, bu çelişki ve çatışma ortamında sömürgeciliğin ve yerel gericiliğin egemenliği tesis edilmiştir.

Bu ekonomik ve sosyal zemin üzerinde şekillenen siyasal durum da, devrimci, ulusal kurtuluşçu bir mücadelenin geliştirilmesi açısından son derece olumsuz bir durum arzetmekteydi. Her şeyden önce, bağımsızlıkçı bir ulusal bilinç bulunmamaktaydı. Toplum gittikçe ulusal değerlerine gerçekçi bir tanımlama getirmekten, bunun bilinciyle hareket etmekten uzaklaştırılmış bulunmaktaydı. Öyle ki; toplumun gözünde ulusal bağımsızlık olayı, özlenen, ama ancak hayal edilebilecek bir olgu durumundaydı. Sınıf bilinci ise, hemen hemen hiç gelişmemiş; yöredeki egemen sınıf, ağalar, beyler, dokunulmazlıkları olan, herkesten daha Kürtçü(!); onlar olmazsa yaşam durur, "astıkları astık, kestikleri kestik", her şeyin hakimi görünümündeydiler. Kuşkusuz bunların önderliğinde gerçekleştirilen bir birlik, ancak, sömürgeci burjuvaziye hizmet etrafında şekillenebilirdi. Bu anlamda, yöre halkının bu ulusal veya sınıfsal bir birliğinden de bahsetmek mümkün olmamaktaydı, bunun tersine siya-

sal körlük, bölünmüşlük, parçalanmışlık, kendi ulusal ve sınıfsal çıkarlarına karşıtlık, çelişki ve çatışmalar sözkonusuydu. Bu nedenlerden ötürü, siyasal amaçlı bir örgütlenmeden bahsetmek de fazla mümkün olmadığı gibi, bu yönlü bir eylemden de bahsedilememekteydi. Sadece Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçi ve reformist güçlerin, bu alandaki değerleri de kendi hizmetlerine koşturmak amacıyla, örgütlenme yönünden halkımızın çıkarlarına hizmet etmeyen, tersine onu ulusal taleplerinden uzaklaştıran, ulusal davanın içeriğini boşaltan bazı çabalarından bahsedilebilir ki, bu da, Türk sömürgeciliğiyle, yerel ağalarla işbirliği içerisinde, halkı soyup soğana çevirmeye yönelik olarak yapılmaktaydı. Botan bölgesi, zaten tarihi ve toplumsal olarak yaşadığı tahribat yetmiyormuş gibi, bir de yurtseverlik adına, Kürdistan adına çaba sarfettiklerini iddia eden bu güçlerin tahribatını yaşamaktaydı. Tüm bunlarla birlikte, halkı korkunç bir korku, panik, güvensizlik ortamına sürükleyen, akıl almaz baskı, işkence ve talan uygulamalarıyla nefes alamaz hale getiren sömürgeci Türk ordusunun yaratmış olduğu tahribatlara değinmeye fazla gerek görmüyoruz.

Partimiz, örgütsel inşasını gerçekleştirmeye yönelik ilk adımlarını bu alanda ve böyle bir zemin üzerinde atıyordu. Her şeyden önce parti kadrolarının, öncü çekirdekler biçiminde bu alan üzerinde şekillendirilmesi ve ortama müdahale ettirilmesi gerekiyordu. Bunun için, kitlelerle bağ sorunundan başlayarak, halkın bilinçlendirilmesi, sempatisinin kazanılması, bu nedenle yaygın bir propaganda ve ajitasyon çalışmasının geliştirilmesi, bu zemin üzerinde kitle örgütlenmesine geçilerek, desteğinin sağlanması ve eyleme geçirilmesi gerekmekteydi. Ancak bu yapılabildiği oranda, örgütün kendi içinde bir ilişki sistemine kavuşacağı belli bir merkezileşmenin sağlanabileceği, giderek parti örgütlerinde olduğu gibi, kitle örgütlerinde de bir yaygınlaşmanın sağlanabileceği, dolayısıyla örgütün ihtiyaç duyduğu her türlü teknik hazırlık yapılarak eyleme geçilebileceği sözkonusuydu. Sınırlı da olsa böyle bir üslenmeye, kendi içinde bir ilişki sistemine ve kitlelerle güçlü bağlara kavuşmuş bir örgüt eyleme kalkabilirdi.

İşte, Partimiz, böylesi olumsuzluklarla yüklü bir zemin üzerinde örgütsel inşasını başlatırken, yukarda belirlenen tüm bu görevleri yerine getirerek, mücadelenin esas biçimi olan silahlı mücadeleye geçme, bu temelde halk savaşı yolunda ilerleme sorumluluğuyla karşı karşıyaydı. Mahsum yoldaş, bu yönlü ilk adımların atıldığı alanda, tüm bu devrimci görevlerin yerine getirilmesi yönündeki direnişin başındaydı.

O, başta Botan bölgesinin çeşitli alanlarına olmak üzere, ülkenin birçok stratejik alanına öncü birimlerin yerleştirilmesinde aktif rol oynayarak pratik yönlendirmeyi üstlenmiş, bu yönde önemli başarılar göstermişti. Bu zemin üzerinde kendisinin aktif yönlendiriciliğinde sürdürülen devrimci çalışmalar sonucu, kısa sürede kitlelere belli bir bilinç götürülmüş; propaganda ve ajitasyonla, salt dar çevrelerle sınırlı kalınmayarak, geniş kitleler uyarılmış; geniş kitle desteği sağlanarak belli bir örgütlülüğe ulaşılmış; keşif, istihbarat vb. teknik hazırlıklar yönünden epey bir mesafe katedilmiş; örgüt birimleri kendi içinde bir bütünlüğe kavuşturulmuş; yaygın bir eylemliliğe girişmenin hazırlıkları esas itibarıyla tamamlanmıştı. Mahsum yoldaş, tüm bu görevlerin yerine getirilmesinde, sadece düşüncede bir yönlendiricilik yapmakla yetinmemiş; O, her gün, yüksekliği 4000 metreye varan birkaç dağ teperek, faaliyetlere bizzat katılarak pratikte de önderlik etmiş, proleter öncülüğün kıstaslarını kendi pratiğiyle ortaya koymuştu.

Yaklaşık olarak birbuçuk yıl süren bu hazırlık döneminden Partimiz, önemli sonuçlar almıştı. Hazırlıklar esas itibarıyla yeterliydi ve bu biçimde devrim daha fazla ileri götürülemezdi. Devrime atılım yaptıracak bir çalışma biçimine yönelmek gerekmekteydi. Önceki biçimlerle örgütsel tıkanıklık aşılamazdı. Bu biçim altında yapılacak işler esas itibarıyla yapılmış, alınması gereken sonuçlar alınmıştı. Mücadeleye, silahlı biçimle müdahale etmeden yaşanabilir ama, bir milim ileri gidilemez, devrimci gelişme sağlanamazdı. Tersine çürüme, yozlaşma gelişecek, oportünizm başgösterecekti. Ve nihayet böyle bir gelişmenin ucu, örgüt içindeki küçük-burjuva unsurlarda boy vermeye başlamıştı. Partimiz, bu tehlikenin öngörüsü, ve esasen bir atılım yapmanın gereğiyle hareket ederek, 1984 baharında pratik içerisindeki kadrolarının belli bir kesiminin katıldığı bir toplantı düzenleyerek, çalışmaların sonuçlarını değerlendirmiş, içerisine girilecek yeni dönemin özellikleri ve çalışma tarzı konularını kadrolara özümsetmişti. Bu toplantıda Mahsum yoldaş, pratiği güçlü bir biçimde değerlendirerek, Partiye önemle "eylemsel bir atılım yapma" önerisinde bulunuyor, bunun gereklerini genişçe izah ederek yeni sürecin bir atılım süreci, güçlü bir halk savaşı süreci olmasının zorunluluğunu belirterek, 15 Ağustos atılımının kararlaştırılmasında peşin katkılarda bulunuyordu.

Dışardaki hazırlıkların yönü, bu biçimde belirlendikten sonra, tekrar Botan'a dönen Mahsum yoldaş, 15 Ağustos atılımının hazırlıklarını içerde sürdürerek üç ay gibi kısa bir sürede, birimlerin yeniden toparlanması, örgüt bağlarının daha güçlü bir biçimde düzenlenmesi, örgütsel merkezileşmenin sağlanması, teknik hazırlıkların hızlandırılması, eylemci bir savaşçı birikimin sağlanması, milis gücünün derlenip hazır hale getirilmesi, ajan-muhbir yapıya peşpeşe darbe indirilerek geriletilmesi ve tüm bu hazırlıklarla birlikte, bir eylem planlamasına ulaşılması görevlerini başararak, Botan örgütümüzün eyleme hazır bir yapıya kavuşturulmasında belirgin bir rol oynadı.

15 Ağustos arefesinde Partimizin Merkez Komitesi üyeliğine seçilmiş olan Mahsum yoldaş, bu arada kurulan HRK'nin Merkez Konseyine de seçilerek, kurulan ilk HRK birliklerden "14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı"nın komutanlığını da üstlendi. Artık Mahsum yoldaş, sadece pratik olarak değil, aynı zamanda resmen de bir gerilla komutanı, bir gerilla önderiydi. Mahsum yoldaşın komutasındaki "14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı", ilk eylemini, Şanlı 15 Ağustos Atılımının en güçlü eylemi olan Eruh baskınıyla gerçekleştirdi. Bilindiği gibi bu baskında, sömürgeci-faşist yönetimin tüm askeri ve sivil kurumları etkisiz kılınmış, sömürgeci subaylar cezalandırılmış, ellerinde ve depolarında bulunan tüm silah, cephane, araç ve gereçlerine el konulmuş, üç-dört saat ilçenin denetimi ele geçirilmiş, kitlelere sürekli hitap edilerek, devrimci gelişmeler konusunda uyarılmış, yurtsever olan herkesin bu savaşa katılması çağrısında bulunularak, gaspedilen tüm silah, araç ve gereçlerle kitlelerin coşkun uğurlamasıyla ilçe terkedilerek, Kürdistan halkının direnişine son derece şanlı bir sayfa eklenmişti. Eylemin hemen akabinde, ordusunun büyük bir bölümünü alana yığarak, savaş uçaklarıyla, helikopterleriyle, her türlü teknik araç ve gereçleriyle eylemcilerin peşine düşen faşist güçler, hiçbir sonuç elde edememişlerdir. Mahsum yoldaş, bin bir zorluğu göze alarak, yüce dağlara yaslanmış, birçok düşman çemberini yararak hiçbir kayıp vermeden ve almış olduğu tüm silah-cephane, araç ve gereçlerin bir tekini geride bırakmadan eylemini büyük bir başarıyla sonuçlandırmıştı. Mahsum yoldaşın hazırlanmasında, planlamasında, örgütlenmesinde ve uygulanmasında belirgin bir rol oynadığı Eruh ve aynı gecede düzenlenen Şemdinli eylemleri ulusal kurtuluş mücadelemizde tarihi bir rol oynamış, halkımızın, dünya halkları arasında yer edinmesi, ulusal bilinçlenme ve birliğin gelişmesi, kitleler arasında safların belirginleşmesi, her alanda güçlü bir direniş zemininin yaratılması, her türlü reformist, oportünist, sosyal-şovenist eğilimin büyük oranda tasfiye edilmesi ile nitekim daha büyük devrimci atılımların gerçekleştirilmesinde tarihi bir rol oynamışlardır.

15 Ağustos eylemlerinin hemen ardından Mahsum yoldaş, bir yandan Beytüşşebap'ta, bir yüzbaşı komutasındaki askeri birliği, yüzbaşı da dahil olmak üzere arabasıyla birlikte imha etme, Şırnak'ta, jandarma birliğine saldırarak çoğunu öldürme ve yaralama, Uludere'de, ajan-muhbircileri cezalandırma, Eruh'ta, milis yapıya büyük bir darbe indiren eylemlerin planlama ve örgütlendirilmesiyle uğraşırken, bir yandan da silahlı birimlerin başında 15 Ağustos atılımının yarattığı ortamı, sürdürdüğü propaganda ve ajitasyon faaliyetleriyle örgüte dönüştürme, kitlelere 15 Ağustos atılımının anlam ve önemini, amaçlarını, yolaçtığı gelişmeleri kavratarak, kitlelerin bilinçlendirilmesini sağlama, bu zemin üzerinde örgütlendirilmiş güçlü bir kitle desteği yaratma, örgüt gücünü büyütmek için mücadeleye yeni savaşçı ve kadro adayı katma, bizzat silahlı birimleri kazanımlar ve muhtemel gelişmeler doğrultusunda eğitme ve nitekim güçlü bir yapıyla bir silahlı savaşım sürdürme faaliyetine girişti. Mahsum yoldaş, tüm bu faaliyetleri başarıyla sürdürerek, geniş kitlelerin bilinçlendirilmesini, örgütlendirilmesini, Hareketimiz etrafında kenetlenmesini ve gittikçe devrimci mücadeleye daha aktif destek vermesini sağladı. Nitekim O. bu desteğin bir ürünü olarak, çoğunluğu kitleler içinden gelen savaşçılarla birlikte, kendisinin hem planlayıcı, hem örgütleyici ve hem de uygulayıcı olarak katıldığı Şırnak'ın Gündike Melle karakol baskınını gerçekleştirdi. Karakolda, 150'nin üstünde asker ve muhtelif yerlerde mevzilenmiş 15'ten fazla nöbetçi bulunmasına rağmen, düşmana büyük bir darbe vurulmuş, biri subay olmak üzere 5 asker

öldürülmüş, 15 asker yaralanmış, bir kısmının silahına el konularak, karakolun büyük oranda tahrip edilmesi başarılmıştır. Böylece, Mahsum yoldaş, genelde Parti çizgisinin, özelde siyasal, askeri, örgütsel her alanda Parti taktiğinin yetkin bir uygulayıcısı olduğunu, herhangi bir kuşkuya yer vermeyecek kadar açık bir biçimde, bu dönemde de bizzat pratiğiyle ispatlamıştır.

Tüm bu gelişmelerden sonra, artık yaz dönemi kapanmış, Partimizin, "faşist teröre karşı devrimci direnişi geliştirme harekatı" sona ermiş, yeni bir direnişe hazırlanmak üzere şiddetli bir kış sürecine girilmişti. Mahsum yoldaş, kış sürecinin devrimci mücadeleyi yaygınlaştırma ve devrimci eylemliliği sürdürme açısından taşıdığı olumsuzlukların bilinciyle hareket ederek, kış sürecinin, "devrimci deneyimlerin özümsenmesi, kadroların eğitiminin bu temelde derinleştirilmesi, tüm devrimci kazanımların korunarak, örgüt gücüne dönüştürülmesi" gerektiği biçiminde bir değerlendirmede bulunarak bu yönlü bir planlamanın geliştirilmesinde aktif bir rol oynadı. Mahsum yoldaş, silahlı birlikleri bu esas üzerinde bir örgütsel düzenlemeye ulaştırdıktan sonra, Parti Merkez Komitesinin kış toplantısına katıldı.

20-24 Aralık 1984 tarihleri arasında yapılan bu toplantıda, Mahsum yoldaş, tartışmalarını esas itibarıyla, silahlı mücadele ve yeni devrimci atılımlar üzerinde derinleştirerek; silahlı mücadelenin sorunları, çözüm yolları; silahlı örgütlerin oluşturulması, ana silahlı birliklerin kurulması; sevk ve idare sorunları, araç ve gereçlerin temini; askeri planların hazırlanması, eylem taktiklerinde derinleşme ve genişlemenin sağlanması ve bir bütün olarak silahlı mücadelenin genişletilmesi üzerine çözümlemelere ulaşıyor, Partiye bu yönlü önerilerde bulunuyordu. Nitekim O, "Devrimci savaşın geliştirilmesi üzerine" adlı, plan niteliğindeki bir raporu da toplantıya sunmuş, sorunları yeterli bir biçimde yetkince izaha kavuşturarak devrimci sorumluluğun güçlü bir örneğini bir daha sergilemişti.

Toplantıdan sonra, hazırlanan raporları ve toplantı kararlarını sunmak, talimatlarını almak için, Parti Önderliğiyle görüşme görevini alan Mahsum yoldaş, bölgeden birkaç aylık ayrılışından sonra tekrar bölgeye dönerken bir grup arkadaşıyla Nisan 1985'te Güney Kürdistan'da, sosyal-şoven, oportünist IKP güçlerinin bir yığın yardakçısını da yanına alarak kurduğu pusuya düştü. Mahsum yoldaş, bu hain pusuyu atlatmayı başararak, Mayıs 1985'te Botan bölgesine ulaştı ve bir daha direnişin başına geçerek, Şırnak alayının baskını ve çeşitli alanlarda mevzilenen düşman gücüne yönelik seri bir eylemlilikten sonra, 21 Mart'ta ilan edilen Ulusal Kurtuluş Cephesinin bu sürecine güçlülük kazandırmak, Cephenin ilanını bölgenin en ücra köyüne kadar yaymak amacıyla, yaygın kitle toplantıları düzenlemeye girişti. Takım düzeyindeki HRK birliklerinin katılımıyla, Cephe bayrağı altında ve kitlelere megafonlarla hitap edilerek gerçekleştirilen sayısız orandaki bu toplantılar neticesinde önemli kazanımlar elde edilmiş, o dönem yaygın olarak sürdürülen baskılar altında silah verilerek milis çete durumuna düşürülen birçok köylüye silahları bıraktırılmış, ERNK bayrağı altında kenetlenmeleri sağlanmıştır. Bu yönlü gösterilerden en büyüğü, Mahsum yoldaşın komutanlık ettiği Takımının da ismini aldığı ve Hayri DURMUŞ'la Kemal PİR yoldaşların, Diyarbakır zindanlarında ölüm orucuna girerek, büyük bir direniş başlattığı gün olan 14 Temmuz 1982'nin yıldönümünde, yani 14 Temmuz gecesi Van'ın Çatak ilçesinde düzenlendi. İlçede bulunan tüm düşman gücü etkisiz hale getirildikten ve ilçenin denetimi tümüyle ele geçirildikten sonra, kitlelere yönelik olarak saatlerce konuşulmuş, bir nöbetçi yaralanarak, birkaç nöbetçinin silahları alınmış ve eylem büyük bir başarıyla gerçekleştirilerek geri çekilinmiştir.

Bir dönem için kitlelere yönelik bu tür propaganda eylemlerinin sonuncusu olan bu eylemden sonra, Mahsum yoldaş, yine aynı alanda kısa bir süre önce, Seyfettin ÖZEN, Ahmet ÇALIŞKAN ve Hasan BULUT adlı yoldaşlarımızı şehit eden milis-çete takımının üzerine yürüyerek, bir dizi eylemin gerçekleştirilmesini yönetmiş, sonuçta, bu hain takımından 18 kişi öldürülmüş, bunun iki misli kadar da yaralanarak, bir bütün olarak Van yöresinde çeteciliğe ağır bir darbe indirilerek çetecilik ezilmiş, elebaşları teslim alınmış, bu biçimde düşmanın bu alana yönelik olarak, uzun süreden beri sürdürmüş olduğu tüm çabalarının fiyaskoyla sonuçlanması sağlanmıştır.

Mahsum yoldaş, o dönemde düzenlenen ve ajan-milis güçlerin durumunun da tartışıldığı bir toplantıda, halkımızın direniş mücadelesinin önüne engel olarak dikilmeye çalışılan ajan-milis yapıya ilişkin olarak şöyle diyordu: ***"Bu sorun halkımızın direniş mücadelesi açısından önemli bir sorundur. Ajan-milisçilik, kaynağını yerel gerici güçlerden ve bir bütün olarak ağalık sisteminden almaktadır. Bu nedenle, aşiretler üzerine gitmede son derece titiz davranmalıyız. Ağalara karşı aşırı yaklaşımlar içerisine girmemeliyiz. Biz güçleri, belli sınıflara göre tasnif edip, ona göre yaklaşım göstermemiz en doğrusudur. Bunlara karşı güdülen politikada şiddet tek araç olmamalıdır. Durumu mutlaka şiddeti gerektiren güçlere karşı sonuna kadar şiddet uygulanırken, diğerlerine karşı onları düşmanın oyununa gelmekten alıkoyucu, tarafsızlaştırıcı, esnek bir politika uygulanmalıdır. Ve esasen önemli olan, bu noktada sınıf bakış açısı hiçbir zaman unutulmadan yer ve zaman öğesini dikkate alan bir politikanın sergilenmesi sorunudur. Bir bütün olarak Botan bölgesinde, Partimiz açısından devrim çıkarına uygun görülen bir yığın politikanın uygulanma koşulları vardır. Önemli olan, her zaman, uygun yol ve yöntemleri bularak uygulamaya koymaktır."*** (Toplantı tutanaklarından)

Mahsum yoldaş, sözkonusu bu toplantının hemen ardından, alınmalarında büyük katkılarda bulunduğu toplantı kararlarını hayata geçirmek, bunlardan en önemli olan sonbahar atılımını gerçekleştirmek üzere harekete geçti. Bu süreç boyunca, Şırnak'ın Dedeuğra köyünde, bir askeri birliğin imha edilmesi ve iki dozer aracının yakılması, Şırnak'ta kömür ocağının basılması ve bir panzerin tahrip edilerek içindeki iki subay ve tüm askerlerin öldürülmesi, Alixan Tatar adlı milisin evine yapılan baskınla bir milis grubunun imha edilmesi, Uludere baskını, sınır üzerinde ikinci bir panzerin tahrip edilmesi ve içindeki tüm görevlilerin öldürülmesi ile en son olarak Ekim 1985'te, Çukurca'da bir askeri karakola saldırı ile 11 askerin öldürülmesi, 2 lav silahı, 1 adet MG-3, 6 adet G-3, 2 tabanca, telsiz, çok sayıda cephane ve bol miktarda gizli belgenin ele geçirilmesi eylemlerini gerçekleştirdi. Mahsum yoldaş, bu eylemlerin bir kısmına planlayıcı ve yönetici, en büyüklerine de hem planlayıcı, hem yönetici, hem de uygulayıcı olarak katılarak, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine yeni bir atılım kazandırdı. Böylece yeni bir kış sürecine de girildiğinden, sonuçlandırılan sonbahar atılımından sonra, güçleri, yeniden mücadelenin sonuçlarını özümseme, kış hazırlıklarını yoğunlaştırma ve yeni bir atılıma hazırlama biçiminde düzenledikten sonra, Parti Genel Sekreterliğine, "Mücadele sorunlarımız" başlığı altında gönderdiği ve tüm Partiye, devrim sorunlarına sıkı sıkıya sarılarak çözüme kavuşturma çağrısı anlamına gelen bir raporunda şunları söylemekteydi:

"Kürdistan'da devrimci mücadele yeni bir atılımın eşiğinde bulunmaktadır. Ve bu atılım, ağırlıklı olarak öncüde biriken nedenlerden dolayı zamanında yapılamamaktadır. Büyüme ve gelişme sorunlarıyla yüz yüzeyiz. Devrimci savaşın özgün yasalarını, Kürdistan gerçekliğiyle bütünleştirme konusunda çekilen sıkıntı ve sancılarımız vardır. Mücadelenin sorunlarına çözüm arayışları bu platformda ele alınmalıdır.

Ülkemizin objektif yapısı marksist-leninist bilimin ışığı altında aydınlatılmış, bu temelde devrimin strateji ve taktiği doğru belirlenmiştir. Bu yönde kuşku ve tereddütler sözkonusu edilemez. Yetmezliklerin izahı objektif etkenlere dayandırılamaz. Doğru devrimci politikanın örgütleme ve savaş sorununda yeterince uygulanamama sorunu vardır. Bunun nedenlerini bulma ve izaha kavuşturma durumundayız. Nedenleri çok yönlüdür, fakat, bunların odağını pratik yönetim teşkil etmektedir. Bu tarz bir belirleme, salt ilkesel bir bakış açısıyla değil, pratik gelişmeye damgasını vuran çalışma, hareket ve eylem taktiklerini belirlemiş olması açısından yapılmaktadır.

Partimizin doğru devrimci politikası, her alanda statüleşmiş yapıları zorlayıcı ve dağıtıcı etkiler bırakmaktadır. 1940'larda Kürdistan'da geliştirilen kemalist düşünce ve 1960'larda başlatılan sömürgeci kapitalizm ile toplumumuz, Türk uluslaşmasının uzantısı ve doğal bir parçası haline getirilmek istenmiş, sosyal ve kültürel düzeyde yaygın bir işbirlikçi yapı şekillendirilerek, Kürt toplumunu öz benliğinden uzaklaştırma sürecine sokulmuştur. Çok yönlü önemli mesafelerin katedildiği bir ortamda, Hareketimizin devrimci müdahalesi başgöstererek, tarihsel bir gelişim süreci üzerinde değiştirici rollerde bulunmuştur. Devrimci rol, dönemsel değişiklik göstererek, 1984'ten itibaren en şiddetli yaptırım gücüne ulaşarak nitel bir sıcrayışta bulunmuştur. Türk sömürgeciliğinin 1980 sonrasında faşizm biçiminde yeniden kurumlaştırılması önünde en ciddi engeli oluşturan Partimizin politik gücü, pratiğe aktarılıp maddileşme sürecine girmesinden itibaren faşizm cephesinde önemli gedikler açılmış, sömürgeci yönetimin çürümüşlüğü su yüzüne çıkarak devrimci müdahale durumunda yaşam ve ilerleme gücünde olmadığı herkesçe anlaşılmıştır. Ordu ve siyasal kurumların niteliği sınamaya alınmış, kapitalist ekonominin aşılmayan bunalımı üzerinde inşasına çalışılan yapı kurumlaşması, dayatılan subjektif gelişmelerle çıkmaza girerek derin sarsıntılar geçirmiştir.

1985 döneminde düşman direnişimizin yakıcı şiddeti ile karşılaşmış, silahlı hareketin tasfiye edilmesi planına başarı şansı tanınmamış, görülmemiş düzeydeki saldırı ve oyunları karşısında silahlı hareketimiz varlık ve gelişimini koruyabilmiştir.

İfade edilen siyasal gelişme ve kazanımlar, 1985 yılında yeterince maddi bir güce dönüştürülememiş, gereken atılım yeterli bir biçimde yapılamamıştır. Bugün, belirlenen hedeflere yeterince varamadığımız gibi belli oranda kayıplarımız da oldu. Gelinen noktadaki duruma yolaçan etkenleri dar ele alamayız, bunlar ne salt iradi ne de düşmanın güçlülüğü ile izah edilebilir. İradi gücümüzü doğru devrimci taktiklerle birleştirip düşmanın güçlülüğünü aşan, kitlelerdeki objektif geriliğin üstesinden gelebilen bir çalışma ve askeri hareket yönelimine girememiş olmamızla durum açıklanabilir.

... .1985 Bahar Atılımını belli oranda tıkayan hususları şu etkenler içinde açarsak;

1- *Örgütlenme:* ***Bugün kitleler içinde örgütlenme açısından yetersiz bir örgüt gerçekliğini yaşadığımız gözler önündedir. Örgütlenme olayı erişilen mücadele boyutunun ölçüsü ile ele alındığında çelişkili bir durumun yaşandığı görülür. Savaşın örgütlenmeye duyduğu ihtiyaç açıktır. Yeterli bir örgütlenme oluşturmaksızın, savaşı ilerletmenin fazla olanaklı olmadığı, her gün yaşadığımız pratikle ve rahatlıkla anlaşılmaktadır. Fakat bu konuda hala yeterli bir pratik çözümleyiciliğe ulaşıldığı da söylenemez.***

Örgütlenmenin silahlı propaganda aracı etrafında gelişme bulacağı belirlemesi doğru ve Kürdistan'da bu yöntem dışında temel bir olanak aramak hayalcilik olur. Nitekim şimdiye kadar sağlanan tüm gelişmeler, bu araca başvurulduğu oranda olmuştur. Fakat sorun silahlı propagandayı işletmekle bitmiyor, etkiyi geliştirmenin doğru siyasi ve askeri yöntemlerini geliştirmek ve ürünleri korumak sorunu önemlidir. Bizde de yeterli bir biçimde yapılamayan da budur. Bir örnek olması açısından Botan bölgesini ele alırsak; bu bölgede silahlı propaganda az yapıldı denilemez... 1983'ten 1984 Ağustos'una kadarki dönemin sorunları silahlı propagandayı bölgenin sosyal, siyasal özelliklerinin gerektirdiği tarzda uygulayamamadan başgöstermiş, örgütlenme bu nedenle gelişememiştir. 1985 döneminde örgütlenme yeni bir içerik ve biçim kazandı. Sorun, silahlı propagandanın boyutunu aştı. Doğan siyasal potansiyeli savaşın içine çekerek, düşmanın geliştirdiği yaygın savaşa karşılık halk savaşını somut kitlesel temele oturtarak yeterli bir cevap verilmeliydi. Savaş kitleselleştirilmeli, düşmanın karşısına kitle gücüyle çıkılmalıydı. Sorun niyet meselesinde ele alınırsa hepimiz bu konuda hemfikiriz, fakat yönteminde değil. Örgütlenme, düşmanın ezici baskısı ortamında ister istemez savaş sorunlarıyla iç içe gelişti. Kalıcı yaygınlığa ulaşması, ancak savaşı iyi uygulamakla mümkündür. Son derece geri bir yapı üzerinde bolşevik örgütlenme tarzının fazla sonuç vermeyeceği ve bir yığın zorlukla karşılaşacağı açıktır. Bu alanlarda örgütlenme, cephe esprisi ile ele alınmalıdır. Genel bir şemaya bağlı kalmaktan uzak durulmalıdır...

Dağlık bölgelerdeki kitleler içinde otorite hareketi oluşturmaksızın insanları elde tutmak fazla olanaklı olamaz. Devlet otoritesi karşısında boyuneğen aşiret aristokrasisi hızla devrim karşıtı olmakta, sınıf dürtüleriyle azgınlaşmaktadır. Bugün örgütlenmenin önünde en büyük engeli oluşturan bu kasttır...

Kitlelerin mücadele konusundaki hakim düşüncesi hala isyandır. Uzun süreli bireysel fedakarlıklara katlanmakta zorluk çekilmektedir (kitleler). Bu bölgelerdeki hakim direniş geleneği, düşmanla karşı cephede savaşa tutuşmaktır. Hakim olan düşünce savunma savaşı düşüncesidir...

Bu elverişsiz etkenlerin yanısıra, kadroların konuya yaklaşım tarzındaki eksiklikleri de açıktır. 'Örgütlenme, pratik görev ve ilişkilerin toplamından oluşur' ilkesi uygulanmamakta; çekici olamayan tutum ve ideal mekanizma arayışı içinde bulunulmaktadır. Sorunu halkalardan yakalama, özgün yapıya uygun düşen politika belirleme ve sonuç alma titizliğini yeterince gösterememe gibi, çalışma tarzındaki eksiklikler sözkonusudur... Oysa, dağlardaki örgütlenme olayı, bir güç ve otorite olayıdır. Üslenme ve savaş sorunundan ayrı ele alınamaz. Bu gerçek salt bize ait bir olay değil, Çin ve Küba'da da yapılmakta olan bu olmuş ve ilk başarının anahtarı rolünü görmüştür.

2- *Silahlı mücadele:* ***Silahlı mücadelemizde edilgen bir durum yaşanmaktadır.***

Savaş, kendi yasaları üzerinde hızlı bir tırmanış seyrinde yol almakta, fakat, ayak uydurmada acemilik çekilmektedir. Savaşın temel unsurlarına dayalı hareket geliştirmede yetersizlik görülüyor, sorun çoğunca niyet düzeyinde ele alınıyor, yöntem ve taktikte çoğunca amatörlüğe düşülüyor. Savaşta olumlu bir belirginliğimiz varsa, bu da istek ve kararlılıktır. Bugün arzuladığımız düzeyde bir savaş harekatını geliştiremiyorsak bile, bunun gerekliliğinden kuşku duyulmamalıdır. Biz istesek de, savaşın boyutunu sınırlandıramayız. Bugün birçok alandaki mücadele sorunu gerilla savaşı sorunudur. Ve gerillanın esas stratejik ilkesi sürekli vurmaktır. Bu yasa kendisini çok açık dayatmıştır. Yukarıda da değindiğimiz gibi, siyasal kazanımların korunması temelinde örgüt de doğar, gelişkin savaş da. Kürdistan toplumu tüm geriliğine rağmen, güven verici siyasal ortam içinde gerçekten isyan potansiyelidir. Bu bir abartma değil, bin kez şahit olduğumuz bir gerçektir. Toplumumuzun bu özelliğini iyi farkeden düşman, ne pahasına olursa olsun siyasal ortamı boğmak için elinden geleni sarfetmekten geri durmamakta, yüzbinlere varan ordu gücünü halkın üzerine salarak nefes alamaz duruma getirmeye çalışmaktadır. Silahlı propaganda bu nedenden yeterli olamamaktadır. Gelinen seviyede kitleler propagandadan ziyade eylemin askeri yönüne dikkat etmekte ve bu ölçü ile sonuçlar değerlendirilmektedir. Yani her açıdan, artık gerilla savaşı zaruriyet halini almıştır. Fakat, sorunun bu yönü açık olmasına rağmen, gerillanın ulaşılan seviyedeki karakterine uygun pratik geliştirilememektedir. Yüzlerce irili-ufaklı silahlı eylemimiz mevcuttur, yaygın bir hareketliliğimiz vardır. Fakat yeterince nitel bir askeri sonuç elde edilememiştir.

3- ... ...

4- Yönetim ve kadro sorunları: ***Pratik yönetimin içinde bulunduğu yetmezlik olayı inkar edilemez, iç ve dış gelişmelerin seviyesine ulaşılamadığını birçok gelişmede farketmek mümkündür. Güçlerin yeterince yönlendirilemediği açık bir olay. Yönetim biriminin yapısal durumu sözkonusudur. ...üyelerin çoğunluğu, derin düşünce yoğunluğuna girmekte yetersiz kalan, rolünü militanlık düzeyinde sürdüren ve iradesini zorlamanın ötesinde kendisine yönelmeyen bir yapıda bulunmaktadır. Bazılarının içine girdiği hareketli pratik, düşünce uğraşısının alanını daraltmakla birlikte durum salt bununla izah edilemez. Teorik eğitimi gelişmelerin seviyesine göre sürdürememe, pratik politikacılık sanatında uzmanlaşmada yetersiz kalma gibi eksiklikler sözkonusudur.***

Çoğunlukta görülen bu yapı yanında, bazılarında bireyci tutum alışkanlıkları ve subjektivizmin ağır etkileri de görülmektedir. Ve bu, bazılarında katı bir özelliğe dönüşmektedir...

... İç koordine zayıflığı, güçlerle irtibat ve yakın denetim aygıtının yetersizliği önemli sorunlara neden olmaktadır. Güçlendirilmesi gereken en önemli hususların başında bu gelmektedir. Pratiğin ayrıntı sorunlarına yaklaşım tarzı kısmi düzelme göstermekle birlikte, özgün yapı ve konumlar üzerinde uzmanlık yöntemini hala yeterince geliştiremedik. Tahlil ve belirleme, somut planlamaya her zaman vardırılamamaktadır.

Kadro sorunlarımız eski kapsamını önemli oranda aşmıştır, direniş tavrı egemendir. Sınırlı bir kesimin sağcı çalışma anlayışı vardır ve bazıları yönetici durumunda bulunan bu unsurların gelişmeleri dondurucu rolleri açığa çıkmıştır. Bunun için belli bir eğitim ve dinlendirmeye ihtiyaç vardır." (11 Kasım 1985 tarihli rapordan)

Mahsum yoldaşın raporunda da rahatlıkla görüldüğü gibi O, bu dönemde de koşulları yerli yerinde değerlendirerek Partimizin ve mücadelemizin çözümlenmesi gereken canalıcı sorunlarını tespit etmiş, çözüm yollarını göstermiş ve her şeyden önce, mücadelenin daha ilerilere götürülmesi ve direnişin kesintisizliğe ulaşması açısından yeni atılımlara ihtiyaç duyulduğunu, sonbahar atılımını gerçekleştirmesinin hemen ardından belirtmiştir. 1985 direnişinin deney ve sonuçlarının özümsenmesi ve güçlü bir atılıma dönüştürülmesi açısından, kadro ve savaşçıların, kış sezonuna uygun bir şekilde konumlandırılıp eğitime tabi tutulmasını, belli bir müddet dinlendirilmesinin gerekliliğini belirtmiş, bunun için planlar geliştirmiş, güvenlikli alanları tespit ederek bu alanlarda kadro ve savaşçı birikiminin sağlanmasında aktif rol oynamış, eğitim olanaklarını geliştirmiş, bunun için her türlü teknik donanım-araç-gereci temin etmede başı çekmiş, kadroların güvenliğini sağlamış ve tüm bu çabalarıyla birlikte, bir yandan da düşmanın üzerine yürüyerek, direnişte boşluk yaratılmasına müsaade etmemiş, direniş bayrağını kış koşullarında bile elden düşürmemiştir. Kitle çalışmasına yoğunluk kazandırarak kitle eğitimini sürdürmüş; örgütlenmeye derinlik kazandırmada yoğun bir çaba göstermiş ve nitekim 1986 Bahar Atılımını böylesine güçlü bir donanımla karşılamayı başarmıştır.

Kışın o dondurucu karları yavaş yavaş eriyip, bahar tüm çekiciliğiyle, o güzelim Kürdistan dağlarını sarmaya başladığında ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sembolü Newroz ile ERNK'nin kuruluş yıldönümü yavaş yavaş yaklaştığında Mahsum yoldaş, kışın o sabırsızlandırıcı etkisini bir tarafa bırakıp, tüm gücüyle, Kürdistan tarihine yepyeni bir şanlı sayfa yazmak üzere, Bahar Atılımını gerçekleştirmek için devrimci direnişi tırmandırmaya başladı. O, Botan bölgesinin bir ucundan diğer bir ucuna fırtına gibi eserek, Kelâ Memê, Herekol ve Çirov dağlarını tepip, Uludere, Şırnak, Eruh ve Pervari'de bir dizi eylem gerçekleştirerek düşmanın kış boyu gerçekleştirmeye çalıştığı tüm demogoji ve yalanlarını yerle bir etti. Faşist Türk sömürgecileri tüm basın-yayın kurumlarıyla, başında Mahsum yoldaşın bulunduğu bu şanlı atılıma, "PKK'nin Bahar Taarruzu" dedi. Evet, bu gerçek bir Taarruzdu, hem de halkımızın sömürgeciliğe ve her türlü gericiliğe karşı isyan duygularının kabardığı Newroz sürecindeki bir taarruz, ve zaten Partimiz de bunun derin bilinciyle bu taarruzu başlatmıştı. Bu, aynı zamanda düşman açısından son derece yıkıcı bir taarruzdu da. Düşmanın kış boyu geliştirmeye çalıştığı tüm komplo ve planları boşa çıkmış, Türk ordusunun acizliği bir kez daha herkesin görebileceği bir biçimde gözler önüne serilmiştir. Düşman, geliştirmiş olduğu tüm tedbirlerin bir anda yerle bir olduğunu görmüş, bunun verdiği büyük bir telaşla, kendi içinde bir kargaşaya sürüklenmiş, Kenan Evren, bir daha "doğu" gezilerini düzenleyerek halka yalvarma sahtekarlığına ihtiyaç duymuş, Özal hükümeti kış boyu tükürdüğünü yalamak durumunda kalmış, hatta bu atılımla hükümet düşmenin eşiğine gelip dayanmıştır.

1986 Bahar Atılımı, ulusal direniş tarihimizde son derece güçlü bir anlama sahiptir. O, her şeyden önce, Parti Önderliği ve Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağı altında, direniş mücadelesinin kesintisizliğe ulaştırılması anlamını taşımaktadır. Faşist Türk sömürgeciliği, iki yıldan beri mücadelemize karşı başvurabileceği her türlü oyuna başvurmuş, elindeki tüm imkanlarını seferber etmiş, ulusal ve uluslararası alanda direnişimizi desteksiz bırakmak için, emperyalizmi ve her türlü gericiliği de yardımına çağırarak, bir yığın siyasi manevralara girişmiş, içerde şovenizmi ayyuka çıkararak, "Milli Birlik" bayrağı altında sağı ve soluyla tüm burjuva muhalefetini toplamaya çalışmış, aynı kılıf altında, üzerinde sonuz bir sömürü ve baskı uyguladığı Türk halkına şovenizmi empoze etmiş, "yasa dışı" sol'un iplerini eline alarak başta Hareketimize karşı olmak üzere, ona tasfiyeci bir rol oynatmıştır. Bundan da öteye, bölgedeki bir yığın oportünist, sosyal-şovenist ve reformist gücü de yanına alarak direnişimizin üzerine saldırtmış, Kürdistan'da ilkel milliyetçi güçlerden reformist küçük-burjuva güçlere kadar hepsini bir koro halinde direnişimizi durdurmak üzere seferber etmiş, Kürdistan toplumunun bağrında ağalık sisteminden dini ögelere kadar tüm gerici yapı, kişi ve kurumların hepsini zorla veya gönüllü olarak direnişimize karşı çıkarmıştır. Ve tüm bunlarla birlikte, askeri, siyasi, ekonomik vb. tüm kurum ve kuruluşlarını seferber ederek direnişimize saldırtmıştır. Ama tüm bu çabalara karşı sonuç tam bir fiyasko olmuştur.

Tüm bunların tersine, 1986 Bahar Atılımı, uluslararası alanda Kürdistan halkını ve bunun öncü gücü Partimizi dostuna ve düşmanına artık vazgeçilmez bir biçimde tanıtarak, layık oldukları yere oturtmuş, dost olması gerekene Kürdistan halkına nasıl bir dostluk yapması, düşman olması gerekene de nasıl bir düşmanlık yapması gerektiğini kavratmış, herkesi Kürdistan hususunda gerçekçi olmaya, Kürdistan devrimiyle oyun oynamamaya zorlamıştır. Bundan da öteye, emperyalizmin, sosyal-demokrasinin başını çektiği, Hareketimize yönelik tüm tasfiyeci çemberi yırtmış, bölgede, Türkiye'de ve Kürdistan'da, oportünizm, sosyal-şovenizm ve reformizm adına içten ve dıştan Hareketimize ve direnişimize yönelik tüm tasfiyeci saldırıları boşa çıkarmış, tüm bu güçleri teşhir ve tecrit ederek, gerçek yerlerine oturtmuştur. Ayrıca Türk devletinin iki yıldan beri akıl almaz uygulamalarla geliştirmeye çalıştığı pasifikasyon ortamı, kesin bir biçimde kırılmış, direniş birkaç bölgeyle sınırlı olmaktan çıkarak tüm Kürdistan sathına yayılmıştır. Bugün artık direniş, tüm Kürdistan halkının günlük bir uğraşısı haline gelmiştir. Şüphesiz ki, bu, devrimde yüksek bir seviye demektir. Tüm bunlar sonucunda, başta Türk ordusu olmak üzere, bir bütün olarak Türk devleti büyük bir çıkmaz içine sürüklenerek yıldırıcı bir acizlik içerisine girmiştir. Şüphesiz ki, halkımıza ve mücadelemize karşı trilyonlar harcayarak, topyekun bir savaş sürdürdüğü halde, ve hem de bugün ve geleceğe kıyasla direnişimizin en zayıf olduğu hallerde bile alınan tüm tedbirlerin fiyaskoyla sonuçlanması, Türk devleti açısından geleceğin tam bir yıkım olacağını şimdiden göstermektedir. İşte, Türk devletinin başvurduğu her türlü çılgınlığın kaynağı da budur. Ve tüm bunlardan kalkarak diyoruz ki; Partimiz önderliğinde halkımızın, büyük acılarla, her türlü zorluğa katlanarak, bu uğurda yığınlarca militan ve önderini şehit vererek, bir yığın acıya göğüs gererek, tarihimizin ve çağımızın son derece vahşi, son derece barbar, insanlık ve medeniyet tarihinden nasibini almamış yamyam bir sınıfın önderliğindeki Türk devletine karşı sürdürmüş olduğu direniş, bugün artık hiçbir biçimde kesintiye uğramayacak bir sınıra dayanmıştır. Türk devleti ne yaparsa yapsın, hangi çare ve tedbire başvurursa vursun, ne kadar inkarcı davranırsa davransın, emperyalizm, gericilik, sosyal-şovenizm, reformizm adına hangi gücü imdadına çağırırsa çağırsın, ne kadar imhacı, katliamcı davranırsa davransın, Kürdistan halkının direnişini kesintiye uğratamayacak, direniş, her gün yeni boyutlar kazanarak sürekliliğini sürdürecektir. Bu gerçeklik Kürdistan için artık kesin bir yargıdır.

İşte Partimiz, direniş tarihinde böylesine yüklü bir anlamı olan 1986 Bahar Atılımını gerçekleştirirken, direnişin büyük önderlerinden, Botan direnişinin Büyük Komutanı ***MAHSUM KORKMAZ*** yoldaşı, 28 Mart 1986 günü, büyük çaptaki faşist ordu birlikleriyle girişilen bir çatışmada, büyük kahramanlıklar sergiledikten sonra şehit verdi. Kuşkusuz, Mahsum yoldaşın şehadeti, direniş tarihimizin en büyük şehadet halkalarından biri olup, Partimiz, halkımız ve dünya ilerici güçleri açısından son derece üzücü bir olaydır. Faşist Türk sömürgecileri, Mahsum yoldaşı katletmekle bir yoldaşımızın fiziki varlığına son vermeyi başarmışlardır. Ama şunu da hiçbir zaman unutmayalım ki; her şehit yoldaşımız gibi, en büyüklerinden biri olan Mahsum yoldaş da sadece fiziki bir varlık değildir. O, aynı zamanda, kimsenin Kürdistan halkının gönlünden söküp atamayacağı manevi bir komutandır da. Bu anlamda, Mahsum yoldaş açısından ölüm diye bir şey sözkonusu değildir. Mahsum'un partisi PKK gerçekliğinde ölüm diye bir olay yoktur. PKK, hiçbir zaman ölüm diye bir olay kabul etmedi ve sonuna kadar da etmeyecektir. PKK, ölümde yaşamayı yaratanların partisidir. Bu nedenle Mahsum yoldaş ölümsüzleşti. O, bundan sonra, anısına kurulacak Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusunun başkomutanıdır. Bundan sonra, Kürdistan halkı bu manevi komutanın komutası altında savaşacak ve mutlaka kazanmasını bilecektir.

MAHSUM YOLDAŞ KOMPLE BİR DEVRİMCİ KİŞİLİKTİ

Kuşkusuz ki, Mahsum yoldaşı tanıyanlara, onun kişiliği, sergilediği devrimcilik hakkında fazla anlatacak bir şeyimiz olamaz. Çünkü onlar, Mahsum yoldaşı gördüler, duydular, dolayısıyla onun nasıl bir kişi, nasıl bir devrimci olduğunu bilirler. Ancak Mahsum yoldaşı görmeyenlere, tanımayanlara anlatacak bazı şeylerimiz olabilir ki, bunların da yetersiz olacağını, onun kişiliğini, sergilemiş olduğu devrimciliği izah etmeye gücümüzün yetmeyeceğini peşinen kabul etmekle birlikte, buna rağmen dilimiz döndüğü kadar bir şeyler aktarmaya çalışacağız.

O, her şeyden önce büyük bir yurtseverdi. O, ülkesinin taşını, toprağını, insanlarını, dilini, kültürünü, her türlü ulusal değerini seven, sömürgeciliğin ülke topraklarımız üzerindeki her türlü varlığına, ulusal değerlerimizin talan edilip halkımızın baskı altına alınmasına karşı savaşan, halkımızın sömürgeciliğe karşı olan kin ve öfkesinin yoğrulmuş, yücelmiş bir ifadesiydi. O, her şeyini halkına ve onun bağımsızlık ve özgürlük davasına adamış bir kişilikti.

O, son derece fedakar, kendisi için hiçbir maddi-manevi çıkar düşünmeyen, her şeyini davaya adayan, düşüncede ve pratikte kendisine sonuna kadar yüklenen, gece gündüz demeden devrim davası için günün 24 saati didinen, çaba sarfeden, yorulmak nedir bilmeyen, enerjisini ve her türlü maddi-manevi imkanını devrim için seferber eden bir kişilikti.

O, son derece cesaretli, hiçbir zaman zerre kadar bir korku, panik, endişe duygusuna kapılmayan, düşmanın her türlü saldırısına kararlılıkla göğüs geren, gözünü kırpmadan düşmanın üzerine yürüyen, devrim davası uğruna ölümü hor gören, şehit olmayı bir şeref ve onur payesi olarak gören, düşmandan hiçbir zaman medet ummayan ve herkesi böyle davranmaya çağıran bir kişilikti. En önemlisi de, O, her zaman devrimi ilerilere götürecek hamleler yapmaya cesaret eden bir kişilikti.

O, alçakgönüllülüğün, olgunluğun erişilmesi güç bir örneğiydi. Tüm üstün meziyetlerine rağmen O, hiçbir zaman kendisini üstün görmez, yoldaşlarına ve halka karşı son derece saygılı, arkadaşlarına ve halka hizmet etmekten zevk ve gurur duyan, küçük şeyleri hiçbir zaman mesele yapmayan, her şeyi, her olguyu büyük bir olgunlukla değerlendiren, en ufak bir hatasını büyük bir alçakgönüllülükle kabul eden, ve bu temelde hızla büyüyen bir kişilikti.

O, hata ve yetmezliklere karşı müthiş bir eleştiriciydi. Hiçbir zaman, hiçbir hata ve yetmezliğe prim vermez, en usta bir şekilde, karşısındakini kırmadan, yapıcı bir şekilde, hata ve yetmezliğe karşı koyar, kaynağını bulur, üzerine gider, ortadan kaldırmak için büyük bir ustalıkla elinden gelen hiçbir şeyi esirgemezdi. O, bu noktada esneklik ve katılığı usta bir biçimde birleştirir, gerektiğinde son derece esnek, gerektiğinde son derece katı, uzlaşmaz bir tavır sergilerdi. Denilebilir ki O, esneklikle katılığı en uygun bir biçimde uygulamasını bilen müthiş bir kişilikti.

O, büyük bir askerdi: askerlik sanatının derin bir kavrayışına ulaşmış, askerlik kanun

ve kurallarına son derece bağlı, bunda hiçbir gevşekliğe, hiçbir tembelliğe yer vermeyen, kendisinden başlatmak üzere, yanındakilere sürekli bir asker gibi yaşamayı, bir asker gibi hareket etmeyi öğreten, bu konuda hep ilkeli hareket eden, silahına hakim, her an düşmanla çarpışmaya hazırdı. Bu noktada da onun en güçlü yanı, kendisinden başlatarak, askerliği tüm bir halka yayma çabalarıydı.

O, bir eylemciydi. Özellikle, devrimcilik adına, ulusal kurtuluşçuluk adına yola çıkıpta eylemsiz yaşamayı büyük bir onursuzluk sayardı. O, sürekli eylem içinde olmayı, düşmandan her an bir şeyler koparmayı, şu veya bu biçimde düşmana her an yeni bir darbe indirmeyi esas alırdı. Ve bunu pratiğinde sürekli uygulardı. Böylece O, iyi bir planlayıcı, iyi bir yönetici olduğu gibi, son derece güçlü bir uygulayıcıydı da.

O, bir örgütçüydü, O, örgütsüz olarak hiçbir şeyin, hiçbir zaman yapılamayacağını çok iyi bildiğinden, örgütsüzlükten, dağınıklıktan, örgütsüz yaşamaktan nefret ederdi. Örgüt kurallarına son derece bağlı kalır, uygular ve uygulatırdı. Her zaman kendisiyle birlikte çevresini de örgütler, planlı, programlı yaşamayı bir sanat olarak benimser, bunu tüm çevresine ve yoldaşlarına yayar, herkesin böyle bir düzen içinde hareket etmesini sağlardı. Örgütsüz olan hiçbir gelişmeye itibar etmez, güven duymazdı.

O, bir propagandacıydı. Halkımızın içerisinde bulunduğu bilinçsizlik ortamının derin bilincinden hareketle, eline geçen her türlü imkanı değerlendirir, kitlelerle ilişki kurar, onlara devrim sorunlarını kavratır, düşmanın her türlü oyununu açığa çıkararak, buna karşı kitleleri eğitir, kitlelerin seviyesine iner, buna uygun bir üslupla halkın çıkarlarını izah ederek devrim saflarında kenetlenmesini sağlardı.

O, her zaman, komuta ettiği savaşçıların güven kaynağıydı. Savaşçılar hep onun kişiliğinde zaferi görürlerdi. Savaşçılarıyla sürekli ilgilenir, her türlü düşman taktiği karşısında savaşçılarını eğitir, düşmana karşı giriştiği her türlü eylemde gösterdiği üstün komutanlık yetenekleriyle, düşmana büyük kayıplar verdirip komutasındaki gücü ya hiç kayıp vermeden, ya da en kötü durumlarda en az bir kayıpla düze çıkarmasını bilirdi. Bu nedenle, Mahsum yoldaşın komutasında savaşmak, savaşçıların gücünü yüz kat artırır, düşmana yönelik tüm saldırılarda başarı oranı her zaman yüksek olurdu.

O, son derece disiplinli bir kişilikti. O, hiçbir zaman başıboşluğa, vurdumduymazlığa, laçkalığa prim vermeyen, güçlü bir disiplin olmadan hiçbir çabanın sonuç vermeyeceğini çok iyi bilen, bu nedenle ölçülü, kurallı yaşamayı sanat edinen, tüm çalışmalarına bunu egemen kılan, örgüt kurallarının, çalışma disiplininin ihlal edildiği herhangi bir durumda mutlaka müdahale eden, Parti kararlarını mutlak uygulanması gereken bir emir olarak gören ve bunun için her şeyini ortaya koyan bir kişilikti. Denilebilir ki, ondaki Parti disiplini çok az kişide somutlaşmıştır.

O, kollektif çalışmanın güçlü bir uygulayıcısıydı. Bireysellikten nefret eder, güçlü bir düşünce ve yetkin yeteneklere sahip olmasına rağmen, O, her zaman, her türlü sorunu gerekli düzeylerde tartışır, yoldaşlarının düşüncelerine değer verir, karar vermeyi bir bireyin değil, bir örgütün, bir birimin, bir komitenin yetkisi olarak görür, düşüncelerini izah eder, ortak bir karar haline getirir, uygulamasını da kollektif bir biçimde yerine getirirdi. Hiçbir zaman bireyciliği, kollektivizmin önüne çıkarmaz, her zaman kollektif bilincin, kollektif pratiğin üstünlüklerini kabul eder ve uygulardı.

O, bir düşünce adamıydı. Daima, sadece kendi çalışma alanının değil, genelde tüm Partinin sorunları üzerinde düşünür, bunu yoldaşlarıyla tartışır, teorik çözümlemelere varır, sorunları tespit eder, çözüm yollarını bulur ve bunu Partiye maleederdi. Parti sorunları üzerinde yanlış da olsa, düşüncesini belirtmekten çekinmezdi, ama O, genellikle doğruyu söyler, doğruyu bulurdu. Yani kısaca O, devrimin her türlü sorunu üzerinde kafa yoran bir kişilikti.

O, bir öncüydü. Devrimci mücadelenin her türlü sorunları üzerine en başta yürürdü, her zaman ön cephede savaşmayı tercih ederdi, savaşın geri cephesinde kalmak O'nun prensibine aykırıydı. Düşünce ve pratikte sürekli ileriyi gözetlerdi ve hep ilerlemeyi esas alırdı, her türlü olumlu gelişmeyi, yenilenmeyi kendisinden başlatarak çevresine yayardı.

O, büyük bir direnişçiydi. Hiçbir zaman, Partiye ve kendisine yönelik hiçbir saldırı karşısında yılgınlığa düşmedi. Karşılaştığı her zorluğa kararlılıkla göğüs gerdi, karlı dağları tepti, aç kaldı, susuz kaldı, hain tuzaklara düştü, bir yığın komplolara, provakasyonlara tanık oldu, yalnız kaldı, ilişkisiz kaldı, ama O, hiçbir zaman yılmadı. Devrimci olduğu günden şehit olduğu güne kadar kendisini çevreleyen tüm olumsuz koşullara, düşmanın her türlü saldırılarına karşı her zaman direndi ve sürekli olarak kazanmasını bildi.

O, bir siyasetçi, o bir çizgi adamıydı. Her türlü devrimci çalışmasında daima güçlü bir öngörüyle hareket eder, kitlelere yaklaşımında her zaman sınıf bakış açısına dayanır, yoksul kesimlerin sınıfsal çıkarlarından hiçbir zaman taviz vermez, mücadeleyi daima böyle bir zemin üzerine oturtmayı esas alır, bunun için yoğun çaba sarfederdi. Parti çizgisinden, strateji ve taktiğinden herhangi bir sapmaya kesin karşı koyar, Parti kararlarını kendi öz kararları olarak hayata geçirmek için hiçbir çabayı esirgemezdi. Parti siyasetinden, Parti çizgisinden bilinçli bir sapmaya karşı herkesten önce en sert tepkiyi gösterir, gerektiğinde en sert uygulamayı yapardı.

Kısacası O, büyük bir eylem adamı, güçlü bir siyasetçi, güçlü bir örgütçü, kahraman bir direnişçi, büyük bir önder, büyük bir komutan, komple bir devrimci kişilikti. O, can yoldaşı bir insan, O, Partimizin ve halkımızın başına oturtulması, adına bir halk kurtuluş ordusunun yaratılması görevini dayatan, halkımızın kılıcı, kahramanların kahramanı olabilecek büyüklükte bir kişilikti. O, kendi peşinden yürüyecek herkese kendisi gibi davranmayı emreden bir kişilikti.

Mahsum yoldaş! Ruhunuz şad olsun, siz halkımızın bağımsızlık ve özgürlük davasına son derece büyük, son derece değerli, son derece anlamlı hizmetlerde bulundunuz. Faşist Türk sömürgeciliğini ülke topraklarımızdan kovmak, bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmak, bunun için Kürdistan halkını bilinçlendirmek, örgütlemek ve direnişe kaldırmak için çok şey yaptınız. Şehadetinizle yükümüzü ağırlaştırmadınız, tersine direnişi kesintisizlik sınırlarına getirip dayandırarak halkımızın eline mutlak zaferin garanti belgesini verdiniz. Yükümüzü son derece hafiflettiniz. Bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak gece gündüz didindiniz. Böylece ulusal direniş hazinemize büyük değerler katarak halkımızın ve Partimizin başında yer almaya, kahramanların kahramanı olmaya, gösterdiğiniz görkemli direnişle hak kazanarak, Partimizin ve halkımızın manevi komutanı oldunuz.

Mahsum yoldaş! Size söz veriyoruz, sizin şehadetinize son derece üzülmemize rağmen, ardınızdan ağlamayacağız; ama bizden ne istiyor idiyseniz, elimizden gelen tüm çabalarımızı sarfederek onu yapacağız. Uğruna çekinmeden kanınızı ve canınızı verdiğiniz Kürdistan için, halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü için, Kürdistan'ın binlerce yıllık karanlık tarihini paramparça etmek için, halkımızı o binlerce yıllık onursuzluk ve utançtan kurtarmak için, dünya halklarına ve tüm ilerici insanlığa bağımsız ve özgür bir Kürdistan hediye etmek için, çağdaş insanlığa ulaşmak için, faşist Türk sömürgeciliğini ülke topraklarımızdan söküp atmak için, evet tüm bunlar için, anında bağlı kalmanın mutlak bir gereği olarak, kanımızı kanınıza katana kadar, her türlü emirinizi yerine getirerek, çizdiğiniz ve kanınızla kızıllaştırdığınız yolda yürüyeceğimize bir daha and içiyoruz.

★★★

DİRENİŞ MÜCADELESİNDEKİ ANILARDAN BİR KESİT VE 1985 NEWROZ'UNUN UYANDIRDIĞI UMUTLAR!

Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşın kişiliğinde derin bir yurtseverlik, örgütsel bir güç ve muazzam komutanlık yetenekleri gizlidir. AGİT yoldaş, yaşamı, mücadelesi ve direnişi ile, bu üç konuda da güçlü bir örnek olmasını bilmiştir. Her kişide ender rastlanan özellikleri kişiliğinde somutlaştırmış olan Agit yoldaşın daha birçok özelliğinden bahsetmek mümkün; ama O'nun en belirgin yanları bunlardır.

1985 Bahar Atılımı döneminde kaleme aldığı ***"Ulusal Direniş Mücadelemizden Bir Kesit ve 1985 Newroz'unun Uyandırdığı Umutlar"*** *yazısı, Newroz ve Bahar Atılımının güçlü bir değerlendirmesini de kapsamaktadır. 1985 Atılımını bu temelde güçlü karşılayan Agit yoldaş, aynı şekilde 1986 Bahar Atılımını da güçlü karşılamıştır. 1985 Newroz'unda yerine getirdiği görevleri, 1986 Newroz'unda daha üst boyutlarda gerçekleştiren Agit yoldaşın derin yurtseverlik özelliğini ortaya koyan ve Newroz'un gerçek anlamını izah eden yazısını yayınlamayı, halkımızın bu değerli evladına karşı yerine getirmemiz gereken bir görev olarak kabul etmekteyiz. O'nun kişiliğinin de güçlü bir tanımını ortaya koyacak olan bu yazıyı, O'nu daha yakından tanımak için yayınlamayı uygun görmekteyiz.*

Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaş, aynı zamanda güçlü bir örgütçüydü. Örgütsel faaliyetlerin geliştirilmesinde olduğu kadar, kadrolarda ortaya çıkan yanlış anlayışların eleştirisinde ve bunların yerine doğrunun geçirilmesinde de halkımızın unutamayacağı bir yeteneği. O, sadece belli bir alanla kendisini sınırlamamış, tüm kadrolara da yol göstermiştir. Bu amaçla yazdığı ***"Pratik Çalışmada Doğru Olmayan Çalışma Tarzı ve Yanlış Anlayışların Eleştirisi"*** *adlı broşür, bu konudaki yeteneklerini de ortaya koymaktadır.*

O, her şeyden önce ***Hezên Rizgarîya Kurdistan'****ın değerli bir komutanıydı. Tüm bu özelliklerinin yansıra, Agit yoldaş, esas olarak silahlı direnişin yükseltilmesi faaliyetlerini yürütmekteydi. Diğer konularda olduğu gibi, bu konuda da O, yine bilinç taşıyıcısıydı.*

Agit yoldaşın bu yeteneklerini sığdırabilecek bir kelime bulamamaktayız. O halkımızın yüce bir kahramanıdır. Biz, ifadelerimizin O'nu tanımakta yetersizliğini de dikkate alarak, Newroz üzerine kaleme aldığı yazıya ek olarak ***"Pratik Çalışmada Doğru Olmayan Çalışma Tarzı ve Yanlış Anlayışların Eleştirisi"*** *yazısını da yayınlıyoruz.*

SERXWEBÛN

Uzun ve çetin bir yürüyüş ardından varılan yeni üslerde, kadrolar 1983'ün kış mevsimi boyunca yoğun olarak politik ve pratik yönde parti çizgisini derinlemesine özümsemek için çalışmalara giriştiler. Görevlere yatkın bir şekilde hazırlanmak için gerek duyulan son çalışma aşaması da ağır kış koşulları içinde yürütüldü ve önemli oranda sonuç alındı. Örgütsel ve teknik konularda plan taslakları ve talimatların geliştirildiği hareketsiz kış mevsimi, böylece değerlendirilmiş oldu.

O kış epeyce kar yağmıştı. Kimi zaman kar kalınlığı iki metreyi buluyordu. Araziye açılmak zorunda kalan arkadaşlar çetin güçlüklerle karşılaşıyorlardı. Bir arkadaş, iki gün boyunca karda yürümek zorunda kalmış ve çığır açıp aça çok zorlu bir yolculuk yapmıştı. Yanımıza yetiştiğinde hasta düştü ve tam on beş gün yataktan kalkamadı. Aşırı derecede soğuk almış, midesini üşütmüştü, ne yerse çıkarıyordu. Bir yandan da kar beyazlığında bozulan gözleri sürekli yaşarıyordu. Yine bir grup arkadaş 6 gün boyunca yağışlı havada yolculuk ediyor ve bir dağın eteğinde rastladıkları tek bir evde geceyi geçiriyorlar. Evin sahibi ertesi gün arkadaşlara gidecekleri yerin yakın olduğunu söyleyip yola koyulmalarına sebep oluyor. Ama adamın tarif ettiği yere vardıklarında hiçbir şeyle karşılaşmayınca aldatıldıklarını anlıyorlar. Geri dönemeyeceklerinden üzerlerindeki bir günlük azıkla tam iki gün yürüyor ve Irak rejiminin harabeye çevirdiği terk edilmiş bir köye ulaşıyorlar. Geceyi açıkta geçirdikten sonra üçüncü günün yolculuğuna erzaksız devam ediyorlar. Gruptan iki arkadaş bir süre sonra takatsız düşüyor ve gözleri körelmeye, yürüyemez duruma gelmeye başlayınca üçüncü arkadaş sırasıyla onları omuzlayıp yola devam ettiriyor. Ama akşam olunca her üçü de yığılıp kalıyorlar. O esnada çevrede belki birileri olur düşüncesiyle havaya birkaç el silah sıkıyorlar. Silah seslerini duyan yakındaki köylüler, arkadaşları donmak üzereyken kurtarıyorlar.

Verdiğimiz bu iki örnek, geçirdiğimiz kış mevsiminin hangi koşullarda yaşandığını izah etmeye yetecektir sanırız.

Baharda karların erimesiyle birlikte; birimlere gidecekleri bölgelerde yürütecekleri asgari çalışma programı kavratılmaya çalışıldı ve bu her birim için oldukça yararlı oldu. Çalışmanın temel yönelimi, çalışma tarzı ve tehlikelere karşı alınacak önlemlere dikkat çekildi. Böylece kadrolar daha fazla düşünce netliğine kavuştular. Son hazırlıkların da tamamlanmasıyla gruplar ağır görev ve sorumluluk yükü altında kuzeye doğru yola koyuldular.

Bizim hazırlıklarımız karşısında düşman da boş durmuyordu. Sınıra güç yığarak, bizi burada çatışmaya sokup geçişi engellemek, grupları imha etmek istiyordu. Anlaşılan taktiğimizi kavrayamamış, nizami savaşa göre hazırlanmıştı. Kuzeyde, sınırdan 100 km'lik geniş bir alan üzerinde, stratejik noktaları tutmuş, önemli geçitleri denetime almıştı. Bu suretle ön cephe gerisini tahkim etmiş oluyordu. Düşman bu hazırlıklarını yapadursun, birimlerimizin tümü içeriye geçmiş ve biz güneyde bir hayli rahatlamış bulunuyorduk.

Düşman, 27 Mayıs sabahı sınırı aşarak 5 km güneyde içerilere kaymıştı. Oradaki güçlerle yaptıkları görüşmelerde, hedeflerinin kendileri olmadığını, Apocularla savaşmaya geldiklerini belirtmişlerdi. Fakat kısa süre içerisinde zayıflıklarını farketmiş ve geri çekilmeye başlamışlardı. Çünkü, askerlerinin hali perişandı ve heybeti karşısında irkildikleri sarp dağlarımızda gerilla savaşıyla karşılaşmak hiç işlerine gelmiyordu. Bu arada güçlerimizin kuzeye açıldığını anlamış olacaklar ki, güneyden çekilerek kuzeyin sınır bölgelerinde takip ve operasyonlara giriştiler.

Biz de işgali beklediğimiz için fazla şaşırmadık ve güneydeki güçlerin geri çekilmeye başlamasıyla bir grup arkadaş olarak kuzeye geçme kararına vardık. Tesadüfen bulduğumuz bir rehberle birlikte işgal ve sınır hattını aşarak rehberimizin köyüne ulaştık. Geliş haberimizi alan köylüler, sıkı bir gizlilik içinde bulunduğumuz yere gelerek, merak ve endişe içinde güneydeki durumu sordular. Getirdikleri yiyecekleri yedikten sonra, sorulan sorular paralelinde, işgali ve yolaçacağı sonuçları izah etmeye çalıştık. Köylüler, işgalin etkisini yaşamakla birlikte soğukkanlılıklarını korumaya çalışıyorlardı. Konuşmamızı bitirdikten sonra bizi de alarak, kendileri için hazırladıkları yerlere götürdüler. Burası gerçekten de çok emniyetli bir yerdi. İki gün orada kaldıktan sonra, karanlığın basmasıyla yanımıza iki de köylü genç alarak yola koyulduk. Sarp ve çetin dağ yamaçlarını aşarak, sık ormanlıklar içinde yüksek bir tepeye tırmandığımızda, karşı tarafta pek de uzak olmayan düşman karakolunu gördük. Dürbünümüzle çevreyi kontrol ettikten sonra, düşmanın henüz tutmamış olduğu köprüden geçmeye karar verdik ve yamaçtan aşağıya

hızla inerek pusu noktasına yaklaştık. İki arkadaş keşif yapıp köprünün açık olduğunu bildirdikten sonra aralıklı biçimde koşarak tehlike noktasını aştık. İki düşman hattı içerisinden çıktığımız için biraz rahatlamıştık. Vardığımız bir su kaynağının başında mola verip, akşam yemeğimiz olan ekmek ve peyniri yedikten sonra köylü gençlerle biraz sohbete başladık. İşgalin o sıcak anında bile düşündükleri tek şey, çevrelerindeki muhbir ve ajanların bir an önce cezalandırılması idi. Daha o anda bizimle hareket etmek istediklerini söylediler, ama o koşullarda buna olanak olmadığı için konuşarak kendilerini ikna ettik. Biraz dinlendikten sonra tekrar yola koyulduk ve birkaç gün daha, bin metrelere varan yüksek, baş döndürücü uçurumlardan tırmanarak yol aldık. Sonunda, zorlu ve tehlikelerle dolu bu yolculuğumuz boyunca tanımadığımız bir alanda halkın yardımı sayesinde salimen hedeflediğimiz yere vardık. Yol boyunca karşılaştığımız tüm insanlar bize güneydeki "savaş" hakkında sorular yöneltiyorlardı. Gelecekleri konusunda karamsarlıkla umut karışımı düşünceler taşıyorlardı. Yaşlı kesimde ise, Türk devletinin eskiden yaptığı katliamların anısı canlanmış, o günlerin tekrar geri geleceği korkusu vardı. Genelde halk, tek yaşam güvencesi olarak örgütlerin ayakta kalmasını görüyordu.

Haziran ayının ortalarına doğru güney işgalinin etkisi dağılmaya başladı. Türk askerleri sınırı tamamen boşaltmış, korkudan eski sınır birliklerini de kaldırmışlardı. İçeriye çektiği gücünü de birkaç kol üzerinde yürüterek çalışma alanlarımızı kuşatmaya almaya çalışıyordu. Bazı alanlarda halka aşırı zulüm uygularken, direniş beklediği kesimler üzerinde de yumuşak bir politika izliyordu. Hatta elbise, ayakkabı, çocuk şekeri bile dağıtıyordu. Karşılığında ise, Apoculara destek olunmamasını, silahların teslimini, mahkum ve firarların da gelip teslim olmasını istiyordu. Bu isteklerine karşılık alamayınca, ***"bir daha görüşeceğiz"*** tehditini savurarak çekip gidiyorlardı.

Birimlerimizin çalışmaları ise işgal ve operasyonlardan etkilenmemişti. İşgal olayını görüşmek üzere yaptığımız haftalık toplantılardan birinde, bu olayı ve yarattığı etkileri geniş boyutlarıyla ele alıp şu sonuca vardık: ***"İşgal, ABD ile birlikte tezgahlanmış, bölge ilerici güçlerini tehdit ve ayrıca ileriki bir müdahalenin provası amacını taşımaktadır. Türk devleti önüne baş hedef olarak da PKK'nin imha edilmesini koymuş, fakat bu hedefine ulaşamamıştır. Ulaşabilmesinin koşulları da yoktur. Çünkü güçlerimiz çok sayıda birimlere bölünmüş vaziyette geniş alanlar üzerinde halkın arasına karışarak, gizli, hareketli bir yapı içindedirler. Düşman, halkın desteğinden yoksun, araziye yabancı ve denetim kurmakta zorluk çekmektedir. Bu denetimi kurabilmesi de olanaksızdır."*** Vardığımız bu sonuçla daha o anda düşmana karşı ilk sınavımızı vermiş oluyorduk.

Örgütsel faaliyetlerimiz, yeni olayların da etkisiyle daha da hızla ve aksaksız yürümeye devam ediyordu. Keşif sonuçları alınmaya başlanmış, araziye yabancılık yavaş yavaş giderilmiş, elverişli noktalar belirlenmişti. Üs için uygun görülen alanlarda örgütsel ve teknik faaliyete ağırlık verildi. Yöre halkının özellikleri ve toplumsal, sosyal yapısını incelediğimizde çok özgün bir gerçeklikle karşı karşıya olduğumuzu anladık. İnsanlar, üretim ve yaşam koşulları bambaşka olduğu gibi, doğa koşulları da değişikti. Her şeyden önce ortada örgütlü bir toplumsal yapı var. Kabile çekirdeği üzerinde yükselen aşiretler ve onların da üzerinde aşiret federasyonları göze çarpıyordu. Fakat federasyonların pratik işlevi fazla geçerli değildi. Aşiret liderliği, hizmet temelinde yükselen gönüllülüğe ve saygınlığa dayalı bir otorite olarak klanlardaki liderliğin tipik bir benzerliğini oluşturuyordu. Ve bu liderlik, mülkiyet ve talan hakkı üzerinde geniş ayrıcalıklar edinmesiyle egemen sınıf özelliğine yaklaşmış durumdaydı. Ama henüz, taban ile liderlik arasında gelişmiş çelişkiler de sözkonusu değildi. Bilinen en ağır çelişki, mera anlaşmazlığı, talan vb. ihtilaflardan kaynaklanan aşiretler arasındaki kan davalarıydı. TC, toplumsal yapıya nüfuz edememiş, iç bölgelerde yarattığı tahribatı bu alanda fazla gerçekleştirememişti. Bu nedenle toplum, dinamikliğini, ulusal değerlerin ayakta kalmasına bağlı olarak koruyabilmiş ve güçlü insan özelliğini ortaya çıkarmıştı. İnsanlar, sömürgeciliğin ağır yükü altında ezilip dağılmamış, aşiret birliği ve dayanışmasından ileri gelen kendini emin hissetme ve kendine güven duygusu hakimdi. Bunu da çetin doğa koşulları altında zorlu üretim ve sömürgeciliğin yok edemediği direniş geleneğinden kazanmışlardı. Ulusal

dil, kültür ve değer yargıları yabancı etkilerden uzak, sade bir görüntü sunuyordu. Buna bir de milli kıyafetler üzerine kuşanılan silahlar da eklenince insanda saygı uyandıran canlı, atak bir tip ortaya çıkıyordu.

Bu alanda ulusal varlık bilinci ve kurtuluş özlemi derin köklere dayanıyordu. Özgür aşiret tutkusu ve özlemlerini daha da pekiştirerek, her türden ulusal mücadeleyi meşru kabul ediyorlardı. Daha önceleri de, Güney Kürdistan'daki mücadelenin ağır yüklerini uzun yıllar taşımayı salt Kürtlük gereği olarak kabullenmişlerdi ama, ilkel milliyetçiliğin ulusal hareketi çıkmaza sürükleyen yapısından da rahatsızlık duyuyorlardı. Ondan sonra da değişik bir alternatifle karşılaşmadıklarından, kurtuluşa dair umutları artık küllenmeye yüz tutmaktaydı.

Karşılaştığımız bu yapı, genel olarak olumlu bir görüntü sunuyorduysa da, bireylerin özgür iradeden yoksun, aşiret yapısının doğal ve ayrılmaz bir parçası durumunda oluşları, bazı zorluklarla karşılaşmamızı da beraberinde getiriyordu. Bu yüzden de aşiret genelini kapsayan bir çalışma yapmanın gerekliliği daha ilk günden kendisini dayatmıştı.

Aşiretler, başlangıçta bizi tanımak ve anlamakta güçlük çektiler. Daha çok, Güney Kürdistan kaynaklı ilkel milliyetçilikle ve sahte örgütlerle tanışmış, bunların yarattığı bir yığın olumsuz etkinin şartlanması altında gelen her yeni siyasi güce karşı önyargıyla davranıyorlardı. Onları önder ve kurtarıcılar olarak değil, artık kendilerinden yararlanmak isteyen güçler olarak değerlendiriyorlardı. Bu olumsuzluğun kaynağını bildiğimiz için onların tutumlarını değiştirmelerini kısa sürede sağlayabildik. Birçok küçük-burjuva ve ilkel milliyetçi güç bu bölgeyi kendi aralarında rekabet alanına dönüştürmüş, işi para ve silah karşılığında adam kazanmaya kadar vardırabilmişlerdi. Bu faydacı anlayışın yarattığı zararların en büyüğü, ulusal-siyasal mücadele itibarının kırılmış olmasıydı. Ama halk, bu durumu yaratan her iki tarafı da tiksintiyle karşılıyor, ülke çıkarlarını temel alan önderliği arzuluyordu.

Çalışmalarımız, ağır da olsa ürün vermeye başlamış ve ulusal mücadelemizin itibarı PKK'nin şahsında tekrar yükselmeye başlamıştı. İlkel milliyetçiliğin, ulusal hareketin önünü tıkayan gerici önderlik yapısı ve aşiretçi örgütlenmesine alternatif olan PKK'nin farklı siyasal yapısı kitleler tarafından kavrandığı andan itibaren, bu güçlerle olan bağlarını da önemli oranda kopardılar. Köylüleri en çok rahatlatan da gizli hareket tarzımız oluyordu. Ağır koşullara rağmen köylerde kalmayışımız ve ancak uygun zamanlarda köylere girip çıkmamızın anlamını kavradıklarından bize minnettar kalıyorlardı. Halkın kalbini yavaş yavaş kazanıyorduk. Artık birbirimize kuşkuyla bakan iki yabancı olarak değil, sadık dostlar, onların deyimiyle ***"bizimkiler"*** veya "heval" olarak tanınıyorduk. Bu ise bir devrimciyi rahatlatan ve arzulanan bir durumdu. Gün boyu yürüme ve yorgunluktan sonra herhangi bir ailede sıcak ilgiyle ve sempatiyle karşılanmak, konuştuklarımızın ilgiyle dinlendiğini görmek, tüm yorgunluk ve sıkıntılarımızı bir anda gideriyordu.

Halkta en çok karşılaştığımız sorular, birlik, dış destek ve savaşta ailelerin bakımı meseleleri oluyordu. Yüzyıllar boyu ülkemizde süregelen iç çatışmalar ve bölünmeler, birliğin sağlanacağına dair inançsızlığa neden oluyordu. İnanışa göre, ***"mukadderat böyleymiş, iki Kürt bir araya gelmemeli, gelirlerse dünyayı bozarlar"*** deniliyordu. Bu sözler her ne kadar karamsarlık ve boyun eğmeyi ifade ediyorsa da, aynı zamanda yaşanan bir gerçeği de yansıtıyordu. Kürdistanlıların düşmanları, onların birlik olması halinde sahip olacakları gücü iyi hesaplamışlar ve birliği dağıtmak için yüzyıllar boyu parçalayıcı bir mekanizmayı işletmişlerdir. Gerek geçmişte olsun, gerekse de bugün olsun, bu gerçeği ortaya koyan birçok somut örnek hafızalarda oldukça canlıdır. İlkel milliyetçilik iç güç ilkesinden yoksun olduğu için bir fırsat ya da herhangi bir devletin himayesini kollamaktadır. Yöre halkına da empoze edilen bu anlayış, kendine güvensizliği geliştirmiş, dikkatleri somut mücadeleden uzaklara kaydırmıştır. Aynı şekilde, bilinen birçok güç gelip parlak vaadlerde bulunarak halkı kayıt usulü örgüt üyesi yapmış, listelere yazmışlar ve bu listelerin bir çoğunu da düşmana kaptırmışlar. Bu somut gerçeklik de insanlarımızda doğal olarak güvensizlik yaratmıştır. İşte daha dün Ömer Çetin'in (PPKK) polise sunduğu 400 kişilik liste, KUK'un, İslam Partisinin vd. verdiği listeler açık örneklerdir. Aynı şekilde köylülere ve göçerlere karşı davranışları da eşkiyayı aratmayacak nitelikte olduğundan, halk bunları ayırdedemez olmuştur. Bu uygulamalara birkaç örnek verecek olursak durum daha net anlaşılacaktır.

Bu güçlerin kadro diye ortaya saldıkları unsurlar, göçerlerin yolunu kesip, koyunların içine girmiş ve istedikleri koyunu işaretleyip "hızbın malıdır" diyerek toplamış götürmüşler, dağdaki çobana emredip koyun kestirip yemişler, gençleri Kur'an'a yemin içirmiş ve buna da devrim andı demişler vb. Geçtiğimiz günlerde de hala devam ettirilen bu uygulamalara somut bir örneği Eruh'un Aval köyünden verebiliriz. Xurşo denilen ve KUK'un temsilcisi olarak bilinen bir unsur, geceleri sokağa çıkma yasağı ilan edip, bazı gençlere de nöbet tutturarak ahlaksızlık yapıyormuş. Yine, Reşine köyünden bir başkası da gençleri, toplantımız var diyerek çağırıyor, sonra da ellerine kazma-kürek vererek kendi inşaatında çalıştırıyormuş. Bu tipler aynı zamanda 12 Eylül sonrasında cuntanın da uşaklığını yapmışlardır. Örneğin Xurşo denilen unsur, yörenin namlı ajanlarından birisiydi ve yöre halkının talebiyle kasım 1984'te HRK Partizanları tarafından ölümle cezalandırıldı.

Tüm bu olup bitenleri, halk tek tek anlatarak ***'peşmerge diye bağrımıza bastıklarımız, bize bunları yaptılar'*** diyordu. Bizimle karşılaştıklarında taşıdıkları kuşkuları ise zamanla üzerlerinden attılar ve birbirlerine, ***"bunlar hepsinden farklıdır"*** demeye başladılar.

Ulusal kurtuluşun temel sorunlarını ve çözüm yollarını belirleyen Parti düşüncelerini kitlelere kavratmakta fazla zorluk çekmiyorduk. Çünkü halkımızın yaşam deneyiminden edindiği bilinç ve tecrübeler, anlattıklarımızı doğruluyordu. Yaşam pratiğinden çıkarılan, ama o güne kadar netlik kazanmamış dağınık düşünceleri, anlattıklarımız sayesinde sistemli ve net düşünceler haline geliyordu. Özellikle ihanete karşı büyük bir duyarlılık göze çarpıyordu. Bu o kadar aşırıya vardırılmıştı ki, hainler baş hedef alınıyor, onlara duyulan kin, sömürgecilere duyulan kinden öne geçiyordu. Buna bir noktada hak vermek gerekiyor. Çünkü, kalelerimiz, tarihin derinliklerinden beri hep içten fethedilmişti. Halkın sürekli anlattığı ve isimlerini saydığı, Türk askerlerine engin dağlarımızın kapılarını açan Süleyman ağa (Şırnak'da Foturan Tatarlar) isyancı kardeşini astıran Eminê Perxanê (Ramanlılar), yörede sömürgeci askeri şeflere danışmanlık yapan Süleyman ağanın oğlu Alixan Tatar, jandarmayla birlik olup silahını yakaladığı adamı serbest bırakmak için kızını isteyen Ahmet Biryan, gümrük şefi gibi sınır kapısında dikilip haraç vermeyeni jandarma pususuna düşüren ve ***"devletimin düşmanı benim de düşmanımdır"*** diyen Xelo Hacı, Irak rejiminden kaçtığı için köylülerimizin bağrına bastıkları ve daha sonra jandarmaları köy kadınlarına saldırtan, namuslarına el attıran Casım Casım ve daha niceleri ortalıkta boy verirken kıpırdanmanın olanağı yok deniliyordu. Her şeyin başında bunlar temizlenmeli diyorlardı. Onlar olmasa düşman, yollarımızı, mağaralarımızı, evlerimizi ve silahlarımızın numaralarını nereden bilecekti? Düşman, kör ve sağır edilmeli ki vurabilelim deniyordu.

Ve sonunda hainler vurulmaya başlandı. Vuruldukça sanki zincirler kopuyor, gemler boşanıyor, bentler yıkılıyordu. Bastırılan yiğitlik, gizlenen düşünce, ezilmiş duygular kabarıyor, karanlıklar aydınlanıyordu. Halk yerli belalardan kurtulmaya başlamıştı ki, bu sefer de Karabela adıyla tanınan ve "anam bir, babam bin", "gökte Allah, yerde ben" diyerek ortalıkta nara atan bir faşist yüzbaşı ortaya çıkmıştı. Köylere baskın düzenleyip tüm köyün kadınlarını karakollara doldurarak günlerce bekleten, küçücük çocukları kış ortasında buzlu sulara daldıran, babasının silahını sorup bu çocukların parmak uçlarını çubuklayan, camiden çıkan ihtiyara, "Allah'a değil bana namaz kıl" diyen ve köylüleri iyi dövmeyen erleri kendisi döven, soyundurduğu kadınları şehrin ortasından karakola götüren, silahla insanları kovalayan bu başbelası faşist, artık halkı bıktırmıştı. Ve halk bir gün, yeter diyerek bu alçağı da ölümle cezalandırdı.

1984'e yaklaşıyorduk. Kış pek fena geçmemiş ve bu yüzden biraz daha açılarak ülkenin iç bölgelerine kadar uzanma olanağına kavuşmuştuk. Bir grup arkadaşla durum değerlendirmesi yaparak batıya doğru ilerlemeye başladık. Batıya doğru ilerledikçe, karla kaplı engin dağları da geride bırakıyor, yağmurlarla karşılaşıyorduk. Dicle'ye yaklaşıyorduk artık. Uygarlık suyu durgun ve masmavi akıyordu. Kıyısında duvar gibi yükselen yumuşak kayalıkta oyulan mağaralarda köy ve şehirler inşa edilmiş, Diyarbakır'dan Musul'a kadar kervan sallarını taşımış, çevresindeki verimli toprakları sulamıştı. İlk insan soyunun ve medeniyetin doğuş beşiği olan bu alan, Dicle ile Botan suyunun oluşturduğu doğal sınır içinde kalıyordu. Bu alan sömürgeciliğin nüfuzundan korunmuş, doğal ulusal değerler bu çember içinde ayakta kalabilmişti. Batı ile doğuyu, dağ ile ovayı birbirinden ayıran sınırlar, direniş ve teslimiyetin de sınırları olmuştu.

Suların berisinde bir süre beklememiz gerekiyordu. Bu ara çadırlarda yaşayan göçer ailelerden birisine uğradık. Perişan bir yaşamları vardı. Hayvanlarıyla birlikte sarnıç suyunu içiyor, o sudan yamek yapıyor, onunla yıkanıyorlardı. Yağmur sularının taşıdığı toprak ve sürülerin dışkısının doldurduğu bu sarnıçların içi yazın da kurtçuklarla doluyordu. Göçerler kendileri yazın burada kalmıyorlardı ama, yörede kalan arkadaşlar bu suyu kullanmak zorunda kalıyorlardı. Köyler dışında dağda su bulunmuyordu. Bu sular ve sürekli yenilen yağsız peynirden olacak ki, yöredeki arkadaşlarda can kalmamış gibiydi. Renkleri sararmış, bir hayli zayıflamışlardı. Ama moralleri bozulmamış, dinç duruyorlardı. Halkla ilişkileri de çok iyiydi. Onların güvenini kazanmışlardı. Buna örnek olabilecek bir olayı da burada anlatmak yerinde olacaktır. Yörede halkın sevgi ve saygısını kazanan ve 1984 Eylül'ünde hainler tarafından kalleşçe vurularak şehit düşen Kerim BAYTAR (Cemil) arkadaş, bir gün dağda yürürken, arkadan birkaç tane

göçer kadın gelip kendisine yetişiyorlar. Arkadaş yol vermek isteyince onlar, ***"yok beraber yürüyelim, eskiden dağdaki eşkiyanın korkusundan rahat dolaşamıyorduk buralarda. Sizler de ilk geldiğinizde doğrusu yine korktuk, yanaşmadık ama, bir yıldan beri çevremizde kaldığınız halde herhangi bir kötülüğünüzü görmedik. Sizi artık kardeş ve evladımız olarak kabul ediyoruz"*** diyerek güvenlerini açıkça belli ediyorlar. Bu örnek de gösteriyordu ki, artık çevrede gerekli güven kazanılmıştı. Oturduğumuz çadırda evin reisliği yaşlı kadının elindeydi. Yaşlı kocası hasta yatağında oturuyor, bir şeye karışmıyordu. Kadın da bir yandan yün sararken, bir yandan da bizlerle ilgileniyor, sohbet etmeye çalışıyordu. Kendisine çalışmalarımızı nasıl değerlendirdiğini sorduğumuzda, cevabını bir olayı anlatarak verdi: Hemo denilen bir çete başı, kendilerinden zorla para ve hayvan alıyor, çetesiyle birlikte her yıl başlarına musallat olarak, göz koyduğu genç kadınları, gelinleri dağa kaldırıyormuş. Birinde kendisine karşı koyan bir gelini de vurup öldürmüş. Arkadaşlarımızın yöreye varmalarından itibaren eşkiya oralara gelmez olmuş. Arkadaşlara olan güvenleri bir hayli fazlaydı ama, henüz bağımsızlığa olan inançları pekişmemişti.

Orada akşama kadar kaldıktan sonra Kerim arkadaş bizi alıp sığınağa götürdü. Sığınakta da diğer arkadaşlar vardı. Kalabalık bir sayı oluşturmuştuk. Kendileriyle siyasal gelişmeler üzerine biraz konuşup tartıştıktan sonra, örgütsel faaliyetlerini anlattılar. Açıklamalarına göre, direnişe hazırlık çalışmaları önemli ilerlemeler kaydetmişti. Yörenin geniş bir kesiminde destek bağları geliştirilmiş, çok sayıda savaşçı adayı genç belirlenmiş, depolar halkın sunduğu yardımlarla doldurulmuş, değişik noktalarda sığınaklar yapılarak, arazi geniş ölçüde tanınmıştı. Direnişi başlatmaya hazır ve istekliydiler. Tabii Eruh halkıyla birlikte.

Birkaç gün sonra 27 kasım geldi. Parti'nin

kuruluş gününü başka türlü kutlamak istiyorduk ama, buna zaman bulamadığımız için, Kerim arkadaşın da içinde bulunduğu bir grup arkadaş, küçük bir mağarada toplandık. Taş zemin üzerinde oturmuştuk. Soğuktan dizlerimizin titreyişiyle ve soğuk algınlığından sık sık öksüren bir arkadaşın konuşmamızı bastıran öksürüğüyle iki saatlik bir kutlama konuşması yaptık. Konuşmamızın en önemli hususu direnişin kaçınılmazlığı ve artık zamanının geldiğine dikkatlerin çekilmesi oldu.

Ertesi gün, alanı terketmek için yola çıktık. Nehiri geçtikten sonra yıllardır ilk defa ovaya ayak bastık. Önümüzde üç günlük, çamurlardan geçilmesi zor bir ova yürüyüşü vardı. Üstelik, konak noktaları da fazla emniyetli değildi. Uzun yıllar dağlarda kalmanın verdiği ovaya yabancılık duygusu içinde bu yürüyüşe girişmeye pek cesaret edemiyorduk. Ama sonunda, değişik tarzda da olsa, tehlikeyle birçok kez burun buruna gelerek bu mesafeyi salimen aşabildik. Vardığımız dağlık alanda yaygın bir arama ve operasyon vardı. Mahkumların kaldıkları bir eve jandarma baskın yapmış, çıkan çatışmada üç asker vurulmuştu. Bu olay yüzünden sömürgeciler alana çullanmışlardı. Helikopterle havadan köylere indirme yapıyor, toplu tutuklama ve işkenceler devam ediyordu. Operasyonlardan kaçıp mağaraya sığınan yaşlı bir köylü soğuktan ölmüş, mahkumların akrabalarından, biri kadın iki kişi soyulmuş vaziyette köy köy dolaştırıldıktan sonra, olay yerinde halkın gözü önünde kurşuna dizilmişti. Halk olayın etkisiyle panik içinde olmasına rağmen, mahkumların yiğitliklerini anlatıyor, onlardan övgüyle söz ediyordu.

Alandaki arkadaşların çalışmalarına bir süre katıldıktan sonra önemli izlenim ve bazı kazanımlarla birlikte geldiğimiz yolu takip ederek geri dönmeye başladık. Hedef noktamıza çabuk ulaşmamız gerekiyordu. Kış olmasına rağmen hava koşulları engelleyici olmadı. 13 gün süren sürekli yürüyüşten sonra yerimize vardık. Kampta yeni mevsim çalışmaları için hazırlıklar başlatılmıştı. Yoğun geçen toplantı ve tartışmalar ardından bahar sonlarında birikim yeni bir düzenleme altında örgütlendirilerek çalışma bölgelerine sevk edilmeye başlandı. Düşman, dağılmayı hissetmiş, sınır boyunca ağır güçlerini harekete geçirmişti. Daha önce de kamplarımızın çevresine çok sayıda ajan gönderek bilgi toplamak istemiş, ama bunlardan bir kaçını yakalayıp amaçlarını öğrenmiştik. Sınırdaki tüm önlemlere rağmen, geçişleri önleyemeyen düşman, bizi içerde karşılamaya hazırlanıyordu. Yol güzergahları üzerinde önemli noktalara birlikler yerleştirilmiş, bölgesel güçler takviye edilmiş, komando birlikleri köylere çıkıp adeta silahlı propaganda yapmaya başlamıştı. Halka, ***"Apoculara güvenmeyin, onların içinde çok sayıda MİT var, Apocular Kürt değil, Ermenidir, Komünist din düşmanlarıdır"*** vb. şeyler anlatarak bizi, halktan tecrit etmeye çalışıyorlardı. Ama halk, onların söylediklerine gülüp geçiyordu. Onlar bu gülüşü, kendi anlattıklarına beğeni olarak anlıyor ve köylülere işbirliği teklifinde bulunuyorlardı. Subaylar, yaptıkları toplantılarda, ***"Apocular, patlamaya hazır bomba gibidirler, infilak ederlerse, bizi de sizi de havaya uçururlar"*** diyerek halkı tedirgin etmeye çalışmışlarsa da tüm gayretleri boşa gitmişti. Çalışmalarımız her geçen gün daha da sempatiyle karşılanıyor, yavaş yavaş destek kaynakları açılıyordu. Sırasıyla, Uludere, Şırnak, Batman ve Silvan'da ajanlara vurulan darbeler coşku yaratmıştı. Ama halk yetinmiyor, daha da fazlasını istiyordu. Siyasi çalışma alanı oldukça genişlemişti. Gençler kendiliğinden gelip, mücadeleye katılmak istiyorlar, bazıları kendi başına yola çıkıp eğitime alınmaları talebinde bulunuyorlardı. Evden ayrılmasına aileleri rıza göstermeyenler, eve geri gönderilmemeleri için adeta yalvarıyorlardı. Gençlerden biri bize katılmak için on gün ailesinden gizlenmiş, sonunda bizi bulmuştu ama, kendisini tekrar ailesine teslim ettiğimizde ağlıyordu ve tavrımıza bir anlam veremiyordu.

Çalışma bölgelerinin bir çoğunda benzeri gelişme vardı. Artık bu gelişmeler hazırlık kapsamındaki görev ve hedefleri aşarak, taktiğin genişletilmesini gerekli kılmaktaydı. Yaygın silahlı direniş hareketi merkezi bir planlamayla başlatılmalıydı. Tüm kadrolar halkla birlikte bunun sıkıntısını çekiyordu.

Temmuz 1984'ün sonlarında, sorumlu bir arkadaş beraberindeki kalabalık grupla bölgemize geldi. Geliş tarzlarından, önemli kararlar getirdiklerini sezinlemiştik. Akşam yemeğinden sonra, köylülerle konuşmaya başladığımızda, köylüler konuyu yine her zamanki gibi silahlı direnişin neden başlatılmadığı sorununa getirdiler. Bu soruyla sürekli karşılaştığımız için aynı ve ikna etmekten uzak cevaplar vermekten usanmıştık. Yeni gelen arkadaşın cevaplamasını bekledim, tabii içimden köylüye katılarak. Arkadaş da hazırlık deyince köylü sustu, çünkü daha önce aynı cevapla çok kez karşılaşmıştı.

Geç saatlere doğru grubu bir araya topladığımızda sayımızın hayli kabarık olduğu görüldü. Köylüler de böyle bir grupla ilk kez karşılaştıklarından şaşırmışlardı. Onlar da bir şeylerin olacağını tahmin etmiş, birbirlerine, bu sefer tamam diyorlardı. Geceyi geçireceğimiz ormana çekilip birkaç grup halinde alana yerleştik. Sabah iyi haberlerle karşılaşacağımızı tahmin ettiğimden o gece hiçbir şey sormadım.

Sabah erkenden kalktık ve köylülerin getirdiği yiyeceklerle kahvaltımızı yaptık. Sorumlu arkadaşla bir kenara çekildik ve ben merakla konuşmasını bekledim. Arkadaşın konuşmasını dinledikten sonra yanılmadığım ortaya çıktı. Birkaç bölgede aynı günde başlatılacak eylemlerle HRK'nin kuruluşu ilan edilecekti. İşte dört yıldan beri, birçok ülke ve sınırları dolaşarak, içerde uzun zamandan beri hazırlıklarını yaptığımız gün nihayet gelmişti. İçimde bir rahatlama hissettim ve cevap olarak ağzımdan çıkan ilk şey şu oldu: ***"İyi ama çok geç bu, daha erken de olabilirdi."*** Her şeye rağmen bizleri çok sevindiren bir haberdi bu. İçimden hemen tüm arkadaşlara bunu ilan etmek geliyordu ama, bu olmazdı. Arkadaşlar ancak 15 Ağustos'tan birkaç gün evvel duydular haberi. Çünkü kural bunu gerektiriyordu.

Yeni döneme ilişkin de oldukça kapsamlı bir örgütsel plan vardı. Hızla komiteleşmeye gidilecek, kitleleri çeşitli biçimlerde içine alabilecek örgütler geliştirilecekti. Bu aynı zamanda Ulusal Kurtuluş Cephesinin tabandan başlayarak, örgütlendirilmesi demekti. Ardından da cephenin ilanı gelecekti. Bu sayede geniş çevrelere biçim vermekte çektiğimiz zorluk aşılmış olacaktı. Köylülerin bize dayattıkları iki konu; birlik ve askeri güç sorunları artık çözümleniyordu.

Planın alanımızda uygulanacağı biçim ve diğer bazı hususlar üzerinde yaptığımız konuşmadan sonra hazırlıklara başladık. Saptadığımız hedefin keşfi için bir birim oluşturduk. Birtakım değişiklikler, çeşitli yerleri hazırlama ve kurulacak birliğin üyelerini bir araya getirdikten sonra yola koyulduk. Yüksek dağ zirvelerini takip ederek bizi bekleyen arkadaşların noktasına varabildik. Tüm alana hakim yüksek bir yerdi burası. Arazi son derece mükemmeldi. Orada bizi bekleyen grupla birleştiğimizde, kendimizi güvenlikli bir atmosfer içinde bulmuştuk. Herkes bir şeylerin yapılacağını anlamış, coşku içindeydi. Sevinçler gözlerdeki gülümsemeyle ifade ediliyordu.

Son hazırlıkları da tamamladıktan sonra, ***14 Temmuz Propaganda Birliği*** adını alacak olan birliğimizi toplayıp kuruluşu bir bildiri okuyarak duyurduk. Ardından kararı bize ulaştıran arkadaşın, dönemin özelliği ve görevleri üzerine yaptığı konuşmayı dinledikten sonra, birliğin sorumlusu olarak ***Silahlı Propaganda Yönetmeliğini*** okudum. Bu yönetmelik uyarınca herkese hazır olup olmadığı soruldu ve hazır olan el kaldırsın der demez, bir anda tüm eller şimşek hızıyla yukarı kalktı. Hazır olmayan yoktu. Öyleyse yönetmelikteki devrim andını hep birlikte okuyalım dedim ve o anda havaya kalkık sıkılı yumrukların eşliğinde dağları çınlatan gür bir ses dalgası yankılanmaya başladı. Talimatlar da okunduktan sonra her şey tamamlanmıştı. Birliğin ismi, bileşimi, hareket alanı, hedefler, programı, iç işleyişi ve çalışma tarzı konularına tam bir açıklık getirilmişti. Elimizde bol sayılacak malzeme ve iki ağır silahımız vardı. Harekete geçmeye hazır durumdaydık. HRK'nin kuruluşunun halka ilan edileceği yeri henüz arkadaşlara açıklamamıştık. 13 Ağustos'ta eylem alanımızın son keşfini tamamlamış olarak, birliğin yanına döndük. Yönetim Birimi olarak bir tarafa çekilip, eylem planı çizdik. Plan fena sayılmazdı. Bütün ihtimaller hesaba alınmış, hiçbir nokta belirsiz bırakılmamıştı. Eylem mutlaka başarıyla sonuçlanmalıydı. Çünkü, ilk ve tarihi bir eylem olacaktı.

Planı oluştururken, Lenin'in ***"kumaşı kesmeden önce yedi kez ölçün"*** sözünü hatırda tutuyorduk. Plana son şeklini verdikten sonra, geniş ve düz bir saha üzerinde eylem alanının maketini yaptık. Birliği bu alana götürdüğümüzde, hedefi açıkladık. Eylemin amacı, önemi ve hedefin özellikleri hakkında verilen bilgilerden sonra, plan açıklanıp tartışılmaya sunuldu. Sonuçta, oybirliğiyle kabul edildi. Birkaç kez yapılan provadan sonra, akşam saatlerinde yola çıktık. El koyacağımız düşman silah ve araçları ile yiyecek erzağımızı taşımak için yanımıza birkaç tane de katır aldık. Uzun süre dış dünyayla bağlarımızın kopacağı ihtimalini de dikkate alarak tasarruflu olmamız gerektiği sonucunda birleşmiştik. Günde yarım ya da çeyrek ekmekle idare etmeliydik.

On saatlik yürüyüş ardından sabaha doğru, önceden saptadığımız noktaya ulaştık. Uygun mevzilenişe geçerek uyumaya çalıştık ama, esen soğuk rüzgar uyumamıza fırsat vermiyordu. Gün açıldıktan sonra, 3 km uzağımızda bulunan Eruh'u göstererek, işte hedefimiz dedim. Dürbünle her arkadaş alanı daha iyi tanımaya çalıştı. Ve bize çok uzun gelen bir gün ardından akşama toplandık. İlk etapta yolları ve telefon hatlarını kesecek gruplar belirlenen yerlere gönderildiler. Karanlık çökünce birliğin ana mevcudiyeti görev kollarına göre düzenlenmiş bir yürüyüşle şehire doğru inmeye başladı. Kısa bir süre sonra artık şehrin sokaklarına dalmıştık. Çift sıra halinde arka arkaya dizilen sayımız, sokağı doldurmuştu. Düşman bölüğüne 100 metre kala bir araba çıktı ortaya. Fakat hızla mevziye yattığımız için bizi fark etmedi. Ciddi bir aksilikle karşılaşmamamız büyük bir şanstı. Kısa bir ilerlemeden sonra seri bir şekilde üç kola ayrılarak, planımızdaki hedeflere doğru hızla ilerledik. Bölük binası, subay gazinosu, kahvehaneler, banka ve camiye bir anda ulaşmıştık. Açılan ilk ateşle bölüğün kapısındaki nöbetçi etkisizleştirilmiş, ardından bölüğün üst katlarını hedef alan B.7 ateşi ve onun ardından gazinoya dalış kısa saniye aralıklarıyla başlamıştı. Seri kurşun ve bomba atışları içinde bir anda iki katlı askeri bina ele geçirilmişti. Gazino tarafından açılan düşman ateşi, bölüğün kapısından içeriye girmekte olan bir arkadaşı parmağından yaraladı. Fakat düşman ateşi derhal bastırıldı. Bu esnada açılan ateşle, arzumuz dışında bölük komutanının iki çocuğu kol ve bacaklarından yara almışlardı. Kendilerinden özür dilendi ve anneleriyle birlikte ateş hattından uzaklaştırılıp, hastaneye gönderildiler.

Bölüğün işgalinden sonra esir alınan askerler bölüğün avlusuna toplatıldı ve HRK'nin amaçları kendilerine anlatıldı. Erlerin bir kısmı sevinç içindeydi: ***"Bizi de kurtardınız hemşehrim"*** diyenler de oldu. Bize katılmak isteyen erleri almak istemedik.

Diğer yandan cami hoperlöründen T. arkadaş gür sesiyle HRK kuruluş bildirisini okuyordu. Heyecandan kendisini tutamamış olacak ki, arasıra şiir dizelerini de bildirinin içine katıyordu. Bu ara bölük deposu açılmış, arkadaşlar ele geçirilen asker silahlarını ve cephaneyi dışarıya yığıyorlardı. Bölükte biraz inceleme yaptıktan sonra arkadaşların kontrol altında tuttukları kahvelerden birisine uğradım. Köylü arkadaşın biri, halkı kumar oynadıkları için eleştiriyordu. Bu kaba ve yersiz bir davranış olduğu için müdahale edip özür diledik ve rahat olmalarını, kendileri için savaştığımızı söyledik. Bunun üzerine kahvehanedekiler topluca yerlerinden kalkıp kucaklaşmak istediler. Sigara, çay, su ikramında bulundular. Bir bardak sularını içip, amaçlarımızı açıkladıktan sonra, cezaevini açalım mı diye bir soru yönelttiğimizde hep beraber ***"haydi"*** dediler. Diğer kahvehanelerde ise, ***"Bijî PKK, Bijî Serok Apo"*** sloganları ortalığı çınlatıyordu.

Kahvehanelerde bildiri dağıtımı ve pankartların asımı tamamlandıktan sonra, bölük çevresinde alınan güvenlik kordonu içinde tüm görev kolları, verilen işaret üzerine bir araya geldi ve sonuçlar alınıp kontrol sağlandı. Herhangi bir kaybımız yoktu. Düşmandan 1 ölü, 6 yaralı vardı. Yaralı arkadaşın ilk bakımını doktorumuz yapmıştı. Zaten yarası önemsizdi. Ele geçirilen düşman silah ve araçları epey fazlaydı. Katırlarla taşımak güçtü. Yükü ancak bir kamyon taşıyabilirdi. YSE'ye ait bir kamyonu alıp yüklemeye başladık. Bu arada geride kalanları da tahrip ettik. Atatürk büstü dağıtıldı. Gazino, iki televizyon, komutana ait taksi, cemse, hükümet binası, banka ve postahane ateşe verildi. Ancak bunların yeterince tutuşmadığını sonradan anladık.

Şehri birkaç saat elde tuttuktan sonra bırakmıştık. Artık dağın dibinde arabadan boşalttığımız yükleri taşıma sorunuyla karşı karşıyaydık. Üç katır yükü yanında her arkadaş kendi silahıyla birlikte üç silah taşıyordu. Buna rağmen, el konulan silah ve eşyaların bir kısmını orada bırakmıştık.

Yüksek ve dik yamaçlı dağı ağır yükler altında, bazen tırmanarak aşmaya çalışıyorduk. Susuzluktan takatımız kesiliyordu. Ama başarı coşkusu bize güç veriyordu. Rastladığımız bir pınarın başında bir süre dinlenip

arkada bıraktığımız şehrin ışıklarını seyrettik. O arada kendi kendime şunları düşünüyordum: "Birçok kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı Eruh kasabası, artık herkesin yakından tanıyacağı bir yer olacak ve bu vesileyle Kürdün adı da artık dünyada konuşulacaktır."

Ağır yük bizi oldukça hantallaştırıyordu. Emniyetli arazi noktasına vardığımızda sabah olmak üzereydi. Yerimiz, son derece muazzamdı. Düşmanla her türlü savaşı yürütebilirdik burada. Ama, bir tek eksiğimiz vardı: Su. Olan suyumuz daha sabahın beşinde tükenmişti. El koyduğumuz silah ve araçların sayı ve tasnifini yaptık. 60 büyük silah, 9 tabanca, 4000 mermi, büyük telsiz, radyo, daktilo, su mataraları, kasaturalar, elektronik ışıldak ve daha birçok ufak malzeme ele geçirmiştik.

Helikopterler ve jet uçaklarının üzerimizde sık sık uçuşları bizi yerimizden kımıldatamadı. Onları pek umursamıyorduk çünkü, yapabilecekleri bir şey yoktu. Bizi görmeleri olanaksızdı. Ateşlerinden de korunabilirdik. Çünkü, dağlarımız buna elverişliydi.

Akşam tekrar yola çıkmak üzere hazırlıklara başladık. Acil olarak suya ve rehbere ihtiyacımız vardı. Rehberle buluşma olanağını daha önce bir talihsizlik sonucu kaçırdığımız için rehbersizdik. İhtiyaçların temini için bazı arkadaşları yakınımızdaki köye göndermek istedik ama, gittiklerinde köyde askerlerle karşılaşmış ve bir şey alamadan geri gelmişlerdi. Bu durumda yola devam etmekten başka çaremiz yoktu. Kestirdiğimiz yöne doğru, patikasız araziye vurduk. Ama katırlar üç günden beri su içmediklerinden kayalık arazide yol almaları güçleşiyordu. Bir süre sonra susuzluktan dolayı, hepimizde yürüme takatı hayli azalmıştı. Susuz olduğumuzdan yemek de yiyemiyorduk. Mola verdiğimiz yerde araziyi keşf etmemiz ve haritamızın da yardımıyla yakınımızda bir köyün var olduğunu tespit ettik. Yokuşu zorbela çıktıktan sonra köye yaklaşmıştık. Ancak daha önce ilişkilerimiz olmadığından oraya gitmeyi uygun bulmadık. Birkaç arkadaşı su ve rehber bulmaları için köye gönderip beklemeye başladık. Döndüklerinde bol su ve iki de rehber getirmişlerdi. Suyumuzu içtikten sonra biraz dinlendik. Köylüler eylemin haberini almışlar, şaşkınlıkla dolu bir sevinç taşıyorlardı. Ele geçirilen düşman silahları ve araçlar gözlerini kamaştırıyordu. Bizimle biraz yürüdükten sonra, onları geri gönderdik. Çünkü harmanlarını bırakıp gelmişlerdi.

Düzgün patikada bir saat kadar yol aldıktan sonra, şafak sökmek üzere olduğundan, gündüzü geçirmek için uygun bulduğumuz bir yere konakladık. Herkese bir bardak su ile yarım ekmek verildi. O gün oldukça sakin geçti. Fakat öğleden sonra, hayvanlarımızı fark eden bir kadın ve iki genç yanımıza geldiler. Birlikte iki galon da su getirmişlerdi. Nöbetçilerimizin yanına geldiklerinde, köylerini asker bastığını, işkence yaptıklarını ve bu yöne de gelebileceklerini anlatmışlardı. Onları teskin etmeye çalıştığımızda, buna ihtiyaçları olmadığını anladık. Onlar, daha çok bizim için endişeleniyorlardı. Helikopterlerin dolaşmaya başlamasıyla, kadın yerini değiştirip emniyete aldıktan sonra konuşmasına devam etti. Çok iyi yaptığımızı söylüyordu. Biraz daha konuştuktan sonra bize daha çok yiyecek ve su getirmek için geri döndüler. Akşam çökmek üzereyken aşağımızdan geçen patikadan kalabalık bir askeri birliğin bize doğru geldiğini gördüm. Arka arkaya dizilmiş, iz sürüyorlardı. Bunun üzerine çatışma pozisyonuna geçerek mevzilendik. Yanımızdan giden köylülerden bilgi almaya çalışıyorlardı. Fakat bilgi alamamış olacaklar ki, yönlerini değiştirip, bizim de gideceğimiz köye doğru yola devam ettiler. Biz onlardan önce köye varmak istiyorduk çünkü, köy boğazda kurulmuş bir geçit noktasıydı. Kim orayı önce tutarsa, diğerini geçirmezdi. Onlar patikada yürüdükleri için geçide bizden önce ulaştılar.

Köye yaklaştığımızda öncülerimiz, köyde asker olduğunu bildirdiler. Karşılaştığımız bazı köylülerin yardımıyla vadiyi keskin yamaçtan aşarak tehlike alanını geride bıraktık. Emin bir yere ulaştığımızda yine sabah oluyordu. Yerimizi hazırladıktan sonra kısa bir toplantı yaptık. Gevşemeye başlayan hareket düzenine ve düşman takibini kırmak için yeni çatışmalara hazırlıklı olunması gerektiğine dikkat çekildi. Gündüz dürbünle köyü gözetlediğimizde yeni takviye birliklerinin de köye girdiklerini gördük. Askerler sıcaktan yorgun ve bitkin düşmüş, kendilerini ağaçların gölgesinde yere atıyorlardı. Helikopter ve jet savaş uçakları, terk ettiğimiz alanın üzerinden o gün hiç eksilmediler. Onlar boğazı geçemediğimizi ve kuşatma alanında olduğumuzu sanıyorlardı. Akşama doğru, onları kuşatmalarıyla baş başa bırakarak, sık ve kayalıklı ormanda aç halimizle yola çıktık. O gün son ekmek kırıntılarını da bitirmiştik. Biraz yürüdükten sonra gözlerimiz kararmaya başladı. Dizlerimiz titriyor, vücudumuz enerjisini tüketiyordu. Buna rağmen kendimizi zorlayarak yola devam ettik. Kısa süre sonra birkaç yayla çadırı ile karşılaştık. Kendilerini tanıdığımız için yanlarına gittik. Bizi neşe ile karşıladılar. Kadını ve erkeğiyle işe koyulup, bizi doyasıya yedirip içirdiler. Kendilerinden ayrıldığımızda artık eski takatsızlığımız yoktu. Yüksek dağı büyük bir hızla aşıyorduk. Birkaç saat sonra gizli siyasi üs diyebileceğimiz alanımızın üzerinde yükselen dağın başına gelmiştik. Adeta kanat açarcasına hızla aşağıya doğru inmeye başladık. Ormana vardığımızda şafak da sökmüştü. O günü köylülerle neşe içinde geçirdik. Üs alanımızı avucumuzun içi gibi biliyorduk ve tanımadığımız tek insan dahi yoktu. Bu nedenle kendimizi kalede gibi hissediyorduk. Üs halkında bayram sevinci vardı. Bizi yiyeceğe boğdular. Kaybettiğimiz enerjiyi almaya başlamıştık. Gizli askeri üsse vardığımızda, eylemin değerlendirilmesi ile ilgili bir toplantı yapıp, başarı ve eksikliklerimizi ele aldık. Kazanımlarımızın korunması için siyasal ve askeri faaliyetlerin vardığı aşamanın üstüne çıkarılması gerekiyordu. Eylemin önemli siyasal sonuçlar yaratacağı ortada idi. Birlik üyelerinin hepsi, tüm konularda görüş birliğindeydi. Değerlendirme ve sonuç raporunu hazırlamak üzere toplantıya son verildi ve yeni eylemlere hazırlanmak için dinlenme, eğitim ve keşif çalışmalarına başlandı.

Arkadaşların tümünde eylemin bir kez daha açığa çıkardığı coşku, cesaret ve azim vardı. Bu hususta örnek teşkil eden S... adındaki köylü arkadaşımız, politik çalışmalara yeni katılmıştı. Köylülüğümüzün yurtsever, direnişçi ve olgun özelliklerini mükemmel bir şekilde yansıtmaktaydı. Eylemin bütün hazırlıklarında faal hizmetler sunmuş, eylemde düşman binasına en önde girenler arasında kahramanca çarpışmış ve geri çekilmede karşılaştığımız zorlukları yenmemizde önemli katkıları olmuştu. Birliğimizin en yaşlı üyesi olmasına rağmen hepimizden daha dinç ve aktifti. Eylemden önce kendisiyle keşif için düşman binasını gözlediğimiz esnada, ona baskın nasıl olmalı sorusunu yönelttim. O ise, ***"içeri girip silah almazsak olmaz"*** cevabını vermişti. Evet, köylümüz işte böyle idi. Eylemde yer alan diğer köylüler de cesaret ve beceride güçlerini kanıtlıyorlardı. Doğru önderlik ile Kürdistan köylülüğünün gücünün toplamı, devrim volkanını oluşturuyordu. Bu kanıtlanmıştı.

Düşman, eylemlerden sonra gelip halkın ayağına kapanıyordu: ***"Devletimize yazıktır, günahtır, yapmayın, size yol, su, elektrik getireceğiz, din kardeşiyiz"*** diyordu. Köylülerden, düşmanın bu durumunu dinlediğimizde, aklımıza eskiden parlamento siyasetçilerinin seçim kürsüsündeki konuşmaları geliyordu. Şaşaalı "büyük Türk ordusu" zavallı politikacıların durumuna düşecek kadar küçülmüştü. Onların bu zavallılığı halkın dilinde alay konusu olmuştu. "Tokat yiyince uslandı, yoksulluğumuzu, kardeş olduğumuzu anladı" diyorlardı. Düşman, kaybettiği prestijini yeniden kazanmak için dağ komandolarını getirip halka saldırtmaya başlamıştı. Bu sefer de erler ağlamaya başlıyordu. Teskerelerine az kaldığını, yaşamak istediklerini söylüyorlardı. Dağlarımız, "dağ komandolarını" bitkin düşürüyordu. Komando, jandarma, polis, kontr-gerilla karışımı özel baskı taburlarını devreye sokan düşman, karakolların çoğunu kaldırmıştı. Yerinde bırakılanların mevcudu üç katına çıkarılmış ve nöbetler er başına üç-dört saate çıkarılmıştı. Buna rağmen, kendilerini güvenlikte hissetmiyor, partizanlara sık sık selam gönderiyorlardı. Operasyon birlikleri, en az 20 adet helikopter filoları ile bir alandaki tüm köylere aynı anda indirim yapıyor, fakat kısa süre içinde tekrar belli merkezlerde toplanıp gizli operasyona geçiyorlardı. O kadar hantal ve gürültülü idiler ki, gelişlerini çok önceden farketmemek mümkün değildi. Bu tarzda defalarca yapılan toplan-dağıl manevraları sonuçsuz kaldı ve yıpranmalarından başka bir işe yaramadı. Bunu bazı sömürgeci komutanlar çok iyi ifade ediyorlardı. Örneğin bir binbaşı, köylülerin huzurunda şunları söylemişti: ***"Karşımızda bir ordu olmuş olsaydı, bir günde ya biz, ya o yok olup giderdi. Ama bunlar*** (partizanlar) ***bizi ansızın vurup gidiyorlar ve peşlerine düşmek istersek, onların iki-üç saatte aldıkları yolu, biz ancak on saatte alıyoruz."*** Evet, komutan doğru söylüyordu. Düzenli burjuva ordusunun temel zaafına parmak basıyordu. Yine, bu koşullarda yaşam acizliğine düşen diğer bir subay, dayandığı sopanın yardımıyla köye zorbela yetiştiğinde, ***"nerde bu Apocular, çıkıp bir kurşun sıksınlar da, beni bu azaptan kurtarsınlar"*** diye seslenmişti. Geceleri ağaçlardan düşen cevizin çıkardığı ses iki de bir irkinti yarattığı için koca ceviz ağaçlarını kökten kesmiş, parola vermediği için sayısız hayvan öldürmüşlerdi. Her canlıya düşman olan faşist sömürgeciler, geceleri çıkan en ufak bir hışırtıya sabaha kadar kurşun yağdırıyorlardı. Güvenlerini yitirmiş, kendilerine nöbet tutturdukları köylüleri, Apocuların milisleridir, diyerek kovmaya başlamışlar. Ajanlar verdikleri bilgiler karşılığında dayakla mükafatlandırılıyordu çünkü, kendilerini tehlikeye sürüklüyorlardı.

Verdiğimiz bu örnekler bile düşmanın nasıl bir ruh hali içinde olduğunu ifade etmeye yetecektir. Düşmanı çıldırtmaya götüren bu korku hali, onu yığınla dengesizliklere sürüklemiş, ordu yapısını bir bütün olarak laçkalaştırmış, disiplin oldukça gevşemişti. Esir aldığımız bir askerin anlattığına göre, bozulan disiplini yeniden kurmak için, karakollarda her gece, bir askeri işkenceye alıyorlarmış.

Oluşan vahameti gidermek için, ekim ayı başlarından itibaren faşist yöneticiler bölgeye üşüşmeye başladılar. Ama, attıkları naralara verilen cevaplar, kendilerine pahalıya mal olmaya başlayınca seslerini artık çıkarmaz oldular. Sırasıyla Kenan Evren, Turgut Özal, Genelkurmay Başkanı ve diğer yetkilileri; partizanlar, Şemdinli, Çukurca, Beytüşşebap ve Şırnak'ta, halkımızın alkışladığı eylemlerle karşıladılar.

Faşist yetkililer durumu kurtaracaklarına, prestijlerini de yitirmekteydiler. Bu ise, onların çok ağırına gidiyordu. Bu prestijlerini de kurtarmak için halka silah dağıtma kararı aldılar. Ama halkın cevabı olumsuzdu. Kendisini koruyamayan bir devleti koruyamayız diyordu. ***"Bize vereceğiniz silahlar da birkaç gün içinde Apocuların eline geçecek"*** diyerek, onları çıkmaza sokuyordu. Halka silah dağıtmaktan vazgeçen sömürgeciler, uçak ve helikopter uçuşlarını da azalttılar. Bütün kandırma ve gönül alma oyunlarında vazgeçen düşman, ev yakmaktan açık işkenceye kadar ve hatta adam öldürmeye kadar vardırdığı baskı uygulamalarından da hiçbir yarar sağlayamamıştı. Bütün asker "dehası" ve muazzam tekniği bir işe yaramamıştı. Yüksek rütbeli subaylar teknik bilgilerini unutmuşcasına, karakolların korunması için köylülerimizin bilgisine başvuruyorlardı. Bir binbaşı, karakolun çevresine duvar ördürtme fikrini yanındaki köylüye açıklayıp, ***"nasıl olur"*** diye sorunca köylü, ***"eğer duvar örerseniz nöbetçiler dışarda kalır ve hedef olurlar"*** diyor ve bunun üzerine binbaşı ***"doğru diyor ve hendek açılsın"*** emrini veriyor. Aslında buna benzer sayısız örnek verilebilir, ama bununla yetineceğiz.

Yine, kendilerini emniyette hissettikleri taburlarına da birkaç kurşun sıkılınca, buradaki huzurları da kaçmış ve sabahlara kadar havai ışıldaklarla etrafı aydınlatır olmuşlardır. Halk, düşmanın zaafını ve çaresizliğini gördükçe, yanılgılardan sıyrılmaya başlıyordu. Düşmandan bu kararını da beklemiyorlardı aslında. Kendilerini artık daha büyük saldırıların maddi ve psikolojik ihtiyaçlarını karşılamaya hazırlıyorlar, cesaretlerini pekiştiriyorlardı. Umut yeşermişti artık ama, henüz endişe de vardı. Kış yaklaşıyordu! Halk bu alanlarda kışın çetinliğini bildiği için tedirgin oluyordu. Bazan kar, meşe ağaçlarının boyunu aşıyordu. Çığ ve tipi fırtınası her yıl mutlaka can alıyordu. Bizden de Abdülaziz KANAT yoldaşın ölümüne bir çığ olayı sebep olmuştu. Biz de birkaç yıldır bu koşulları yaşadığımızdan, zorluklarını biliyorduk. Gerçi arkadaşlarımızın çoğu kış eğitimi ve sınavlarını Bimzort Vadisinde yaptıklarından kış koşullarına alışkındılar. Bahsedilen vadi öyle bir yer ki, kurbansız yıl geçmemektedir. 14 saat çeken bir mesafeyi kapsayan vadide göğüse kadar batılan kar içinde yürümek zorunluluğu vardır. Oturmak istense bile, kara parçası bulmak imkansızdır. Bir anlık durmak bile don uykusuna tutulmayı beraberinde getirmektedir. Yine her an tipiye yakalanma tehlikesi olduğundan son hızla yürümek şarttır. Tipiye tutulunca kurtulmak çok zordur, insana adım dahi attırmaz, boğar. 1982 kışında 6 kişi boğulmuş, 1983'te 20 kişi yol şaşırdıklarından donma tehlikesi geçirmiş ve ayakları kesilmişti. O yılın kasım ayında at üstündeki bir yolcu donarak ölmüş, 1984'ün aralık ayında vadideki buzul deresi iki kişinin hayatına sebep olmuştu. Bu dereyi geçmek için tam 12 kez bele kadar suya vurup geçmek zorunluluğu vardı. Sonraları patika yol açıldıktan sonra bu suya bir kez vuruluyordu.

Yörede kış koşullarında, ***"arda kalan dona kalır"*** diye bir söz vardı. Ama arkadaşlarımız bu sözü değiştirerek, ***"arda kalan dona kalmaz, kurtarılır"*** yaptılar. Kafile halinde yapılan yolculuklarda geride kalanın beklenilmediğini yöre halkı çok iyi biliyordu. Arkadaşlarımız, bu tür yolculuklarda kendi gruplarından geriye kalanları kurtardıkları gibi, başka gruplardan geride kalanları da kurtarıyorlardı. O yola gitmeden önce, "karkerler" ile yolculuk yapın tavsiyeleri artık sık sık duyulur olmuştu. Yüzyıllardan beri bu iklimi yaşayanlar, birçoğu kar görmemiş, sıcak iklimden gelen bu insanların dayanıklıkları karşısında şaşırıyorlardı. Onlara olağanüstü bir güçmüş gibi geliyordu. Burada iradenin yüksek gücü de kanıtlanmıştı. Bunu yakından gören Bimzort köylüleri, işte bizi kurtaracak irade ve sahipleri demekteydiler.

Düşman artık umudunu kışa bağlamış, ondan medet bekliyordu. Kış yaklaştıkça sevinçleri artıyor, gittikleri her köyde sizinle "yakında görüşürüz" diyerek tehditler savuruyorlardı. Ve kış başladı. Hem de son 50 yılın en ağır kışıydı bu. Karşılıklı iki umudun çatıştığı bir dönem yaşanıyordu. Düşman varlığımızı ezmek, bahara adım attırmamak umudunda. Fakat, ezilen onun umudu oldu. Biz ise, diriliyoruz ulus olarak yeniden.

Newroz 1985, halkımızın umutlarının tazelendiği gün olarak tarihe kaydediliyor. Çünkü bugün halkın büyüyen iradi gücünün soyluluğu ve buna öncülük edenlerin görevlerinin tarihiliğiyle Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanı yapılıyor. Düşkünlüğün aşıldığı, yüceleşme ve soylu umutların doruğa çıktığı bir gündür 1985 Newroz'u. Ve yeniden bayram olacaktır halkımız için. Çünkü kaybedilen her şeyi kazanma yoluna giriyoruz, zorla alınan bütün insani, toplumsal, ulusal değerleri tekrar kazanma var. Bugünden itibaren ve bize cehennem ettirilmek istenen kışı, yüce kazanımları getirecek bir dönemi başlatmanın hazırlık süreci olarak geçirdiğimiz için sonsuz bir rahatlık içinde atlatıyoruz.

1985'i, Newroz'la birlikte, halkımızın umutlarının son derece canlandığı bir yıl olarak karşılıyoruz. Halkımız, tüm güç ve olanaklarını kullanarak bunu bir direniş haline getirmenin sevincini yaşıyor. Partimizin yüce çabaları, sarfedilen emek ve şehit kanları boşa akmamıştır. Tüm bunların etrafında sıkı sıkıya kenetleniyoruz ve hiçbir gerici-faşist güç kazanımlarımızı elimizden alamayacaktır.

BAZİ

PRATİK ÇALIŞMADA DOĞRU OLMAYAN ÇALIŞMA TARZI VE YANLIŞ ANLAYIŞLARIN ELEŞTİRİSİ

Faşist sömürgeciliğe karşı yeni atılımlarla vereceğimiz mücadele hazırlıklarının sonuna yaklaştığımız günümüzde, partinin tüm kadro ve kadro adaylarını bekleyen ağır ve önemli görevler bulunmaktadır. Görevler açıktır, bunlar; faşist yönetim altında ulusal kurtuluşu gerçekleştirmenin temel araçlarını yaratmaya ve geliştirmeye çalışmak olacaktır. Görevin kolay olmayacağı kuşkusuzdur. Zorluk, atılacak her adımda karşılaşılacak ve keskin direngenlikle altedilebilecektir. El atılan bir uğraşın başarılmasının önünü tutan zorluk olgusunun uğraşıların niteliğine göre değişiklik göstereceği bilinmektedir. Biz herhangi bir uğraş içinde değiliz, diğer halkların kurtuluş mücadelelerinde görülen karşı-devrimin ezici ağırlığını kat kat aşabilecek zalim ve acımasız, zorlu bir düşmanı altetme savaşımı veriyoruz. Tarih boyunca barbarlık eylemiyle halkların, hatta kıtalar düzeyinde halkların yaşamına esaret, yıkım ve katliamlar getiren, tarihi bu yıkıcı özellikleriyle derinden derine olmsuz etkileyen, barbar Türk egemen sınıflarının mirasçısı ve takipçileri olan, günümüzde azılı despotluğuyla Türkiye emekçi sınıflarına ve ülkemiz halkına kan kusturan, tüm Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin kiralık saldırgan gücü ve atalarının görkemli imparatorluğunun hayaliyle fetihçi özelliği gittikçe kabaran, bunun emelleriyle yaşayan faşist Türk sömürgeciliğini yıkma mücadelesidir bu. Mücadele, ezilmişlik tarihi bin yıllara uzanan, öndersizliğiyle dağınık; cehaletiyle kör; horlanması ve çilesiyle silik Kürdistan halkını çelikten birliğine, uygar düşünceye ve canlı dinamikliğine kavuşturacaktır. Bu güce erişecek olan halkımız, sömürgeci egemenliği ağır ağır çöküntüye götürecek, indireceği nihai darbeleriyle köhnemiş koca gövdeyi büyük gürültüler içinde paramparça edecektir. Çöken yıkıntılar arasında bağımsız ve özgür yurt özlemimiz gerçekleşecek, diğer halkların başına musallat bela defedilecek, mazlum halkların, milyonlara varan katledilmiş insanın öcü alınmış olacaktır.

Görevimiz önemlidir; çünkü halkımızın kurtuluşuyla birlikte ezilen insanlığa büyük yararlar getirecek kutsal bir savaş veriyoruz, ağırdır; çünkü, çağın en modern araç ve gereciyle donatılmış, bir milyona yaklaşan saldırgan ordusuyla emperyalizmin bölgede en güçlü güvencesi ve emperyalizmin onun uğrunda askeri müdahaleleri bile esirgemeyeceği faşist Türk devletine karşı başkaldırma cesaretini göstermişizdir. Cesaret işin başlangıcıdır. Cesaret bilinç ile, bilinç örgütle, örgüt eylem ile bütünleşmediği sürece, üstün fedakarlıklar gösterilse de, yapılacak her girişim, halkımızın tarihinde nice örneklerinde olduğu gibi başarısız kalmaya mahkumdur. Başarısızlık yenilgiyi, yenilgi katliamları peşinden getirecektir. Halkımız bunun örneklerine az rastlamamış ve acısını az yaşamamıştır. Kürt egemen sınıflarının önderliği, yaratılan yenilginin sonuçlarının nedeni olsa da, sadece egemen sınıf olma niteliklerinden bu durum kaynaklanamaz. Sınıf olarak kendilerini güçlü örgütlülüğe kavuşturamamış olmaları da önemli bir etken olmuştur.

Kürdistan'da ulusal kurtuluşun objektif koşulları, proletaryanın ortaya çıkışıyla oluşmuştur. Bunun, kendi başına kurtuluşa yeterli olmadığı da bir gerçektir. Kürdistan proletaryası güçlü sosyal ve siyasal özelliklerini henüz tam olarak bulmuş ve kitlesel örgütlülüğe kavuşturulmuş değildir. Bu niteliklerini, sadece doğal gelişme seyri içinde bulması da sözkonusu değildir. Sınıf önderliğinin salt ideolojik plandan çıkarak, somut sınıf eylemiyle de gerçekleşmesi ancak ulusal kurtuluş süreci içinde mümkün olacaktır.

Toplumumuzun sosyal yapısının özelliğinden dolayı, yoksul köylülüğün kabarık bir potansiyel oluşturması ve ulusal kimliğini diğer toplum kesimlerine nazaran daha fazla korumuş olması yanında, halk savaşı stratejisinin gereği olarak, kırın ve kır nüfusunun temel kurtuluş gücü seçilmesi de politik-örgütsel ve askeri çalışmalarımızın ağırlığıyla bu kesim üzerinde yoğunlaştırılmasını zorunlu kılar. Modern düşünce ve örgüt yapısına karşı fazla açık olmayan Kürdistan köylülüğünün proletarya partisinin mücadele anlayışı ve kurallarını erkenden kavraması zor olacak ve uzun sabır gerektirecektir. Ancak mücadelemizin savaşçı karakteri ve köylülüğümüzün savaşçı özelliği gözönüne getirildiğinde, azımsanmayacak geniş bir savaşçı potansiyeli üzerinde hareket edeceğimiz anlaşılacaktır. Bu da, zafere ulaşmamızın mevcut belirgin teminatlarından biridir. Zorluk yalnızca düşmanımızın güçlü olmasından değil, modern toplumsal dinamiğin zayıf ve düşman tarafından parçalanmaya götürülmek istenmesinden de ağırlaşmaktadır.

Ulusal kurtuluşu amaçlamış olan bir halkın, düşmanını yenmede kullandığı ağır silahların başında parti örgütü gelir. Ulusun ve sınıfın bağrından en geniş öngörüye sahip, en fedakar ve mücadelenin karmaşıklığı içinde yolunu şaşırmadan tüm ulusun güç ve enerjisini ortak hedefe yöneltme yeteneğinde bulunan, önder kesimlerin bileşiminden oluşan parti örgütünün, öncü müfreze ve kurmay heyeti olarak, kendini görevlerine bağlı bir tarzda örgütlemeden geniş yığınları eğitmesi, örgütlemesi ve harekete geçirmesi imkansızdır. Ulusun en geniş birliğinin ulusal kurtuluş cephesinde somutlaştırılması ve halkın temel kurtuluş gücü olan ordusunun inşası görevleri buna bağlıdır.

Her üç araç da, uzun süreli savaşım verilmeksizin oluşturulamayacağı gibi, mutlaka ayrı süreçler içinde bunların birbirinden bağımsız şekilde gelişeceği de söylenemez.

Henüz hiçbir aracın inşa edilmediği dönemimizde, geçmiş mücadelemizin hazırladığı politik zemin üzerinde, pratik faaliyete atılmak için bekleyen kadro birikimimiz her üç aracın da öncü çekirdekleridir.

Mücadelemizin bu tabiatından doğan kadro sorunu, bunların bilincinde ve her türlü mücadele yürütebilecek yetkinliğe kavuşmuş politik-askeri militan olmakla çözüm bulacaktır. Yaklaşık üç yıllık bir süredir arkadaşlar, belirlenen militan niteliğine kavuşmanın eğitiminde bulunmuşlardır. Küçümsenmeyecek gelişmeler kaydedilmiştir. Amaçlanan yetkinliği kazanma, elbetteki pratikle bütünleşmeyen, salt teorik eğitimle mümkün olmayacaktır. Kadro ve militan savaşçılık bizzat pratik-örgütsel faaliyet sürecinde pekişir. Ancak, geçmiş mücadelemizden çıkarılan deneylerimiz mevcuttur ve ilerisi için bize önemli dersler sunmaktadırlar. Açık şekilde görünen belirgin gerçek şudur ki; devrimci anlayışı özümsemede, örgütsel gerekleri yerine getirmede, geniş perspektif ve atılganlıkla ele alınması gereken pratik eylemde, yetkinleşmiş politik kadrolar durumuna gelinemeden hiçbir ilerleme kaydedilmeyecektir.

Eğitim görmüş arkadaşları öncü çekirdekler biçiminde örgütlendirmenin zamanı gelmiştir. Örgütlü yapı ile ülke pratiğine açılmaya başlanacaktır. Örgüt biçimi gerçekleştirilecek görevden doğar, görevler çeşitli yazılarda açıklanmıştır ve her arkadaş bunları biliyordur. Sürekli dikkat edilmesi ve unutulmaması istenen şey; bireysel rol ve başarıda alınacak ölçütün, kimin ne oranda kalıcı yapılar sergilediğidir. Örgüt yaratmanın gelişmiş önderlik istediği açıktır. O zaman, hazırlık ve eğitimden anlaşılan bu olmalıdır. Komünist kadro özelliği, uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların devrim mücadelelerinden çıkarılan deneylerle, evrensel niteliğini bulmuştur. Evrensel niteliği kavramak yetmeyecektir; bu nitelik, Kürdistan devriminin yasalarının kavranması ve onları kullanabilme yeteneğiyle tamamlanmalıdır.

Bizde devrimin önder ve militan kadroları durumuna gelmede engelleyici hata ve eksiklikler henüz tümüyle giderilememiştir ve sorun olarak güncelliğini devam ettiriyorlar. Hareketimiz tarafından bunlar önemle ele alınmaktadır ancak giderilmesi için yoğun çabalar sarfedilmesine rağmen, bir kısım arkadaş, bunların kemirici pençesinden hala kurtulmuş değildir. Hastalık olarak nitelendirilebilecek eksiklikler, genellikle teorik, örgütsel anlayıştaki farklılıktan ötürü oluşan birtakım sapma eğilimlerden kaynaklanmıyor. Teorik-örgütsel çizgiyi pratik olguya dönüştürememe ve devrimin gelişmiş politik kişiliğine erişilememiş olması şeklinde görülmektedir. Bazıları bu zaaflarında inatla ayak diretmektedirler ve kendilerini ciddi değerlendirmede bulunamıyorlar. Bu arkadaşlar, kapıldıkları kişiliği koruma çabasının, geriyi ileriye karşı savunma, küçük-burjuva geleneklerini proletarya partisi ve mücadelesi içinde sürdürmek çabası olduğunu belki akıllarından bile geçirmezler, ama gerçek olan budur. Bu gerçeklik kendilerine fark ettirildiğinde ilk ortaya attıkları şey, onur sorunudur. Evet proletaryanın onuru yücedir, fakat proleter kişiliği ve mücadele anlayışını sunamayanların, onun onurunu taşımaları da sözkonusu değildir.

Yer yer yanlış anlayışlar halinde devam ettirilen hataların önü alınmaz ve giderilmezse, belirgin eğilim durumuna çıkarlar. Ordan da sapmalara kadar vardırılabilirler. Bizde bu, örgüt ve mücadele gücünü zayıflatacak düzeye henüz ulaşmamışsa da, ilkin basit türlerde beliren yanlış anlayış ve tutumların, zamanla korkunç kemirici ur'a dönüştüğü, devrim tarihlerinde az görülmüş olaylar değildir.

Geçmiş dönemimizde uğranılan tahribatlar ve oluşan krizin nedenleri, başta amatörlük-ilkellik olarak belirlenmişti. Amatörlük ve ilkellik her devrim hareketinin ilk çıkışında kaçınılmaz, yaşanması zorunlu olabilecek bir gelişme sancısıdır. Aşılması; deney kazanma ve teorik bilginin artırılmasıyla olur. Biz, devrimci düşüncelerin toplumda yeni boy verdiği ve düşünceleri geri tarzda yavaş yavaş algılamaya çalışan, kendiliğinden gelişen, amatör çevreler dönemini yaşamıyoruz. Çeşitli sosyal kesimler arasında legal-illegal çalışmalarda bulunmuş, silahlı eylemin bireysel ve kitlesel türlerine tanık olmuş ve profesyonel faaliyeti yaşamışızdır. Eğer bunlar deney olarak görülür ve incelenip irdelenirse deneysiz olunduğu söylenemez. Bazı arkadaşlar kişisel deneylerden yoksun olabilirler. Ama, hareket tarafından tesbit edilen hata ve eksikliklerin, yaşanılan pratiğin incelenmesinde –her olayın doğru ölçütlere vurularak– varılan sentezlerin ifadesi olduğunu görmeli ve kendileri için sonuç çıkarmalıdırlar.

Üç yıla yakın bir süredir teorik çalışmalar yoğun mesai ve çok yönlü biçimler altında sürdürülmektedir. Çalışmalar, teoriyi geri düzeylerde öğrenme biçiminde olmamıştır, tersine marksist-leninist bilim ve kurtuluş mücadelelerinin deneylerinin sistemli, kapsamlı incelenmesi, aşamalarla yapılmış ve her aşamaya uygun programlar izlenmiştir. Politik görüş açısını genişletmede önemli faktör olan değişik alanlarda hareket etme olanağına sahip olunmuş, diğer bölge halklarının örgüt ve mücadele yapılarına tanık olunmuş ve nice insanın kanı sonucu, sistemleştirilen savaş sanatının teorik-pratik eğitimi görülmüştür. Bununla birlikte biz, eğitimimizin tamamlanmış olduğunu kabul edemiyoruz. Mücadele sürekli yeni koşullar yarattığıdan, her dönem karşımıza değişik sorunlar çıkardığından ve yeni sorunların da değişik taktik ve yöntemler gerektirmesinden, mücadele süreci boyunca eğitimimiz, hiçbir zaman tamamlanmış sayılamayacaktır. Mücadelenin karmaşıklığı ve pratik görevlerin zorunluluğu arttıkça, teorik çalışmaya daha fazla ihtiyaç duyulacak ve önemi o oranda gelişecektir. Ancak teorik eğitim sorunu, yaşadığımız dönemin koşullarını kavrama ve görevlerine sahip çıkabilme ile somut kılındığında, mevcut koşullara intibak sağlamada yetersizlik, proletarya partisinin kadrosu ve ulusal kurtuluş savaşçılığıyla çelişen yanlarımız şu şekillerde görülmektedir:

DAR SORUMLULUK: Arkadaşların önemli bir kesiminde bu eksiklik, örgütsel çalışmalar ve genel politik gelişmeler karşısında, "görev alanımla ilgili değildir" veya "başkaları sorumludur" biçimindeki, kayıtsız kalmakla ifade edilebilecek tavır ve konuşmalar sıkça olmuştur. Bunlar, sorumluluğu yalnızca yetkili oldukları özel görevleriyle sınırlı tutar veya sorumluluğu yetkili şahıslarda ararlar. Kendilerini direkt ilgilendirmeyen çalışmalar ve gelişmelerden uzak kalır, onlara gözlerini yumarlar. İleri sürdükleri neden genellikle sorumlunun işine müdahale etmek istememiş olduklarıdır. Örgüt yapısı içinde parça-bütün ilişkisi, devrimden sorumlu olma ve

yanlışlara karşı müdahalede bulunma konularında doğru anlayışın kavranmamış olmasından veya olan olaylar üzerine düşünme ve tavır belirleme gücünü kendinde görmemeden bu durum kaynaklanmaktadır.

Partinin politik, örgütsel ve pratik hattı, üye çoğunluğunun kongrede birleşen iradesiyle karar altına alınır, üyelerin kararlaştırılan çizgide sorumluluk payı vardır. Üyeler kararların uygulama safhasında da yürütücü eylemiyle katılım sağlarlar. Bu nedenle uygulamanın bütün yönleri üzerinde gözlemde bulunmalı, yetersizlikler ve yanlışlar karşısında sorumluluk hissiyle davranmak, partinin politik ve pratik kararlarını ilgilendirecek iç ve dış gelişmeleri takip etmek, politik olgunluğun gereğidir. Tek tek üyelerin, bağlı bulundukları organ üzerine, oradan parti bütünlüğüne ilişkin değerlendirme, eleştiri ve öneri sunmaları, partinin ve mücadelenin çıkarınadır.

Devrim, onun zorunluluğunu bilinçleriyle kavramış kitlelerce yürütülür; devrimin öncü yürütücü gücü parti, mücadelenin sorunlarına çözüm aramayı ve onun ağırlığını omuzlarında hisseden, toplumun en dinamik, en duyarlı seçkin bireylerinin bileşiminden oluşur. Parti topluluğuna mensup kişiler, ortak idealleri olanı gerçekleştirmede, bireysel çabada bulunurlar. Tek tek bireyin çabasını toplu eyleme dönüştüren örgüt ağı, işbölümü gereği özel görevlendirmeler ortaya çıkarmış, koordinasyon ve yönetim ihtiyacı, merkez organların varlığını yaratmışsa da, bu yapıdan ötürü, faaliyetin geneli üzerinde birey sorumluluğunun yitirildiği anlamı çıkmaz. Tersine, birey sorumluluğunu daha anlamlı kılmak, üstün yaratıcılığa vardırmak ve artırmak amacını taşır. Özel görev sorumluluğunun, devlet bürokrasisinde yeralan sıradan memurların günlük mesailerini doldurmakla sınırlı, geçim aracı olarak yürüttükleri çalışma zorunluluğu ile olan farklılığı unutulmamalıdır. Devrimci, en başta devrimden sorumludur. Onu özel görevle yükümlü kılan, devrime olan bağlılığıdır. O zaman devrime ve partiye karşı sorumluluk, ona bağlı olmanın gereği olarak, en yüksek biçimlerde onları savunma ve yaşatmanın bireysel girişimi olan ademi-merkeziyetçi ilkeyi uygulamak gerekir.

Müdahale, doğru olmayan anlayış ve tavırlar karşısında partinin çıkarlarını savunmaya dayanılarak merci farklılığı gözetilmeksizin, her devrimcinin yararlılığına inandığını yapmak veya yaptırmak olarak anlaşılmalıdır. Fakat birey ve örgüt açısından olumlu sonuçlar çıkaracak yöntemlerle yapılmalıdır. Müdahale, olumsuzu görüp yakınma değildir. Yanlışa karşı doğruyu savunma, eksikliğe karşı mümkün olanı savunabilmektir. Müdahale, kurallar ölçüsünde yapılırsa, önceden sezilen ve vahim sonuçlara henüz varmamış olan olumsuzlukların önünü alır, kuralları içinde değil de gelişigüzel tepkiler biçiminde yapılırsa, tersi durumlara yol açar, yapan ve uğrayan kişi veya birim müdahaleden zarar görür, düzelme yerine karışıklığı doğurur. Sorumlu toplantılarda, yanlış, nedenleri belirtilerek açıklanmalı ve giderilmesi için uygun öneriler sunulmalıdır. Devamı halinde durum açık izahatıyla birlikte üst organlara zamanında rapor edilir. Bunun yerine bazı arkadaşlar, yöntemsizce karşı çıkışlarda bulunuyorlar ve doğruyu savunmalarına rağmen, karşı koyuştaki yanlışlık, sonuçta da onları haksız duruma vardırıyor. Böylece, müdahale, iki taraf arasında görev ve yoldaşlık ilişkilerini zedeleyen gerginliğin baş göstermesinin kaynağı haline geliyor. Bazı arkadaşlar kendi şahıslarına ve görev alanlarına yönelmeyen aşırı olumsuzluklara karşı alabildiğine hoşgörüyle tavırsız kalabiliyorlar. Ne zamanki aşırılık kendilerine bulaştığında, avazı çıktığı kadar bağırıp, parti ve halk çıkarı adına, herkesi imdata çağırır, verdikleri kutsal kavganın desteğini aramaya çıkarlar. Bu, lakayıtsızlık ve bağnaz bireyciliğin ortak tezahürüdür. Partiye bağlı kalma, fakat görev ve sorumluluk üstlenmeme gibi anlayışlar da kendi içinde tutarsız ve çelişkilidir. Bazı arkadaşlarda bu yanlış anlayış, özel bir durum olarak vardır ve sürdürülmektedir.

DAR PRATİKÇİLİK: Geçmiş dönemden devralınan çalışma alışkanlıklarının varlığı, birçok arkadaşta hala korunuyor. Canlılık ve perspektiften yoksun pratiğin verimsiz olacağı aşikardır. Mücadele, kapsamı sürekli genişleyen ve yükselme kaydeden bir doğrultu izler. Sorunlarda büyüme, görevlerde ağırlık; mücadeleye kitlesel katılımın kabarması ve eylemde büyümenin sonuçlarıdır. Çalışmalarda tekdüzelikten çok yönlülüğe, amatörlükten profesyonelliğe, dar kapsamdan geniş alanlara açılma, gelişme diyalektiğinin doğurduğu pratik aşamalardır.

Kürdistan'da birçok çelişkinin üst üste yığıldığı, çok yönlü baskı ve sömürünün toplumun emekçi kesimlerinde yaşamı dayanılmaz kıldığı ortamda, sınırlı ajitasyon ve eylemle, kitlelerin heyecana kapılarak bunaltıcı yaşamın baskılarından kurtulmak için, basık yayın boşanması gibi ani fırlamalarda bulunmasına tanık olundu. Kitlelerin, deneyimsiz oluşları ve düşmanın açık zoru ile bugünkü düzeyde karşılaşmamış olmalarının verdiği kör cesaretle, geniş boyutlarda harekete geçmeleri, geçmişte yaygın halde mümkün olabilmiştir. Ancak, bugün kitleler, eskisi kadar bilinçsiz değildirler; mücadelenin zorluklarını yaşamış, düşmanın acımasızlığını bir kez daha görmüşlerdir. Mücadelenin deneyi kendilerine sağlam duyu ve doğru gözlemde bulunma yeteneğini kazandırabilmiştir. Artık sınırlı söz ve eylem başarısıyla, geçmişte olduğu gibi binlerce insanın düşünmeden, arkamızdan sürüklenemeyeceği unutulmamalıdır. Kitleler, doğru ve yanlış çalışmaları, yeterli ve yetersiz devrimciliği, kendisine kimlerin önderlik yapacak kudrette olduğunu, düşmanın darbeleri altında ayırdedebilecek seviyeye ulaşmıştır. Kitleler kendilerine söyleyenlerin, gerçekleştirici, yürütücü gücünü görmek isterler, söz ve eylemin tutarlılık derecesini ölçerler. Bu, gelişmedir; çünkü, kendi sorununa sahip çıkmadır ve çözümünü beklemektedir. Öncü ve kitle arasındaki mesafenin bu denli daraldığı gerçeğini farketmeyen dar ve geri çabalar, ne derece büyük enerjiyle sarfedilse de yetersiz karşılanacaktır. Kitlelerdeki politik derinliğin oluşması, görevlerde de büyüme gerektirir. Kapsamı genişleyen ve ağırlaşan örgütsel ve pratik çalışmalarında dar ve cılız günlük basit uğraşılarla yetinen bir kadro, mücadeleyi ileriye götüremeyecek; örgüt var etme ve koruma rollerini göremeyerek, kitlelerin beklentisini karşılamayarak, daha da zayıflamaya, gerilemeye başlayacak ve sonuçta kadro olmaktan, yani mücadelenin önder ve yürütücü gücü olmaktan çıkacaktır. Bugünkü durumda, en basit faaliyet, savaş koşullarının gerekleri yerine getirilerek, kurallarına uyularak, ancak başarılabilir. En sıradan propaganda çalışması dahi, bu ölçüde yapılması zorunluluğunu taşır. Yapılacak propaganda, şiddetle beslenmeden hedefini bulamayacaktır ve yine en küçük örgüt birimi bu araca başvurmadan korunamaz, yaygınlaştırılamaz. Şiddet ve propagandanın da örgütlü tarzda yürütülmediği taktirde güçlerimizi nitelikli kılamayacağı, amaçlanan parti, kitle ve silahlı kuvvetler örgütünün inşasının yaratılamayacağı açık bir gerçektir. Tüm bunlar, neyi ifade eder? Mücadele biçimlerinin iç içe geçtiğini gösterir. Görevlerin daha bir sıkılıkla, birbirine bağlandığını ifade eder. Bu özelliğe bürünen mücadelenin çok yönlü ve geniş kapsamlı görevleri, yani çok yönlü bilgiyi, deneyimi ve yeteneğe sahip kadroları gerektirdiğini ortaya koyar. İfadesini politik-askeri kadroda bulan ulusal kurtuluş savaşçısı, örgütleyicisi ve önderidir bu. Sayılan niteliklerin tümünün bir arada, bir kişide mevcut olması bizce mümkündür. Olmaması için hiçbir neden yoktur. İnsan bunu; yol gösterici bilimi kavramayla, eyleminden sonuç çıkarmayla, cesaret ve fedakarlığı bilinçli kılmayla, bağlandığı ideallerini, beyninde sürekli canlı tutmayla her zaman bulur. Partinin birçok kadrosu, belirlenen niteliğe kavuşabilecek zengin deneyime, gelişmiş eğitime sahiptir. Ve eşine az rastlanır yüce direniş temelleri üzerinde hareket etme durumundadır. Bundan güç ve ilhamını alır.

Birçok arkadaş, büyük enerjiyle pratik çalışmalarda bulunur, fakat verim düzeyine hiç dikkat etmeksizin, günlük uğraşıların amacı olan stratejik-taktik hedeflerin gerçekleştirilmesini gözönüne almaksızın, çok büyük yararlı işler becerdiğine kendini ciddi şekilde inandırarak, gayretli hareketle didinirler. Fakat, büyük hızla dönen, ama hiçbir ileri atılım yapmayan, batağa saplanmış, boşa dönen araba tekerleği gibi, yerinde hareket ederler. Neyin ne için yapıldığını anlamaksızın çalışırlar. Önünü aydınlatmaz, geleceğini bilmez, günlük dar pratiğin pençesine kapılmış vaziyette, akıp giden zaman ve enerjisini boşa harcarlar. Plan yapmaz, işlerini önem sırasına koymaz, neyi ne zamanda yapacağını kestirmez, görevlerin birbirine bağlılığını anlamazlar ve böylece amaçlarına varmak için, ön adımlarını atmazlar. Bu tür pratikçiliğin varacağı yer ne olur? Yine geçmiş pratiğimizde örneğini çokça gördüğümüz alıklaşma, gerileme olur. İlkeler unutulur; ilkesiz yaşantının anlamsız akışına kapılırlar; huzursuzluk ve hırçınlık başgösterir, yoldaşlarıyla uyumsuzluk normal bir hal alır. Çalışmasındaki kaçınılmaz başarısızlığın nedenlerini kendinde görmez, başlar sağı-solu suçlamaya, olanak tanınmadığından yakınır, insiyatif yetkisini ister, eğer kitlelerle uğraşıyorsa verim almadığı için, "bunlarda iş yok" diyerek işin içinden çıkar. Büyük hayallere kapılır ve küçük işleri beceremez. Aciz olur, yılgın düşer. Sonuçta yığılıp kalır, elinden tutulmaya muhtaç olur. Bu duruma düşen arkadaşlarda oluşan körelme, zihinlerini durdurur, yeteneklerini alıp götürür ve kendi kendilerine olan güvenleri yıkılır. Mücadele temposu hızlıdır ve onları geçer, ileriye çok ilerilere varır. Hızlı akışın altında bazıları ezilir. Ezilmekten kurtulanların bir kısmı, kafasındaki karışıklık dindiğinde, durup kendilerini kontrolden geçirir, eksikliklerini farkeder, yenilenme çabasına girerler. Diğer bir kısmı da, geçmişte mücadelenin birçok zorluğunu çektiğini, elde edilen kazanımlarda belirleyici rolü olduğunu kendi kendine söyleyerek, yaşlıların gençlik çağlarıyla avunmaları, o çağın anılarıyla kendilerinden memnun olmalarına benzer bir ruh hali içinde, hep geçmişlerini anıp dururlar. Tatlı anıların düşlerinden sıyrılıp yaşamakta oldukları ortamı görmez, geleceği hiç mi hiç düşünme zahmetinde bulunmazlar. Büyük ve ağır işler yapmanın ardından yorgunluğunu giderme hakkına sahip olduğuna inanan insanın mağrur edasıyla, kendilerini oldukça rahat hissederler.

Diğer yanda, devrimin sorumlu güçleri eskinin yıkıntılarını onarmaya koyulmuşlardır ve yıkıma yolaçan hastalıkları teşhis edip, tedavisine başlamış ve sağlığa kavuşturmanın tüm çarelerine başvurmaktadırlar. Bunda kararlı ve umutludurlar. Hiçbir engel tanımazlar, her şeyi yeni baştan ele alırlar. İlk başlangıç anının coşkusuyla gözlerini uzaklara ve derinliklere dikmiş, atılacak adımların hesabını yapmakta ve buna herkesi ortak kılmaya çaba sarfetmektedirler.

Dar pratikçiliğin yarattığı zihin durgunluğu bazılarını da, yapılanları görmeyecek, anlam vermeyecek kadar kavrayışsız kılabilmiştir.

Dar pratikçi alışkanlığına karşı önlem, gelişmeleri takip etme, olayları objektif tahlille yorumlayabilme, planlı çalışmayı gelenekleştirme, günlük yaşam ve uğraşları programlayabilme yeteneği ve düşünme kapsamını kazanmaktır.

Her olayı çözümleme, her günlük iş ve başarı, ileri amaçlara hizmet edebilecek tarzda ele alınabilmelidir. Propaganda; çevrelerin oluşmasına; çevreler; kadro yatağına; kadrolar, örgüt çıkarmaya kadar vardırılması amacını taşımalıdır. Girişimler, birbirini peşisıra izleyen düzenli basamaklar çizgisiyle süreklilik halinde olmalıdır. İzlenecek çizgi, kerteli temposu ile bitmek bilmezcesine, inişli-çıkışlı ve dolambaçlarla, fakat etrafına ürünler saçan, değerler yaratan, engelleri ezen bir biçimde devam ettirilir. Her eylem kitlelerde yaygın sempati bırakmalı, sempati desteğe dönüştürebilmeli, destek potansiyeli, savaş ve örgüt gücününün sayısal ve nitelik artışını yaratacak düzeye çıkarılmalıdır. Görülmektedir ki, hiçbir faaliyet, uzun süreler aynı amaçla ve tek düzeyde yürütülemeyecek, aşamalar kaydedecek, her aşamanın da niteliğine göre belirli yeri ve süresi olacaktır. Bu perspektif ile çalışamayan bir kadro, hangi aşamada çalışmaya koyulmuş ise hep o sınırlar içinde donmuş vaziyette atılımsız kalır. Bulunduğu sınırlar içinde başarılar çıkarmış olsa da, diğer görevleri belirleyemez ve bir dar çember döngüsüyle sıkışır kalır, dar döngü içinde güç ve enerjisini harcamaya koyar; birincisi, ikinci çalışma safhalarını tesbit edemeyerek ve önceki başarılarını yeni bir yapı çıkarmada kullanamayarak başarılarında sonuçsuz kalacaktır.

Programsızlık; nerede, ne zamanda neyin yapılacağını kararlaştıramaz, faaliyetlerinde başarı, başarısızlık oranını tesbit edemez yöntem saptamaz, yararlı-yararsız yöntemler sınayamaz, kapsamlı değerlendirmeden yoksun bir alışkanlık bırakır. Bu alışkanlık, çalışmada savrukluğu, ihtiyatsızlığı, politikada öngörüsüzlüğü, ilişkilerde basitliği ve geriliği temsil eder. Yaşamda tutumsuzluk, sorunlar karşısında kayıtsızlık, görevlerde işi oluruna bırakma geleneklerini doğurur ve geliştirir.

Plan-proğram çizmek yetmez, işlerin tüm kerametini bunlarda aramak kişiyi eylemsizliğe sürükler, sarfettiği iri lafların pratikte sahibi olamayan geveze adamın tipi olunur. Lenin bu konuda şunu söyler: ***"... Daha az tumturaklı sözler ve daha çok günlük iş... engelleri tanımayan, her cins ve her türlü verimli çalışmasıyla, deviren, önemsiz de olsa başladığı işi muhakkak bitiren... ..."*** (aktaran Stalin) çalışma tarzı, tasarıların gerçekleştirilmesinhsağlar.

Hedefleri planlamak ve planları aktif günlük eylemle hedefine vardırmak, iki çalışma tarzının birleştirilmesidir; biri yapılır diğeri ihmal edilirse, anlam ifade etmeyen tek yanlılığa düşülür. Sonuç başarısızlıktır, ardından da yozlaşma gelir.

DENEYLERİNİ ALGILAYAMAMA VE DOĞMATİZM: Mücadelenin içinde gelişeceği doğrultu ve alacağı biçimler hakkında, yasaların irdelenmesiyle tahminlerde bulunulur. Tahminler, içinde hareket edilecek bir taslak çıkarır. Eyleme geçildiğinde, tasarlanan taslakların somut durumla uygunluğu sınanır ve düşünülenlerin doğruluğu ve yanlışlığı ispat bulur. Deney sürecinde kendini dayatan gerçekler formülleştirilir ve yeni tasarıların çıkarılmasında materyal olarak kullanılır ya da varolanları güçlendirilir, zenginleştirilir.

Her durumun veya olayın belirleyicisi olan has çelişkileri bulunur, farklı yer ve koşullarda farklı çelişkiler kazanan durumların ayrılığını, geniş inceleme ve derin tahlillerle görmek kadar onların doğurduğu sorunların has çözüm yöntemlerini bulmak da, o denli önemlidir. Diyalektiğin bu metoduna göre, bir dönemde doğrudan, gelecek bir diğer dönemde yanlış olabilir. Bu, bir şeyin her an ve her koşulda geçerliliğinin mutlak olmama yasasıdır. Bazı arkadaşlar teoride bilinen bu genel doğruları, maddi gerçekleri incelemede, olayları ve gelişmeleri değerlendirerek pratiklerine yol göstericilik yapacak kılavuzun çıkarılmasında kullanamıyor ya da yaşadıkları pratiği, bu doğruların aydınlatıcı projektörü altında inceleyip, deneylerini teori düzeyine çıkaramıyorlar. Bunu yapamadıkları için de, pratiğe gözü kapalı acılmakta veya sınırlı deney bilgilerini teorik bilgiyle derinleştirememekte ve sınırlı deneylerinin her yer ve koşulda geçerli olabileceği yanılgısına düşerek, dar deneyci anlayışa saplanıyorlar.

Çalışma alanları hakkında doğru bir çalışma planı, alana direkt girilerek, koşulları açığa çıkarıcı araştırmalarla, belirsizlikleri en aza indirme gözlemi ve en basit hareketini deney sonucuna ulaştırma malzemesi olarak doğru yorumlayabilme ile çıkarılabilir. Araştırmalar objektif olmalıdır, objektif değerlendirme ve tesbite varmanın koşulu budur. Geçmişte ve halen de, zaman zaman görülen önemli bir eksikliğimiz de, doğruluğu ispat görmemiş yüzeysel subjektif bilgilerle, kararların alınıyor olmasıdır. Bundan kaynaklanan

yanlış uygulamalara girişilerek tersi sonuçlar alındığı sıkça olmuştur. İşin başlangıcında somut duruma uyacak çalışma planlarını çıkarmak, örgütlü tarzda işleri yürütmenin vazgeçilmez ilkesidir. Bu, birinci adımdır. İkincisi; uygulama safhasında önceden görülemeyen, farkına varılamayan ya da sonraki gelişmenin çıkardığı birtakım iç ve dış etkenler belirebilir. Olabilecek tül etkenleri hesaba katmak ve tasarı veya planın bazı bölümleri ile çelişki gösterir durumları var ise, çelişen bölümü gerçeğe uyan bölümlerle değiştirmek, hatta planın tümüyle ters orantıda gelişmeye yol açacak özelliğe sahip iseler, yeni plan hazırlamak gerekecektir. Başta çizilenle yetinmek, sonraki oluşumlar üzerinde titiz ve dikkatli gözlemde bulunmamak yine gözü kapalı hareket etmek demektir. Üçüncüsü; atılacak her adımın sonunda kazanım ve başarı oranı saptanır. Amaçlanana varılamıyorsa nedenler araştırılmalı, uygulama yöntemi gözden geçirilmelidir. Çoğu zaman, doğru hesaplar doğru yöntemlerle bütünleştirilememiş, yöntemdeki eksik veya yanlışlık görülmeksizin; görülmüşse de değiştirilmeden uzun süre aynı yöntemle işler sürdürülmeye çalışılmıştır. Yöntem kadar zamanlama da, faaliyet ve planlamada önemli bir unsurdur. Doğru zamanlama, yapılacak işin niteliğinden ve diğer hedeflerle olan ilişki biçiminden çıkarılır. Saptanan zaman süresi içinde amaç edinen gerçekleşemiyorsa, bir sonra gelecek görevlerin yerine getirilmesinde gecikmeye yolaçılır ve karşı gücün hareketine fırsat tanınmış olur. Tasarlanan yönde ileriye varma bir dönem için engellenebilir ve geri çekilmeye zorlanabiliriz. Böylece, sorunlar çözümüne kavuşamadığından, üst üste yığılmalar sözkonusu olur. Nesnel koşulları, yasalarıyla birlikte kavramak, plan kurmayı buna dayandırmak ve plan uygulama safhasında belirlenen kurallar ölçüsünde hareketi sürdürmek, pratik çalışma mantığının sistemli işlemesinin sonucudur. Çoğu faaliyetler, bu ilke ve kurallar yaşatılmadan yürütülmüştür. Kurallar kavranmamış veya bilinmemiş olabilir. Bir işle uğraşan kimse, eylemini deney olarak görür ve eleştirici yaklaşım ile inceleme süzgecinden geçirirse kendi çapında bıçakım bulgulara varır. Bulguları üzerinde ayrıntılı sentezler çıkarır. Böylece, deneylerinden sonuç çıkarmaya, onları algılamaya başlar. Zengin deneyimlerini toparlayarak doğru bir öğreti elde eder.

Bazı arkadaşlar, çok yönlü deneyleri olmasına rağmen, bunların değerlendirmesini yapamıyor, çalışmasında sistem kuramıyorlar. Soyut teorik kavramlar ışığında deneylerini aydınlatamadıkları için, okudukları teorinin somut pratikle bağıntısını kuramıyor, teoriyi inceleyerek somut anlam verme kapasitelerini genişletmeden ezberciliğe kayıyorlar. Böylece, birey eğitiminin temel unsurları olan deney bilgisi ve teorik bilgiyi kaynaştıramıyor, okuduklarını özümseyemiyorlar. İki unsur dışında başka bir eğitim okulu yoktur. Her iki bilgiyi bir arada alamayan kişi, yaratıcı değil, tam bir doğmacı olur. Olguların tam bilincine erişemeden hareket eder, düşüncesiyle yol seçmesi, insiyatif kullanması mümkün olmaz. Oysa devrimci mücadele bağımsız yaratıcılık ve insiyatif üzerinde yükselir. Kişi, bulunduğu çevrede iradesini kullanarak üstün kazanımlar çıkarır. Neyi nerede ve nasıl yapacağını düşünerek bulamayan bir insan, kendisine söylenenleri basmakalıp anlar ve o kalıbın dışına çıkmadan hep yukarıdan gelecek direktifleri bekleyerek donmuş vaziyette yerinde durur. Hareket edebiliyorsa da, ele alacağı hiçbir işin altından başarıyla çıkması sözkonusu olmaz, sürekli hatalı, aksak çalışır, hatalarını kontrol edemez, düzeltme yollarını bulamadığından girişimlerde zayıf kalır ve yine kumandanın müdahalesiyle toparlanarak hamleye atılır. Fakat sonuç hep aynı tekrarla noktalanır. Bir organizasyon, bu yapıdaki insanlarla ne oluşturulabilir ne de görevlerini görebilir. Örgüt ve mücadele yapımız baştan itibaren böyle bir yapıyla tamamen çelişir. Çünkü, savaşıyoruz ve gerilla taktiğiyle hareket ediyoruz. Gerilla; bilinç, yaratıcılık ve insiyatif demektir. Mutlak komuta merkeziyetçiliğini her zaman tek başına kabul etmez, daha çok bağımsız iş görme yeteneğini gerektirir. Toplumumuz çelişkiler yumağı ile sarılmıştır. Bunlar karmaşık ve genellikle iç içedirler. Hiçbirisi diğerinden yalıtlanamaz, biri diğerini direkt ve dolaylı etkiler. Düşmanımızın bir yığın dolaylı-dolaysız müttefiği vardır. Fakat, yer ve tavırları hep aynı değildir, farklı yönelimlere sevkedilebilecek olanları vardır. Düşmanımızın politikası ve taktiği çok yönlüdür. Dünya karşı-devrimlerinin deneylerini özetleyebilen uzmanlarca planlanıp, programlaştırılmaktadır. Toplum psikolojisi hassastır, olaylar karşısında duyarlıdır. Mücadele savaştır, savaş zor ve karmaşıktır, taarruz ister, savunma ister, ileri ister, geri çeker, hep manevradır. Savaş kitlesel bir çatışmadır, kitlesel eylem, bireysel ve örgütlü, mahalli ve genel yönetimi dayatır. Yönetim sanattır, incelik gerektirir. Tüm bunlar, her kadroda ve savaşçıda uyanık olmayı, ani ve düşünerek karar vermeyi şart koşar.

Geçmiş dönemde teorik çalışmaya fazla önem vermemenin yolaçtığı gerilik, çoğu arkadaş tarafından giderilmeye çalışılıyor. Bazı arkadaşlar bu eksikliği hızla tamamlamak gayreti ile teoriye dört elle sarılıyor, kuşkusuz bu doğrudur ve azmin göstergesidir. Marksist-leninist bilimin ilkelerini öğrenme çabasını vermek gereklidir. Fakat yetmez, asıl olan ülkemiz toplumunu ve devrimini bilimsel ilkeler ışığında incelemek, onu tanımaktır. Teorik öğretinin hedefini bulmasının kıstası budur. Marksist kitaplardan bazı ilkeler ezberlemekle yetinen ve bununla da teorik eğitimlerini tamamladıkları yanılgısına düşen arkadaşlar vardır. Fakat ülke koşullarını kendi araştırmaları, yöntem ve üslupları ile tahlil etmeye yanaşmıyorlar. Olan teşebbüsler çok iyi karşılanmakla beraber, hazır sunulan tahlillere katkı yapacak türde değildir.

"... Biz nasıl teorisyenler istiyoruz? Biz tarihin ve devrimin akışı içinde ortaya çıkan pratik meseleleri marksist tutum, bakış açısı ve yönteme uygun bir biçimde ve doğru olarak yorumlayabilen ve Çin'in iktisadi, siyasi, askeri, kültürel ve diğer meselelelerini bilimsel bir şekilde açıklayabilen ve teorik bakımından açıklığa kavuşturabilen teorisyenler istiyoruz... Böyle bir teorisyen olabilmek için, Marksizm-Leninizmin özünü, Marksist-Leninist tutum, bakış açısı ve yöntemini kavramak, bunları Çin'in pratik meselelerinin derin ve bilimsel bir tahlilinde uygulamak ve meselelerin gelişim konularını keşfetmek gerekir..." (Mao)

Teoriyi sadece ezberlemekle yetinen kişi, okuduklarının özünü kavrayamaz, aklında kalan sözcük yığınlarını bir süre sonra unutur. Ezbercilik, pratik sorunlara teşhis koymada, çözüme götürmede ve politik olayları yorumlamada çok zayıf kalmaya neden oluyor. Akıllarda kalan bazı ilkeler doğmatik tarzda yorumlanmakta ve çoğu kez de ne anlam taşıdığı anlaşılmadan, karşılaşılan olayları birçok yönü ile incelemeden, aceleyle ortaya ilkeli bir teşhis koyuluyor, ama teşhis olayı açıklamaktan çok uzak kalıyor.

Pratikte ilkeli prensiplerle davranmanın biçimi, bazı arkadaşlar tarafından yanlış anlaşılıyor. İlkeler, olguların açığa çıkarılmasında doğru tutum, bakış açısı ve yöntem yollarını gösterir. Bu bakımdan, yol tayin edici olan ilkeler amaca göre kullanılmaz ise, çıplak, kuru ve soyut kavramlar yığını halinde yararsız kalırlar. Çalışmanın niteliğine uygun ilkeleri tespit etmek ve onları kurulacak düzenin direkleri halinde kullanmak prensibi ile ilkeden başlamak, çalışmada onu yaşatmak ve sonucu ilke ile tanımlamak, onunla noktalamak pratik eylemin çizgisidir. İlke, burada doğru hareket etmeyi sağlayan bir araçtır. Araştırma ve tahlilde ise, araç olarak kullanılacakların yanında formülasyon görünümünde amaçtırlar, amaç olan ilkeyi bulmak ve formül haline getirmek, araştırma ve tahlilin bitiminde gerçekleştirilir. Bunun yerine, pratik çalışmada amaç olan işi görmeyip, sadece ilkeleri ezbere öne sürmek, onları çalışmanın içinden çıkarmamak, kuru "ilkecilik" hastalığıdır. Bu onları hep dilinde dolaştırmak, övgüler dimek, sevip okşamak, fakat işe yaramaz oyuncak haline getirmek olacaktır. Araştırmada, amaç olan formülü elde etmek için, konuyu açmanın ve derinleştirmenin tamamlanmasından sonra ortaya atmak yerine, formülü başlık atmakla işe koyulmak; soyut tavandan somut tabana inmeden, temelsiz yazma ve konuşmanın anlamsızlığına insanı götürür.

İlkeleri başkalarına karşı savunma, onları gelenekleştirme, uzlaşmaz, tavizsiz devrimciliğin bilincine erişmedir. Fakat bu, her zaman ve mekanda ilkeleri hep aynı biçimde ve çok kaba tarzda, anın elverişli olup olmadığına bakmaksızın mutlak şekillerle uygulama anlamına gelmez. İlkeleri katı şekilde savunmak yetmez, onu savunmanın ve mutlaka uygulamanın çok yönlü biçimleri altında, içinde bulunulan durumun yapısı dikkate alınarak ama taviz vermeksizin, esneklikle katı amaca varabilmek esastır. Yanlış yöntem ve tavırlarla, elde edilmesi amaçlananın yitirildiği çokça görülmüştür. Bu, ilkeyi acemice korumaya çalışmanın, ilkeye en fazla zarar vermenin beceriksizliğidir.

SUBJEKTİF VE SEKTER ANLAYIŞ: Partinin bir kısım yönetici birimlerinde, örgütsüz çalışmanın alışkanlığından kaynağını bulan bazı yanlış tavırlar, son dönemlerde subjektif ve sekter eğilimler düzeyine kadar varmıştır. Değerli çabalarla uzun süreden beri hazırlığı yapılan örgütlü yapı ile, yeni biçim ve araçlarla geri çekilmeden, ileriye atılmanın başlangıç anı gelip çatmıştır. Bu an, tasarlanan ileri hedeflerin temellerinin atıldığı, ve sağlamlığı veya çürüklüğüyle mücadelenin geleceğini büyük oranda etkileyebilecek, kurucu bir dönemdir. Hassas ve hata kabul etmez böyle bir dönemde, kurulmasına çalışılan örgütün yöneticileri olacak arkadaşlarda bulunan hatalara karşı müsamaha tanımadan mücadele edilmelidir. Hataların böylesi anlarda sebep olacağı zararlar, her zamankinden daha fazla olacağından, onlarla mücadele, önemini bir kat daha artırır.

Örgüt ilişkilerinde, bireyin yeri ve yetkileri beraber bulunduğu birim veya grup içinde ileri düzeyde bulunmasından dolayı, yönetici bireyin, kendisine grup üzerinde haklar bahşedilmiş sanıyla davranmış olması mevki farklılığıyla mazur görülemeyecek, devrimci tutum ve örgüt ilişkileriyle çelişen yanlış bir anlayışın ürünü olarak anlaşılmalıdır. Bu tutuma giren kişi, yöneticisi olduğu insanlara karşı sorumluluk duymamacasına, her şeyi yapmakta sınırsız özgürlüğü kendisine meşru bir ayrıcalık sayar. Yanındakilerin onunla aynı amaç ve sorumluluğu paylaştıklarını dikkate almadan, onları basit bir takım işler yapan elemanlar olarak görür, düşüncelerini almaz, kararlarına ortak etmez ve yaptıklarının hesabını verme gereğini duymaz. Bu, kadrolara değer vermemedir. Onlara güvenmemedir ve gelişmelerine olanak tanımamadır. O zaman, örgüt kimlerle ve ne şekilde inşa edilecek, hiçbir şeyden haberi olmayan, alacağı göreve hazırlanamamış, yapılanlar karşısında hep seyirci kalmış ve kendine güveni gelişmemiş kişilerle mi örgüt oluşturulacak? Bunun en açık tanımı örgütsüzlüktür. Acaba örgütün ne tür niteliklerdeki insanlarla yaratılacağı bilinemeyecek kadar karmaşık ve belirsiz midir? Bizce hayır. Netlik kazanmış bir sorundur. Fakat eskinin geri, grup işleyişi tarzının alışkanlık halinde sürdürülmesi buna neden görülebilir. Grup döneminde bu, örgütsüz yapı ve kendine özgü diğer özelliklerden kaynaklanıyordu ve hoşgörüyle karşılanabilirdi. Ama ne o dönemde, ne de o dönemden örgütlü yapıya yeni geçiş yapmaya çalıştığımız bir ortamda yaşıyoruz ki, geçiş yapılacak döneme intibaksızlık olarak kabul görsün. Süreç olarak o dönemleri çok gerilerde bıraktık ama, onun bazılarımıza kazandırdığı özelliklerle birlikte değil. İlişkilerde dağınık, düşüncede uyuşukluk ve buyrukçu geleneklerini üzerimizde bırakarak, yalnızca dışımızdaki koşullar bakımından aşamalar gördük, geçirdik. Düşünce ve tutumda fazla ilerilere gidilmediği anlaşılıyor. Her şeyin mutlak hakimi ve kadiri, kendinden başkasını tanımaz, muhatap almaz anlayışı; kollektif irade ve insiyatifi yerine, bireysel irade ve insiyatifi üste çıkarır, kendisinden başka herkesten kurallar ve itaat bekler. Ama gelinen aşama, bu anlayışların gözden kaçmayacak kadar sivri görünmesini ve herkesçe kolayca farkedilmesini sağlayacak gelişkinliktedir. Bugün birlikte çalıştığımız insanlar, doğru ve yanlış olanı ayırdetmeyecek geri yığınlar düzeyinde değildirler. Partinin örgütleyici kadrolarıdır. Her yapılana peşinen onay veren, düşünmeden yoksun, gönül vermiş hayranlar topluluğu olamazlar. Bilinçleriyle olayları çözümleyebilecek, olguları eleştirici yaklaşımla ele alabilen, örgüt çalışmasının yol ve yönteminden haberdar örgüt güçleridir, partinin ve halkın en değerli varlıkları, umut besleyicileridir. Her yönetici ve birim sorumlusu, kadroları çalışma ve görev arkadaşı olarak görmek, onlara kendi yanında yer vermek zorundadır. Görev arkadaşı kabulü pratik bir sorundur. Çalışmada ve kararlarda kollektivizm, dağılımda işbölümü ve işgörmede insiyatif sıkı bağlılık içinde hayata geçirilerek, uyumlu ahengi sağlanarak görev arkadaşlığı somutluk kazanır. Tüm karar, ilişki ve uygulamayı, yönetici hakkına dayanarak ve başkasını ortak etmezcesine kendinde sınırlandırma, merkeziyetçilik adına demokratik merkeziyetçiliğin üstten bir ihlalidir, demokrasi ruhunu tümüyle boğmadır. Merkez, görev ve sorumlulukla yetkili kılınmış, her birisi kendi alanında insiyatif kullanabilen kişilerin veya örgüt birimlerin birleştiriciliğinden yönetici olmak konumunu çıkaran organdır. Sorumluluk, yetki ve görevleri yalnızca kendinde bilen ve ancak ona ait vasıflar olduğunu düşünen kişinin oluşturacağı hiçbir örgüt birimi olmayacaktır. Birimler olmadığına göre merkez, tabanı olmayan kendi kendine merkez olacaktır.

Kadroların verimlilik oranı, yeteneklerini ve görüş açılarını genişletebilecek ortamı hazırlayan doğru yönetme kabiliyetiyle artırılır. Yetenek ve görüş açısını genişletmenin bir yolu da onlara güvenerek görevler vermektir. Görevlerini anlayabilecek açıklamayı yapmak ve yüklenecekleri işin kapasitelerini aşmamasına dikkat etmek önemlidir. Planla işe başlamak, ürünleri toplayıp sonuç çıkarmak ve dönem sonlarında faaliyetlerini özetleyebilmelerini sağlayacak geniş sistemi kurmalarına yol gösterciliğiyle yardımcı ol-

mak, onları işlerini anlayarak yapmaya ve hata yapmamaya dikkat etmeye yöneltir. Özenli ve titiz olmalarına yardımcı olur.

Kadrolara yol gösterici eylemiyle örnek olunamadan, onları cesaretlendirici davranışlarıyla desteklemeden, gelişigüzel şekillerde birtakım işlere sürekli koşturtmak, hem onlarda hem de çalışmalarda verim oranının düşmesine neden olur. Bu tarzda işletilmeye çalışılan faaliyetlerde başarı ve faaliyeti yürütmekle yükümlü kılınan kişiden mükemmel olma beklenmiştir. İstenilen verimi sağlamadı diye ve basit kusurlar karşısında hiddete düşülmüştür ve onur kırıcı sekter tavırların içine bazılarımız yer yer düşüyordur. Kendi darlığını ve eksikliğini görmeden, olumsuzluğun nedenini kendi yetersizliğinde aramadan, kadrolar basit nedenlerle suçlanmış, kaba ve sabırsızca, yanlışların üzerine gidilmiştir. Bu yöntemsizlik ve kabalık karşısında, hata yapan kişi düzelme yerine içe kapanık, karar vermede tereddütlü, öneri sunma ve eleştiri yapmada ürkek bir ruh haline girmiştir. Kapılacağı bu ruh haliyle canlılığını kaybeden kişi, görev ve sorumluluk altına girmede isteksiz, yöneticilerinden hoşnutsuz, örgüt sorunlarına karşı ilgisiz, duyarsız, vurdumduymaz olur.

Kadroların çeşitli eksiklikleri, pratik faaliyet içinde açığa çıkar. Kadroları tüm yönleriyle tanıtan, örgütsel-pratik eylemin kendisidir. Pratik, onları sınayıcıdır, olumlu ve olumsuz yanlarını gösteren aynadır. Yetersizlikleri ve zaaflarının görülmesi güçlü özelliklerinin olmadığı anlamına gelmez, sadece eksik olanı farkedip iyi olanı gözardı etmek, tek yanlı bir değerlendirme olur. Bu da, kadrolara karşı subjektif yaklaşımı doğurur ve sekter tavırların çıkışına kaynaklık eder. Her olguda olduğu gibi, kadrolarda da ikili karşıt taraf bir arada her zaman mutlaka vardır. İki karşıtı da açığa çıkarıp iyi olanı güçlendirmek için, mümkün olan her yola başvurmak, kadroların önemini ve değerini anlayan yöneticinin yaklaşımıdır.

Pratiğimizin zorlu ve karmaşık yapısı, başlangıçta kişilerde bazı zayıflıklar ve hatalar görülmemesini olanaksız kılıyor, ama uzun süre devamları affedilir de değildir. Pratik çalışmada, yetenek, tecrübe ve dikkat sorunundan kaynaklanan hatalarla, kariyerist, hizipçi ve sağ-sol türündeki örgüt varlığına kastetmiş bilinçli tehlikeleri ayırdedebilecek doğru izlenimde bulunmak gerekir. İkisine karşı yönelme ve önlem biçimleri de farklı olmalıdır. Karmaşık pratiği kavrayamamadan doğan yöntem ve davranış yanlışlıklarını gidermenin yolu, yapan kişiye, doğru olan açıklamak, ya da doğruya dikkat çekme biçiminde olması gerekirken, darlığın verdiği tahammülsüzlüğün dışa kaba tarzda taşırılması biçimindeki öfkeli tepkilerle, "hastayı iyileştirmenin tedavisidir" diye yersiz çıkışlarda bulunuluyor.

Kadro eğitemeyen veya kadro çıkaramayan yöneticiden olumlu faaliyet beklenemez. Olumlu faaliyet, olumlu özelliklerle donatılmış kadrolar ve doğru yönetim ile sergilenir. Yönetimi altına verilen insanları tüketen, plansızlığı, boş liderlik kuruntuları ve kaba, saygısız tavırlarıyla bir yönetici ne denli güçlü yeteneklere sahip olsa da ve ne kadar doğru politikalar çizmiş ve doğru kararlar vermiş olsa da, çalışma tarzındaki gerilik, onu dağıtıcı olmaktan öteye vardıramayacaktır.

Parti çizgisi ve talimatlarını uygulama yöntemlerini bulma yerine, birtakım özel koşullar öne sürülerek çizgiyi subjektif niyetine göre yorumlama veya uygulamaya koymama, kendi düşüncelerini talimat düzeyine çıkarıp uygulama ve bulunduğu yerde kendini özerk sayarak, bir nevi "liderlik" oynamaya heves edinme hastalıkları, bazı birim yöneticilerinde, uzun süre yanlış çalışmaya ve basit oyalanmalarla boşa zaman öldürmeye neden olmuştur.

Dönemin sorunlarının çözüm biçimlerini mevcut durumun özelliğinden çıkarma yerine, alışılagelmiş ve o anın koşullarıyla çelişen yollarla çözümler aranmıştır.

Partinin gelecek hakkındaki genel politikası, nesnel durumun gerçeklerine dayanarak, ondan temelini bulan öznel girişimleri ve girişimin yolaçağı muhtemel oluşumları da hesaba alarak, stratejik-taktik dönemlerin özel görev ve sorunlarını biçim ve kapsamlarıyla birlikte tayin eder. Bunların niteliğine uyan yöntemleri, araçları ana ve tali olanıyla birlikte açıklar ve kadrolara rehber olarak sunar. Politikanın yürürlükte kalmasını doğrulayan objektif süreç, yeni niteliksel değişmelere uğramadığı müddetçe, değişmez doğru mücadele çizgisi olarak benimsenecektir.

Çizilen hat'ı, öngörülen araç ve biçimlerle pratiğe geçirmek için belirlenen ana doğrultuya hizmet edecek, onu maddi olguya dönüştürecek uygulamalar doğru, buna hizmet etmeyenler yanlış olacaktır. Bir an için, göz kamaştırıcı parlak başarılarda bulunulabilir, fakat uzun evrimde parti çizgisiyle ters düşmeleri halinde, başta fark edilmeyen, ama sonradan zararlı etkileri açığa çıkacak, yararsız "başarılar" olacaklardır. Hattı pratiğe geçirmede erken sonuçlar alma telaşıyla temkinli olmayı elden bırakmak kadar, ihtiyatlı olma adına aşırı bir çekingenlik de gecikmelere yol vereceğinden, bir o kadar yanlıştır. Çizgiyi aşırı hassasiyetle koruma adına "sık dokuma ince eleme" hatasına düşerek, çalışmaları öngörülen araç ve biçimlerde yürütme yerine başkalarını aramak, gittikçe çizginin dışında yollar deneneceği anlamına gelir, bu da çizgiyi uygulamaya koymada çekingenlik, ürkek kalma olan sağ pasifist bir tutumdur. İçine düşülecek ikilem ise, bir yönüyle maceracı bir yönüyle de pasifist olma kararsızlığıdır ve en kötüsü de budur. İki tutumun arası olan doğru anlayış benimsenmezse, iki tutumdan biri hakim duruma gelecek ve çizgiden sapma, bir eğilime dönüşerek güçleri ya dağıtacak ya da tamir edilemez ihmallere yolaçacaktır. Biçim ve araçları uygun yöntemler altında, uygun yerlerde ve zamanında işleterek, adım adım ilerlemek, atılan her adımın üzerinde bir süre durup onu derinliğe işleyip sağlamlaştırmak ve onu sıçrama noktası olarak kullanmak doğru pratik anlayıştır. Bu yol, güçlerimizin denetleyemeyeceğimiz geniş alanlara aynı anda dağıtılmasını önler, güçlerimizi korumak, arkamızı sağlama almak ve önümüzü açmak olanağını sağlar.

Geçmiş dönemimizde ülke sathında politikayı tanıtmanın ve halka benimsetmenin, hareketi ulusal düzeyde yaygınlığa kavuşturmanın zorunluluğu açısından bir çok yerde çevreler oluşturma yoluna gidilmiştir. O şartlarda bu açılma biçimi gerekli ve doğru idi. Geniş politik etkimiz ve tabanımız üzerinde, halkın kurtuluş istemini bilinçli savaşa dönüştürme sorunu gündemimizdedir. Halkın derinlikleri içinde onun zengin gücünü bulup ortaya çıkarma ve düşmana karşı halkın bilinçli silahı durumuna getirme amacındayız. Pratiğe açılma taktiğimiz, bu amaca hizmet edecek alanlarda, başlangıçta çabaları yoğunlaştırma biçiminde olmalıdır.

Düşman operasyonlarının ve ince denetiminin mümkün olduğu, engellemelerimizle karşılaşmadığı bu arada, güçlerimizi bölen, elimizin ulaşamayacağı, sürekli bağlantı ve denetimimizin zor olacağı her yere yayılma taktiği, dağılan güçlerimizi imha olma tehlikesine sokabilecek ve görevlerini canlılıkla sürdürmelerine destek verecek merkezi yönlendirmeden yoksun kalmalarına neden olabilecektir.

Hangi alanda bulunursa bulunsun, hiçbir birim veya kişi, sorumlu organlarla bağını sürdürdüğü müddetçe partinin talimatları dışında, kendilerinin icat edeceği orjinal "taktik"ler belirleyerek, partinin yetkili organlarının onayını almadan, talimat durumuna getirme yetkisini kendinde göremez. İnsiyatif ve bağımsız yaratıcılık adına, kongre ve merkez tarafından alınan kararları hiçbir özel durumun farklılığını gerekçe göstererek, değiştirme yoluna gidemez.

Parti olarak varlık gösterme nedenlerinin başında gelen katı merkeziyetçilik yerine, özerk davranmaya geçme isteminin üstü örtülmüş ifadesinden başka birşey olmayan, "uygulamada farklı anlayışlar olabilir" sözleri, üzerinde dikkatle durmaya değerdir, daha iyimser bir yaklaşımla bu sözleri ele alırsak, parti çizgisini bütünüyle kavrayamama ya da onu özel şartlara uyarlama becerisinden yoksun olma sonucuna varırız. Hangi yönde çıkarsa çıksın, bu eğilim, örgüt ilkelerine aykırı ve zararlıdır.

Her parti yöneticisi dinamizm demektir, olaylara hükmeden, gücünü milyonların iradesinden, doğruluğundan kuşku duyulmaz bilimden ve zafer inancından alan, tuttuğunu koparan, önüne çıkan engelleri deviren, kökleriyle tarihe bağlı, yarattıklarıyla tarihe mal olan bir insandır. Sorunları basit tarzda ele alma ve basit gelişmeler çıkarmakla yetinen bir yöneticinin mücadeleyi ciddiyetle sürdürdüğü söylenemez. Önünde duran devrim yapma olayı ile kendi çalışmaları arasında bağıntı kurmayan, onları stratejik hedeflerin bir parçası olarak yürütmeyen ve bu hedeflere ulaşmayı gaye etmeyen bir faaliyet, değersizdir ve anlam ifade etmeyecektir. Uzun süreler aynı tarz ve tempoda, dönemin ihtiyaçlarına cevap vermeyen basit uğraşıların peşinden sürüklenmeler olmuştur. Bununla da çok üstün işler yaptığı aldanmacasına kapılan bu arkadaşlar, kendinde kusur bulmaz, eleştiriye tahammül etmez bir tavra girmişlerdir. Yaptığı işi bir an bile değerlendirmeden, genel görevler içinde onun yeri belirlenmeden, geri plandaki sorunlar en ön plana çıkarılarak onun uğrunda diğerleri rafa kaldırılmıştır. Peşinden sürüklenilen iş, bir türlü başarılamadığından, uzun oyalanmalar ardından şu fark edilmiştir ki, ortada elle tutulur somut bir şey yok. Sorunları önem sırasına göre tespit edememenin pratikte yolaçtığı gereksiz oyalanma, yöneticinin elinin altına verilen güç ve olanakların heba olmasına sebep oluyor. Kendisine hazır sunulan güç ve olanakları, yenilerinin çıkarılmasında kullanamayan, yenileriyle takviye edemeyen bir yönetici, mücadelenin yürütücüsü, yaratıcısı ve önderi değil, olsa olsa, ancak beceriksiz bir idare memuru olur.

Yapılması gerekli olanları, doğru bir ayrıştırmaya tabi tutmaksızın hiçbirisi doğru dürüst yapılamaz. Ayrıştırma işbölümü ile tamamlanırsa aynı anda birçok işin altından çıkılabilir. İşbölümü üzerine herkese gücünün erişeceği görevler dağıtamayan yönetici, kollektif eylem doğuramaz. Tek başına yüklenmek zorunda kalacağı ağırlığın altında ezilecek veya başarısızlık ve güç yitirmeye bireyci çalışmasıyla neden olduğundan dolayı sorumlu tutulacaktır.

Çalışmalarında yeterlilik ve başarı düzeyini, varmakla sorumlu olduğu temel amaçlarla kıyaslamadan ve ölçüsünü almadan, büyük işler yaptığı sanısıyla, faaliyetler rapor edilmiş ve gerçeği yansıtmayan abartmalı bilgiler verilerek, üst organları yanılgıya düşürme olayları olmuştur. Rapor, merkezin doğru değerlendirme yapması ve onlardan doğru karar çıkarmasını, alt birimlere yön tanıtmasını mümkün kılacak, örgüt işleyişini sağlamlaştıran araçtır. Yaptıklarını ve ilişkilerini teferruatıyla ve belirli sürelerde rapor halinde üst birimlere ulaştırmayan kadro, yönetici veya birimlerin, örgüte karşı sorumluluğun gereğini yerine getirmiş ve görev yapmış sayılmayacakları gerçeği, Lenin'in üzerinde önem ve ısrarla durduğu bir husustur. Lenin bu konuda şunu der: ***"Ancak raporlar sunulduğu ve ilişkiler aktarıldığı zaman, belli bir çevreye mensup parti üyesinin görevini yaptığı söylenebilir."***

Önem ve gereği bilindiği halde, aylarca rapor göndermeme olayları sıkça olagelmiştir. İhmalkarlığın bu dereceye çıkması, son derece ciddi sorumsuzluk örneklerinin başında gelir. Karmaşık, zor ve mutlak özen, titizlik isteyen bu şartlarda, merkezi yönlendiriciliğe ve denetime her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulacaktır. Merkez faaliyetini zayıflatmanın, onu işlemez duruma sokmanın bir yolu da rapor vermemedir.

KURALSIZLIK: Yaşantımızın birçok alanında kurallları muntazaman koruduğumuz çoğu zaman söylenemez. Bu konudaki eksiklik pratik olaylar karşısında daha fazla ve daha hızlı bir şekilde açığa çıkıyor. Hareket halindeki bazı gruplarda disiplinsizlik ve yürüyüş kurallarına önem vermeme olayları başgöstermiştir. Grup biçimiyle nisbeten düzenli harekete başlamamızın bu ilk evresinde, grupların birlik, moral ve hareket gücünün temeli sayılan disipline riayet, kurallara uyum, yoldaşça ilişki ve dayanışma üzerine bu gruplarda gerekenlerin yapılmamış olmasının nedeni, arkadaşların karşılaştıkları çetin doğa şartlarının zorluğu olarak haklı biçimde öne sürülemez. Devrimin pratik olguya dönüştüğü günümüzde, onu yürütmeye bilinçleriyle azmedenlerin, girişecekleri eylemlerin çıkaracağı sert güçlüklere katlanmamaları, bilinçleriyle çelişkiye düşmeleri demektir.

Savaşçı birliğin disiplini, onun amaç ve görevlerinde kaynağını bulur. Öz-disiplini, yüksek politik bilincinin, yaşantı ve eylemine kurallar biçiminde yansımasıdır. Düşüncede bir şeyin yararlı olduğunu kabul etme, pratikte onu mümkün kılmayla tamamlanamıyorsa, düşünenlerin pratik olayların sert direnci karşısında yenik düştüğü anlamı çıkar, bu da, devrimcinin hiçbir zorluk karşısında yılmama özelliği ile tersleşir. Devrimci, olaylara hükmeden, insiyatifi onlara kaptırmayan, kendini onların yönlendirici kolları arasına atmayan, irade sahibi olan kişidir. Devrimci irade, her duruma kolayca intibak edebilecek güçtedir. Yorgunluk, açlık, susuzluk vb. nedenlerle grup düzenini bozmaya kadar götürebilecek aşırılığa varan davranışlar, iradeyi zorlamamak, ihtiyaçların verdiği sıkıntıyla boşvermişliğe girmek olarak izah edilebilir. Devrimci grup ve kişiler için öngörülen kural ve meziyetler, mücadelenin çetin karakterinden ötürüdür. Düzenli hareket ve dayanma azmini içeren kural ve meziyetlerin bizdeki somut anlamı, direnmedir. Kuralları hep yaşatma direnmeyi ister. Düşmanın ağır zor gücü, gelişmiş olanakları ve ezici baskıları altında, savaş yürütmede dayanacağımız tek güç, direnme azmi ve doğruluğu kanıtlanmış kurallı hareket etmeyi, canlı gelenekler halinde, her yerde ve her olaya karşı hep yaşatmaktır. Girilen alana yabancı olma ve başka güçlerle hareket etme, hiçbir surette kurallarımızdan vazgeçme veya esneklik göstermeyi gerekli kılmaz. Hiçbir durumda, neden ileri sürülerek hareket kuralları ve insiyatifin elden bırakılamayacağı, gerillanın mutlak ilkesidir.

Silahlı bir grup her an düşman saldırısına uğrama tehlikesiyle burun buruna yaşamaktadır. Grubun hareketi boyunca olabilecek hastalık, yorgunluk ve açlık durumları bazı grup üyelerini takatsız kılabilir, bundan ötürü; grubun kendi varlığını devam ettirmesinin bir koşulu da, mutlak dayanışmadır. Dayanışma; fedakarlık ister, zor anlarında grubun çıkarlarına bireyin birtakım ihtiyaç ve isteklerinden feragat etmeyi gerektirir, yardıma muhtaç düşen arkadaşlarıyla son lokmasını paylaşmayı, düşenleri taşımayı öngörür. Bu, grup içinde bireyleri birbirlerine sıkı bağlarla kenetleyen, ölüm alanında arkadaşından kopmayan, kökünü devrime olan bağlılık ve inançtan alan, üstün yoldaşlık bağıdır. Kuşkusuz yol boyunca arkadaşların çoğunluğunda bunun olumlu örnekleri olmuştur. Ancak, bazı arkadaşların, dayanışmanın gösterilmesi gereken yerde, üzerlerine düşeni yaptıkları söylenemez.

17 Mart 1983

Impressum	**Yazışma Adresi**	**Ödeme Adresi**	**Danimarka**	**6.50 dkr.**	**Norveç**	**5.00 nkr.**
V.i.S.d.P	**SERXWEBÛN**	**Deutsch Bank-KÖLN**	**Avusturya**	**15.00 s.**	**Fransa**	**5.00 ff.**
I. Kadah	**Postfach: 10 16 83**	**I. Kadah**	**İngiltere**	**0.50 £.**	**İsviçre**	**2.00 sfr.**
Aachener Str. 514-520	**5000 Köln 1**	**Konto Nr: 35 16 036**	**Hollanda**	**2.50 hfl.**	**İsveç**	**5.00 skr.**
5000 Köln 41		**BLZ: 370 700 60**	**Belçika**	**50.00 bfr.**		

«... Şehitlerin şehidi Agit'in kişiliğinde dile gelen gerçek nedir? İlerici kim, gerici kimdir? Savaşan güçlerin durumu nedir? Hak, adelet neresidedir? Agit olayı, bu sorulara hiçbir dönemde olmadığı kadar açık bir biçimde cevap vermektedir...»

